

Giới thiệu Nữ Phụ Thành Nữ Vương

Cô là người tài sắc vẹn toàn nhưng không ngờ lại xuyên vào cuốn truyện của cô bạn mình, không những thế còn xuyên vào vai nữ phụ không tài, không sắc, mê trai tốt độ, bị các nam chủ hại tàn gia bại sản, người anh duy nhất lại vì cứu cô mà chết, công ty của ba cô vì cô mà phá sản, cô làm loạn ở ngày sinh nhật của vị hôn thê. Người ngoài nghĩ rằng cô đến để đòi lại công đạo cho anh và cha mình nhưng hóa ra cô lại cả xin cho mình được ở bên hẳn, dù làm người hầu cũng được, mặc cho sự khinh rẻ miệt thị. Cô bị nam chủ một cước đá văng xuống hồ nước, vốn định đã chết nhưng thời khắc giao động người tài xuyên vào kẻ nhu nhược, từ một tấm ghế rách bồng thành tơ lụa quý giá, từ một con người chanh chua thành người lạnh lùng hiểu chuyện. Cô mang mối hận trên người nguyên chủ, giằng xé tâm can thể giết sạch những người đã từng đá đụng đến cô, người khinh miệt cô thì cô đứng trên đỉnh cao nhìn họ, người giả tạo với cô thì lột gia mặt, người vô tình vô nghĩa với cô thì cô moi tìm họ ra xem có chữ tình không..

Đây thể nội dung truyện đi theo một chiều hướng khác, nữ phụ thành nữ vương, liệu cô có thể trở lại thể giới của mình không, lưu ý của tác giả:

+ Truyện không có tình cảnh yêu đương, không có cảnh H

+ Muốn nữ chính đa mưu nhân hậu thì truyện đây đa mưu độc ác

+ Muốn nữ chính động lòng tha cho các nam hay bị làm rung động chủ thì truyện đây toàn ngược nam

Tóm lại nữ phụ chính là nữ vương

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Thành Nữ Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Giới thiệu nhân vật

Cô kiếp trước tên là Hoàng Băng Tuệ (tên tiếng anh là Lycoris Aki), một người phụ nữ 30 tuổi nhưng mang một vẻ đẹp của thiếu nữ 20 tuổi, tuy không nói là đại mỹ nhân nhưng cũng gọi là mỹ nhân trên vạn mỹ nhân.

- Ngoại hình: Tóc bạch kim dài ngang eo, nhìn vào cứ như một lửa mini dc thu nhỏ, mắt màu xanh thẳm, cứ như hể bất kì nhìn vào người nào nhìn lập tức nhìn thấu cả tâm tư suy nghĩ suy nghĩ của đối phương, mũi cao, miệng hình trái tim, đỏ thắm, gò má bẫm bẫm, vàng trán cao tri thức, da trắng nõn hồng hào, trên tay có một vài vết chày nhỏ do luyện tập, cao 1m71, đặc biệt từ khi sinh ra trên mu bàn tay phải của cô đã xuất hiện một vết bớt hình hoa bi ngân màu đỏ. Dáng người khôi ngô, chuẩn của cực chuẩn.

- Tính cách: quyết đoán, lúc lạnh lùng vs mọi ng, lúc hài hước vui tươi, thân thiện vs gia đình bạn thân, trong từ điển của cô ko bao h có 2 chữ đàn ông và tình yêu ngoại trừ ba và anh trai cô. Cô là một người thích lối sống đơn giản ko thích thể hiện nhiều ra bên ngoài.

- Gia đình: Có cha mẹ yêu thương nhưng họ cũng đã gần 60, 70 và một người anh trai 38 tuổi luôn luôn cưng yêu cô như bảo vật.

- IQ: cô có thể coi là thiên tài của thiên tài, yêu nghiệp của yêu nghiệp, từ khi sinh ra đã mang khuôn mặt sáng giá, chỉ 5 tháng tuổi đã biết nói, biết đi, 3 tuổi IQ đạt đến 200, năm 8 tuổi lĩnh thẩu chương trình học ở Việt Nam dường như toàn bộ nên quyết định đi du học năm 9 tuổi. 6 năm sau cô trở về với 15 bằng đại học trong tay của các quốc gia: Nhật, Hàn, Pháp, Mĩ, Ấn Độ, Anh, Triều Tiên, Phần Lan, Singapo, Nga, Trung, Ấn độ, Thụy sĩ, Đức, Canada và đạt IQ cao ngất ngưỡng là 500. 15 tuổi thì cô trở về Việt Nam, quê hương thân yêu của mình. Nói thêm về thành tích của cô: cô học tất cả các môn dường như chẳng có điểm yếu đặc biệt là Toán, Hóa, Tin là những môn mà chả có ai có thể sánh lại cô. Năm cô mới du học tức là lúc 9 tuổi đã hoàn thành bài test đầu vào của một trường danh giá, tri thức hàng thế giới ở mức với số điểm tối ta là 500 mà từ đó tới h chả ai có thể làm dc nhưng chỉ vs một cô nhóc 9 tuổi đã làm dc điều đó, dẫn đến cô Hoàng Băng Tuệ đã dc mọi người trên thế giới ví là Thiên tài Hoàng học (biệt hiệu của cô). Năm 10 tuổi cô trở hành một hacker tài giỏi, nói chung ko có phần mềm nào có thể qua mặt dc cô, cô đã tự nghiên cứu tạo cho mình 7 loại virus với nhiều chức năng khác nhau và cô xem nó như đứa con tinh thần của mình. Cùng lúc đó cô đã tạo ra nhiều phần mềm tin học thú vị dc mọi ng trên thế giới hưởng ứng càng khiến cô nổi tiếng hơn vs một biệt hiệu khác “Nữ hoàng Tinh Học”. Năm 11 tuổi cô bắt đầu học võ rèn luyện cơ thể, trở thành 1 thiên tài võ thuật, ko có môn võ thuật nào mà cô ko thạo, cô như một con quỷ sinh ra là để chết chóc đón nhận nên đã tự thành lập một thế ngầm cho mình vs tên Angel Lycoris (thiên thần hoa bi ngân), cô đánh bại các thế lực ngầm nổi tiếng hàng đầu thế giới vs các chiến lược thông minh tài tình, chỉ trong 3 tháng sau khi Angel Lycoris thành lập thì lập tức chiếm vị trí thứ nhất trong thế giới ngầm trên toàn thế giới. ... khiến ai khi nghe tới tên Lycoris Ice(tên trong thế ngầm của cô) thì không khỏi rùng mình, mặt trắng bệch như vừa bị rút máu vì khi đặt mình trong thế ngầm cô là người của lạnh lùng, ác độc, tàn nhẫn, hay bất cứ một từ gì dành cho ác quỷ cô đều chém hết, nhưng việc thiên tài Hoàng Băng Tuệ là Lycoris Ice thì ko bất cứ ai biết, cả người thân và ng trong bang vì khi hành động cô luôn mang một chiếc mặt nạ màu đen có hình hoa bi ngân và đều mang bao tay để tránh ng khác nhận ra vết bớt trên bàn tay của mình. Năm 12 tuổi cùng lúc đạt giải quán quân chế tạo robot ms và thiết kế trang sức biến cô là thiên tài lại thêm thiên tài hơn, cô còn đoạt giải Noben vì thành công trong việc chế tạo ra loại thuốc mang tên Lycoris A23 để chữa trị bệnh mất cảm giác, một căn bệnh hiếm trên thế giới nhiều ng xui xẻo mắc phải, mà đã hơn 5 thế kỉ qua chưa có phương pháp điều trị, từ đây ai cũng biết cô còn là một nhà bác học tài ba nhưng thật ra việc điều chế thuốc chỉ là một phần nhỏ đối vs một thiên tài Hóa học như cô, cô điều chế ra rất nhiều loại thuốc đa phần là thuốc độc phục vụ trong bang ngầm là nhiều. ... cũng như các loại súng, vũ khí tối tân nhất trong bang Angel mà trên thế giới ko ngoài ai sở hữu cũng do cô chế tạo ra. Năm 13 tuổi cô tự mở một công ty thiết kế thời trang và trang sức do cô làm chủ mang theo tên tập đoàn của ba cô (Hoàng gia), công ty của cô phát triển mạnh mẽ chẳng bao lâu lên hàng nhất thế giới vs nhiều mẫu thiết kế phá cách, độc đáo do cô tự nghĩ ra khiến nhiều ng khi nhìn vào chỉ có thể nói một câu: “cực phẩm trên cả cực phẩm”. Năm 14 tuổi cô dc nhiều trường đại học mời giảng dạy cho học sinh nhưng cô đã từ chối, quyết định mở ra nhiều thế lực kinh doanh khác nhau trên thị

trường thế giới như: công nghệ thông tin, giải trí, du lịch, đầu tư cổ phiếu, xây dựng và bất động sản. và tất cả đều phát triển lên hàng nhất nhì thế giới, khiến nhiều người cảm phục khi biết rằng ng đứng sau tất cả những thế lực này chỉ vừa mới 14 tuổi. Năm cô 15 tuổi cô trở về gánh vác tập đoàn Hoàng gia (phát triển bên hãng xe ô tô) nhiều lần cô còn thiết kế ra các mẫu xe ô tô ms vs chất liệu cực tốt, sau khi tung ra thị trường liền trở thành tuyệt phẩm khiến Hoàng gia trở thành một tập đoàn lớn nhất thế giới, ko ai bì đc.

- Tài sản: Chủ tịch tập đoàn Hoàng gia: kiêm 8 thế lực phát triển mạnh mẽ của nền kinh tế thế giới và là bang chủ của bang Angel Lycoris. Mỗi một thế lực kinh tế cô xây dựng nhiều chi nhánh trải rộng ra nhiều quốc gia trên thế, thu nhập cũng trên đơn vị hàng tỉ trong 10 phút. Cô có gần cả 50 căn biệt thự tuyệt đẹp tự tay cô thiết kế trên nhiều nước để tiện cho cô nghỉ ngơi ngay sau khi làm việc. Quần áo thì như cả gần mấy cái shop thời trang nhập lại nhưng đó chỉ là hàng tặng của các phu nhân khác, cô thường ko quan tâm nhiều đến ăn mặc thường thì chỉ là những bộ đơn giản nhưng lại làm nổi bật cả dáng ng cô như là những bộ quần áo ấy rất sa sỉ, cực tốt. 20 đảo lớn nhỏ thuộc quyền sở hữu của cô phần lớn thì đảo ấy đc phục vụ cho chuyên ngành du lịch... Xe hơi thì khỏi nói, xe máy thì khỏi chê, cô sở hữu nhưng mẫu hàng tốt nhất của các mẫu xe mà ng thiết kế chúng cũng do tay cô phụ trách. Thường thì các đồ dùng công nghệ quan trọng cô luôn tự mình sáng chế như: cô tự tạo ra một chiếc laptop cảm ứng 4 chiều chưa từng xuất hiện trên thị trường vs giá cả trên mấy tỉ USD, hàng nghìn ổ USB bảo mật tối tân được cô lưu giữ những thông tin quan trọng...v.v.

Diệp Băng Tuệ: nữ phụ trong truyện do bạn thân của Hoàng Băng Tuệ sáng tác khi cô còn là học sinh rồi sau này ms tung ra thị trường được nhiều ng chú ý. Vốn ko có hứng thú vs mấy việc đọc tiểu thuyết, ngôn tình nhưng cô (HBT) bị đũa bạn thân ép đọc để đưa ra ý kiến. Người sáng tác Lý Nhã, bạn thân của Hoàng Băng Tuệ... tuy 2 ng chơi rất thân nhưng lúc nào cũng trêu chọc đối phương rồi tạo ra nhiều tình huống dở khóc dở cười. Tương truyền ngày xưa do cô ganh tị vs đũa bạn thân của mình nên đã quyết định lấy lên HBT đặt tên cho nữ phụ trong cuốn truyện cầu huyết cầu mình. Cô xây dựng hình tượng nhân vật nữ phụ khá giống vs Hoàng Băng Tuệ nhưng một số đặc điểm khác lại trái ngược hoàn toàn khiến HBT khi đọc chỉ muốn lòi đầu con bạn thân ra từ hình... cụ thể như sau:

Diệp Băng Tuệ (16 tuổi) là nữ phụ có kết thực rất bi thảm nhất nhất trong truyện

- Tính cách: kiêu ngạo, chanh chua, ko xem ai ra gì ngay cả người thân, nhưng lại cúi đầu trước các nam chủ trong truyện nên cho thấy cô là người mê trai cấp độ cao, ko biết nhục là gì.

- Ngoại hình do tác giả xây dựng giống HBT nên cũng có tóc màu bạch kim hiếm thấy nhưng lại rất thô do sử dụng quá nhiều chất dưỡng và nhiều lần nhuộm màu, vốn lúc nhỏ được mệnh danh như là một tiểu thiên thần nhưng lúc cô 12 tuổi mẹ cô qua đời do tai nạn khiến cô trở nên kiêu ngạo khó ưa. Dần dần cô càng trở nên mập mạp, ng chứa nhiều mỡ, khiến cả khuôn mặt xinh đẹp biến dạng trở nên xấu xí. Trước kia da mặt cô rất trắng, 2 má ửng ửng rất dễ thương nhưng sau này da trở nên thô, sần sùi do sử dụng quá nhiều mỹ phẩm, môi hồng cũng trở nên thâm đen do uống nhiều rượu, mắt màu xanh thâm mê hồn nhưng vì khi gặp các nam chủ biết đc đa số các anh đều thích mắt nâu đen nên cô đã len lút... à nói thêm nữa cô luôn dựa dẫm vs các nam chủ để biết đc mỗi sở thích của mỗi ng ví dụ nam chủ 1 thích màu đen thì cô lập tức nhuộm tóc thành màu đen, có đôi khi lại là màu đỏ, xanh lá...v.v. Nhưng càng làm thế, càng đeo bám lại khiến các nam chủ càng chán ghét muôn phần. Thân hình khỏi nói cũng biết đầy mỡ dòi, nhưng thật ra nhân vật này đẹp hơn Hoàng Băng Tuệ nhiều do nét cầu huyết của con tác giả...

- Thân phận, tài sản và IQ: đại tiểu thư tập đoàn Diệp gia có tiếng tăm quốc gia(thua các anh man xa), tài sản chỉ là mấy tấm card do gia đình cung cấp, mấy chiếc xe cũng khá khá nổi tiếng, cùng mấy shop thời trang toàn đồ quần áo thiếu vải (đã mập rùi còn khoe hàng) cô chỉ hận tại sao ko đc khóa thân ra ngoài thôi. IQ thì khỏi nói, ngu ngốc khỏi chê, năm lớp 9 đúng ra là ở lại lớp nhưng h địa vị cầu kết vs hiệu trưởng nên đc nâng lên.

Lưu ý: Những câu trên chỉ mang tính chất phô trương nhằm làm tăng sự thông minh, mưu trí của nữ 9... nên mong các đọc giả thông cảm. Thật thì không có vụ phi thật tế như thế đâu!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Thành Nữ Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Trận chiến cuối cùng

Trong một biệt thự cao sang hay nói đúng hơn chính là một tòa lâu đài sang nguy quyền quý được bao bọc bởi những đàn hoa bi ngạn đỏ rực nhưng lại không khiến người khác sợ hãi bởi loài hoa địa ngục này, mà mang ẩn một nét lạnh lùng bí ẩn, ghê gợn nhưng trang nhã.

Trên chiếc ghế soay, một người con gái có mái tóc bạch kim mượt dài ngang eo, nhìn vào cứ như một lửa mini đc thu nhỏ, mắt màu xanh thâm, cứ như hê bất kì nhìn vào người nào nhìn lập tức nhìn thấu cả tâm tư suy nghĩ của đối phương, mũi cao, miệng hình trái tim, đỏ thắm, gò má bầm bầm, vàng trần cao tri thức, da trắng nõn hồng hào, trên tay có một vài vết chày nhỏ do luyện tập, cao 1m71, đặc biệt từ khi sinh ra trên mu bàn tay phải của cô đã xuất hiện một vết bớt hình hoa bi ngạn màu đỏ. Dáng người khỏi chê, chuẩn của cực chuẩn. Cô đang xem tài liệu của công ty thì chợt đóng lại cuốn tài liệu, tay nhắc ly rượu trên bàn nhấp uống từng ngụm:

- Xuống được rồi... không cần chơi trò trốn tìm mãi thế!'

Tiếng nói thánh thót kết thúc thì từ ngoài cửa sổ ban công, một bóng hình màu đen vụt vào với 2 tay cầm súng lục:

- Đường đường là một sát thủ nổi tiếng như tôi lại bị thất thủ như thế... đúng là không còn mặt mũi mà...

Nói rồi tên đàn ông thờ dài suy nghĩ: “ Không ngờ cô ta lợi hại thế... nhưng đáng tiếc ai bảo cô nổi bật quá làm gì để rồi...”

Đẹp dòng suy nghĩ nửa chừng của mình, tên sát thủ chia súng lục về phía cô đang uống rượu, cô hạ ly rượu xuống ngừng uống, bắt đáng khoanh tay tựa vào phía tường, cô chậm rãi:

- Bạch thị đúng là xem trọng tôi, cử một sát thủ nặng cân trong thế giới ngầm à không phải nói là một người từng là bang chủ bang mạnh nhất thế giới chứ, thật khiến tôi vinh hạnh nhỉ? Trầm Cố Nhân.

Tên sát thủ đứng hình, tới Bạch thị có quan hệ thân thiết với hắn cũng không biết hắn là Trầm Cố Nhân nhìn thì cỡ tuổi 40, tẻ lăm cũng chỉ biết hắn là một kẻ giết người vô đối, tuy tuổi ko còn trẻ gì mấy nhưng sức, kể lại tàn nhẫn vô tâm, nhưng trước mắt hắn người phụ nữ 30 tuổi này nhìn chẳng khác gì 20, lại có thể biết được rõ như thế nên khiến hắn có phần ngỡ ngàng.

- Cô đã biết rõ như thế... chết cũng xứng đáng.

- À không, tôi chưa định chết đâu vì... tôi vẫn muốn thu nhận bang của anh đó, bang Devil Died... Cô vừa nói vừa thể hiện ý bình thần trầm tư, khuôn mặt thể hiện chút ý cười, nhưng đời nào có ai trước mũi súng sắp bóp còi lại như thế khiến tên sát thủ này có chút thán phục.

- Ý cô là sao? Hắn hạ súng xuống, tỏ vẻ thương lượng.

Cô thì ánh mắt đắm chìm nhìn ra ngoài cửa sổ, nhìn ngắm những dây hoa bi ngạn đỏ rực

- Anh biết tôi là ai không? Cô trầm tư hỏi

- Cô Hoàng Băng Tuệ nổi danh toàn thế giới sau tôi không biết được. Hắn đa nghi trả lời cho rằng người phụ nữ này quá cuồng vọng, dù gì cũng chỉ là một kẻ kinh doanh trên thị trường, còn hắn là ai chứ? Một sát thủ cao cấp từng là bang chủ bang mạnh nhất trên thế giới.

- Đúng! tôi là Hoàng Băng Tuệ, Lycoris Aki và cũng chính là Lycoris Ice. Cô lại tiếp tục nhâm nhi ly rượu và nói. Còn khi đó, hắn thì mặt trắng bệch, chuyển thành tím, chân có hơi rung rẩy, Lycoris Ice là bang chủ của Angel Lycoris, quyền năng và tài giỏi, tàn nhẫn và quyết đoán, và cũng chính là bang đánh bại bang của hắn cách đây 19 năm vì khi đó hắn đã làm chủ bang khi mới 21 tuổi. Có chút bất bại, hắn cười thầm:

- Cô tới đường chết nên liều lấy danh bang chủ Angel Lycoris ra hù dọa tôi sao? Cô nghĩ tôi tin, làm bang chủ mạnh nhất trên toàn thế giới khi mới 11 tuổi 12 tuổi sao? Nực cười, và đây chính là trò hề vui nhất tôi từng thấy...

Tên sát thủ cười khẩy vốn dĩ cách đây 19 năm, bang của hắn là bang mạnh nhất trên toàn thế giới, nhưng không nhờ năm đó lại bị chiến thuật cao siêu của Lycoris Ice mà thua thảm bại, vốn từ lâu hắn đã khắc cốt ghi tâm cái tên Lycoris này a, còn bây giờ khi nói lại hắn chính bị một tiểu hài tử 11 12 tuổi đánh bại sao? Nhớ khi ấy, bang của hắn bắt đầu tuột xuống hạng thứ 2, thì hắn đã cho người điều tra về Lycoris Ice những cũng không có thông tin gì, ngay cả giới tính cũng không biết, chỉ biết rằng bang chủ ấy thường mang mặt nạ màu đen có hình hoa bi ngạn được làm bằng kim cương màu đỏ rực, khó mà có thể làm giả được.

- Anh không tin cũng không sau...

Nói rồi cô đi tới bàn làm việc của mình, lấy trong học tủ một cái mặt nạ màu đen, sau đó che đi nửa mặt, cô cười đều nói:

- Hàng thật đấy! Anh thấy sao?

Hắn nhìn thấy mặt nạ, vội liên tưởng đến bức họa mô phỏng năm xưa được vẽ theo trí tưởng tượng của người bang hắn, trán bắt đầu rịn mồ hôi, tới bây giờ có lẽ hắn muốn không tin cũng không được.

Thấy tên sát thủ im lặng, cô vội cất chiếc mặt nạ vào trong học tủ khóa kín, tiếp tục đồng dục nói:

- Từ lâu, tôi cũng gặp khá nhiều người đến thăm tôi như anh, và lần nào tôi cũng nói thân phận của mình cho họ nghe trước khi _xuống_vàng. Cô gắt đoạn từng chữ, khuôn mặt tươi cười trầm tĩnh chợt biến thành khí chất máu lạnh, tỏa sát khí xung quanh.

Tên sát thủ đứng hình, thấu hiểu lời nói của cô, hắn giương súng, bóp còi, viên đạn từ mũi súng bay như sấm về phía cô, thời khắc như chậm chậm lại cô né viên đạn một cách nhẹ nhàng, rồi tiếp tục lấy ly rượu đang uống vỡ mà nhâm nhi tiếp. Cô gắt:

- O_n_e

- T_w_o

_T_h_e_r_e

Kết thúc tiếng đếm, cây súng trên tay hắn đỏ nhào rơi xuống đất, khuôn mặt người đàn ông bắt đầu lang loan một ít đau đớn, hắn ôm lấy bụng mình, cảm giác đau như bị cắt ra hàng vạn khúc thịt, da hắn bắt đầu nổi lên những tảng gân xanh... Hiểu được tình hình mình lúc này đã bị trúng độc, hắn đau đớn:

- Cô...

Cô toan nhìn ra ngoài cửa sổ vẫn cùng với ly rượu ấy, thanh giọng đáp lời:

- Biết được Bạch thị cử người tới hỏi hỏi thăm, tôi đương nhiên phải dùng một ít đọc tiếp đãi chứ, sao? Thế nào? Đọc tôi chế tạo đủ liều với anh chứ!

Hắn đau đón hỏi tiếp:

- Từ lúc nào?

Lúc này cô quay lại nhìn người đàn ông hấp hối dưới sàn:

- Hoa ở ngoài ban công có độc, anh ngồi ở đây không trúng mới lạ...

Cô cười đều nhìn nét mặt người đàn ông đang đau quằn quại, còn hắn như được thỏa nhu cầu câu hỏi, hắn gắng sức nói lời cuối:

- Vậy là từ khi bắt đầu cuộc chơi tôi đã thua... Chết dưới tay Hoàng Băng Tuệ đây chính là vinh hạnh cho tôi, tôi mạo xin nhờ cô lo cho bang Devil Died, cảm ơn...

Hơi thở tên sát thủ bị cắt quãng, hắn chính thức lên tuổi vàng yên nghỉ, với lấy một chai dung dịch nhỏ, cô tiến gần tới cái xác và nhỏ một giọt nước vào nó, khói hơi từ cái xác bốc lên thoát chốc chỉ còn lại bộ xương khô, cô kêu người vào dọn nó, trước khi mất bóng cô nói thêm:

- Tôi sẽ lo tốt cho bang của anh, cứ mà vui chơi cho thanh thản... Trầm Cố Nhân.

Cô quay lại cửa sổ nhâm nhi tiếp số rượu còn lại... nhưng cô lại không biết rằng đây chính là trận chiến cuối cùng của cô ở thế giới này...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Thành Nữ Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Định mệnh nó...xuyên không a

Số rượu còn lại, sau khi cung cấp hết vào người, cô vả vai nhẹ nhàng ngồi xuống chiếc ghế xoay, bắt đầu lấy tài liệu công ty ra giải quyết, bỗng chuông điện thoại reo lên:

- Con kia, mày đọc xong cuốn truyện của tao chưa?

Băng Tuệ quay oắt, để cái điện thoại xa khỏi tai, cô cau mày nghe con bạn khốn nạn của mình ở bên kia đầu dây la hét:

- Mày có biết người nói chuyện với mày là ai không vậy, con kia? Cô la lại

Ở đầu dây bên kia im thoãn thoắt, Lý Nhã biết vừa rồi mình vừa đụng tới ổ kiến lửa, cũng dịu giọng đi vài phần:

- Tuệ à! Tao biết lỗi rồi, mày đọc truyện của tao chưa?

- Truyện?

Cô ngơ ngác hỏi lại

- Ờm... cuốn truyện của tao, mày quên rồi à... mày nói mày sẽ đọc rồi cho tao ý kiến... giờ mày hỏi lại tao hả?

Bên kia, Băng Tuệ mặt đen như đất nòi:

- Okay, ngày mai tao sẽ đọc xong rồi cho mày ý kiến, bây h thì bye.

Nói rồi cô vội cúp máy bỏ đi một con nai vàng ngơ ngác bên kia, quay về phòng ngủ của mình, cô nhìn cuốn truyện “Nắm chặt tay em” với tác giả là Lý Nhã con bạn của cô. Cô trật lười, cô vốn ko có hứng thú với truyện ngôn tình lắm, nhưng bị Lý Nhã hối quá cô cũng mềm lòng.

Với lấy cuốn truyện, cô ngã nhào trên giường như mọi cô gái tuổi teen khác, mở trang đầu, trang thứ hai, trang thứ 3,... tới chương thứ 10 thì cô cảm cuốn truyện quăng vào tường, bỏ đi tắm.

Nói thật, thì do cô tức quá, tức vì Lý Nhã dám lấy tên cô đặt cho tên nữ phụ trong truyện, tuy chỉ khác họ là Diệp Băng Tuệ, cô nữ phụ trong truyện được miêu tả giống cô nhưng lại miêu tả theo cách xấu nhất hết chỗ chê, theo cô nhận xét thì nữ chính là người rất ư là thông minh biết cách dụ dỗ nam chủ, còn nhớ lại nữ phụ thì với cô nếu nhận xét thì chỉ duy nhất hai chữ “ngu ngờ”.

Cô bước vào phòng tắm, dần ngâm toàn thân hình nóng bỏng vào bồn và với ý định trong đầu là sau khi tắm xong cô sẽ lôi đầu con bn Lý Nhã ra mà chửi mà đánh. Nước trong bồn hơi ấm pha nhẹ vào da cô, kết hợp với vài cánh hoa bỉ ngạn lênh đênh thả thoát tỏa mùi hương khiến cô nhanh chóng chợp mắt, ngủ lịm đi.

- Mẹ ơi! Mẹ đừng bỏ con đi mà! Mẹ ơi...

Trong đầu cô thoáng vài hình ảnh, một cô bé nhỏ khoảng chừng 12 tuổi với gương mặt xinh xắn tựa như thiên thần đang ôm lấy một tấm hình của một người phụ nữ trẻ đẹp, nước mắt cô òa ra như suối không ngừng kêu “mẹ ơi”. Bên cạnh còn có một người đàn ông dung mạo điển trai, mặt như ngọc tạc, mắt ông đang đỏ ửng, long lanh vài giọt nước, đôi bàn tay to lớn đang nắm thật chặt vào thành đầm. Kế bên là cậu bé tầm 15 tuổi, gương mặt ưa nhìn cũng thuộc dạng soái ca, đang hai tay lau nước mắt, nức lên nhưng không khóc thành tiếng.

- “Đừng” “Bùm” tiếng một chiếc xe đỏ BW và vào một cây cổ thụ rất to, Băng Tuệ nhìn thấy được trước đó trong có một chiếc xe LT màu đen đang lái sang loạn áu tả, bên trong là một người đàn ông điển trai đang cầm lái với kế bên là một cô bé cũng tầm 12 gương mặt thanh thoát, dễ thương. Có vẻ như người đàn ông say rượu đang dẫn mất lái, ông ta tăng tốc vượt qua chiếc xe BW màu đỏ, rồi tới một góc cua, chiếc LT bỗng nhiên đâm rẽ qua cua, chấn chiếc BW, Băng Tuệ nheo mắt nhìn người phụ nữ đang cầm lái của chiếc BW nhìn rất quen a... nhưng không ai khác chính là người phụ nữ trong tấm hình khi này, Chiếc BW bất ngờ né tránh chiếc LT nhưng không ngờ va vào một góc cây cổ thụ, thùng thùng xằng và phát nổ. Người đàn ông ra khỏi xe nhìn màn kinh khủng trước mắt mình, ông vội nhìn lại cô bé đang ngồi trong xe, ông run sợ nói:

- Hạ nhi! Con nghe ba nói, đây là tai nạn chúng ta không liên quan gì hết, con nghe hiểu không?

Cô bé tên An Thần Hạ rung sợ, nước mắt trào ra, rồi người đàn ông vội quay trở lại xe, một mạch phóng đi, bỏ mặt chiếc BW đang bốc hỏa cháy lên.

- Tôi xin các người hãy tha cho em gái tôi, tôi xin các người. Một người con trai tầm khoảng 19 tuổi đang run lên và cầu xin đám du côn trước mắt, phía sau là một cô gái 16 tuổi, người chỉ chít vết bầm, trầy xước, hơi thở như chỉ còn lại chút hơi tàn, đang khóc nức lên.

- Mày muốn xin thì đi với các thiếu gia, ai bảo con ngu này dám động tới An tiểu thư. Tiếng của một người trong đám du côn cất lên, nói rồi hần cầm một cây dao toan tới gạch mặt cô gái, người con trai thấy vậy bỏ tới đánh đám du côn:

- Tao không cho tụi bây đụng vào em gái tao.

Mặt người trai thoáng vẻ hung dữ, anh chính là không để đứa em của mình có mệnh hệ gì a.

Anh giằng co với tên cầm dao, hần thì to con lực lưỡng một dao đâm vào bụng trắng trai, máu bắt đầu loàn ra, anh ngã quỵ xuống đất, tên du côn tiếp tục tiến lại phía cô gái, bỗng chợt một đôi bàn tay ghì chặt chân hần lại, nhìn xuống thì thấy anh đang ôm hần, nói bằng giọng yếu ớt:

- Tôi...xin mấy...người tha cho...em gái tôi.

Hần không thêm động lòng, đá anh ra, dùng gót giày nghiền mạnh lên tay anh, anh không ngừng kêu la trong đau đớn, cô gái phía sau thì rung lấy bấy nhìn anh mà chẳng làm gì được.

Tên du côn nắm lấy cổ áo anh, ném mạnh vào tường, hần gắng giọng:

- Thằng khốn, dám báo lỗi với ông mày.

Gần chỗ đó, một tên đàn em đi tới:

- Đại ca, có cảnh sát tới.

Hần bắt đầu hoảng, cùng đám đàn em quay đi bỏ lại người con trai toàn thân máu me vốn đã tắt hơi thở cách đây vài giây, người con gái thì ngất đi trong tiếng khóc.

- Anh Quân, công ty ba em đã phá sản rồi... em xin lỗi anh, em biết lỗi rồi, em biết anh còn yêu em mà phải không? Cô gái quỳ xuống, hai tay níu lấy chân của một người con trai bằng tuổi, không ngừng cầu xin.

Trong khi đó, mọi người xung quanh có mặt trong buổi tiệc đều dùng ánh mắt khinh thường nhìn cô. Lãnh Hàn Quân vùng chân đá văng cô ra xa:

- Diệp Băng Tuệ, cô không biết nhục là gì sau? Ba cô phá sản là do chúng tôi làm đó, giờ còn mặt dày đến đây cầu xin sao? Trên thế giới còn loại người phé vật như cô đứng là một sỉ nhục nặng nề.

Cô làm sao mà không biết, ba cô phá sản là do hần làm ra, anh trai cô bị giết bởi hần cô cũng biết vậy mà lại... hazz

- Anh Quân, em biết nhưng em xin anh, dù bây giờ chỉ cần cho em bên cạnh anh thì em làm người hầu cũng được...em xin anh.

Ánh mắt Lãnh Hàn Quân âm sâu, kinh miệt cô gái, trong mắt hần cô đương nhiên còn không bằng một con chó nữa a.

Cô gái tiếp tục ôm lấy chân hần, khiến hần bức bối, hần toan lấy tay với lấy tóc cô, kéo thẳng người cô lên, còn cô dù trong đau đớn vẫn im lặng, hần nói khẽ: “tôi chính là tội nghiệp cho cô khi được sống trên đời này” nói rồi hần đẩy mạnh cô xuống hồ bơi, cô lại không biết bơi người giẫy giụa dưới nước nhưng muốn mong mọi một bóng hình xuống cứu vẫn không có. Trong giây phút ngột ngạt, giao điểm đồng vàng hiện ra, Hoàng Băng Tuệ bỗng mở mắt, chợt thấy một màn nước trước mắt cô gục đầu lên: nhớ lại rằng mình đang trong bồn tắm mà, sao lại cả là một hồ bơi. Cô bơi nhanh vào thềm gạch và bước lên, nhớ lại một tràn kí ức, với bộ IQ thiên tài Hoàng Băng Tuệ khẳng định cô là đã xuyên không rồi a. Ngược nhìn xung quanh không thấy một bóng người, cô lạnh lùng tỏa ra một hàng sát khí chết chóc, bộ não IQ bắt đầu sắp xếp lại trình tự các sự việc.

Từ xa cô thấy một bóng người điển trai đang chạy đến, một người đàn ông ôm chầm lấy cô:

- Tuệ nhi...con không sao hết, nào mau theo ta về nhà.

Theo nhận định của cô thì đây chính là Diệp Lăng, ba của nguyên chủ, ông thoát nhìn có gương mặt tiêu soái, dáng người cao lớn, và đặc biệt ông có tấm lòng yêu thương cô giống như người ba ruột ở thế giới của cô. Thấy con gái im lặng, ông hiện vẻ lo lắng, rồi dìu cô về nhà, thời gian trôi qua, chiếc taxi dừng lại trước một căn nhà trọ cũ kỹ, đây chính sau khi công ty bị phá sản, toàn bộ tiền tài nhà cửa đều bị các nam chủ tịch thu cho nữ chính, nên nói chung Diệp gia bây giờ là một tầng lớp nghèo hèn a.

Diệp Lăng đưa con gái vào nhà, ông buồn bã nói:

- Tuệ nhi, con đừng như vậy được không... mẹ và anh hai con cũng đã rời xa ta, ta biết con hận ta vì vụ tai nạn năm xưa của Như Hoa (mẹ nguyên chủ), nhưng ta thật sự rất lo cho con, con...

Chưa kịp nói hết, Băng Tuệ cắt ngang lời ông:

-Tôi lên phòng thay đồ, một chút sẽ xuống...

Cô lạnh nhạt nói, còn ông nguyên biết con gái bây giờ khá mệt mỏi nên cũng gật đầu nhẹ.

Cô gật đầu lại với Diệp Lăng rồi bước về phòng, trước mắt cô là một căn phòng đơn sơ, bừa bộn, đồ đạc, mỹ phẩm bay tủa tung. Cô cau mày, vội tìm kiếm trong đồng quần áo thiếu vải, cô lấy một chiếc váy trắng, nhìn có vẻ đơn giản rồi bước vào phòng tắm.

Nãy giờ, Băng Tuệ im lặng không phải cô sợ, mà cô đang lên kế hoạch cho tương lai sắp tới phải đổi mặt, cô lãnh đạm nhìn vào gương, mắt bắt đầu nheo lại, trong gương là người có da trắng hơi sần, hai má thì búm bím theo kiểu mập, tóc thì đỏ chót, mắt đeo len màu nâu làm cô khá khó chịu, người thì hơi mập, bụng đầy mỡ, tuy kiếp trước cô không khuynh nước khuynh thành, nhưng cũng là mỹ nhân trên mỹ nhân a. Cô thì thầm:

- Định mệnh nó... xuyên không a.

Tiếp tục nhìn chăm chăm vào gương cô tự tâm một lời dài:

- Cái ngoại hình này mang trên người Hoàng Băng Tuệ ta đúng là sỉ nhục quá lớn mà, cứ nhiên xuyên không thành con ngu này, lão thiên nghịch ta sao?

Ở thế giới của cô, ai ai không biết đến Hoàng Băng Tuệ, cô vạn người kính phục qua đây vạn người khinh thường, trước kia cô xinh đẹp, thông minh qua đây mập mạp nào tàn, trước kia cô là người giàu có nhất thế giới qua đây thành kẻ phá sản, nghèo hèn, lại không có nhà, trước kia cô có ba mẹ anh trai yêu thương qua đây mẹ bị người khác gây tai nạn mà chết, anh trai vì cứu cô cũng chết thương tâm. Nghĩ tới đây, người cô tỏa ra một hàng khí lạnh, chết chóc:

- Diệp Băng Tuệ, xem như tôi xui xuyên vào người cô, nhưng một khi tôi là cô rồi thì tôi sẽ thay cô sống tiếp và trả thù, cô cứ yên nghỉ đi. Đã đụng tới người thân của tôi thì chỉ có đường chết...

Cô tắm xong, tháo len thì đi ra hồi phòng, để kiểm gấp Diệp Lăng, từ xa cô nhìn thấy ông đang loay hoay trong bếp nấu mì, khiến cô nhớ lại gia đình của thân yêu của mình, cô biết Diệp Lăng rất yêu thương nguyên chủ nhưng sau khi nguyên chủ mất mẹ thì cô đổ lỗi cho ông và rất hận ông, khiến ông cảm thấy có lỗi nên cô muốn gì cũng cung chiều tất, làm cô ngày càng hư hỏng. Cô đã hứa với Diệp Băng Tuệ là sẽ sống tiếp a nên tất nhiên người ba này cô cũng phải yêu thương, còn người anh trai của nguyên chủ vì nguyên chủ mà lia trần nên cái giá này cô nhất định phải trả.

Diệp Lăng từ bếp đem ra hai bát mì, ông dịu dàng đưa đĩa cho con gái:

-Tuệ nhi, ăn đi con, ba xin lỗi vì không thể cho con ăn sang như trước được nhưng ba đã kiếm được một công việc bảo vệ cho ngân hàng nên chúng ta có thể đủ sống.

Hoàng Băng Tuệ có chút xao xuyến với người ba này, ông hiền từ giống như ba ruột của cô khiến lòng cô dâng lên một chút co thắt đau đớn, vốn định lừa dối ông mình là Diệp Băng Tuệ, nhưng cô cảm thấy mình không thể làm thế a, vì cô không muốn lừa dối ông, cô thà nói sự thật khiến ông đau lòng còn hơn đưa ông đi sâu vào cuộc chơi này, cô buông đĩa xuống, nhìn ông:

-Thưa ba, con có việc muốn nói.

Diệp Lăng bỗng nhiên cảm thấy ảm áp từ trong lòng, lần đầu ông nghe con gái gọi mình là ba sau 4 năm qua khiến ông lao xao thương tiếc cho hoàn cảnh hiện tại:

- Con nói đi.

- Thưa ba! Con gái ba, Diệp Băng Tuệ đã chết.

- Con... con nói gì vậy? Tuệ nhi con có bị sốt không?

Ông lo lắng nhìn đứa gái của mình, bồi hồi khi thấy cô nói điều lạ không tốt. Vốn ngay từ lúc nhìn thấy cô bên hồ bơi, ông đã cảm thấy cô rất lạ đặc biệt

chính là đôi mắt lạnh của cô, nhưng vốn ông vẫn nghĩ là do cô quá sợ.

- Diệp Băng Tuệ đã chết khi bị đuối nước... con là Hoàng Băng Tuệ từ một thế giới khác xuyên vào cô ấy.

- Con nói thật...?

Diệp Lăng kinh mắt, đắm chiều nhìn cô, một cổ cảm xúc đau đớn dâng lên trong lòng ông, vì dường như có điều gì đó nói với ông rằng những lời đó chính là sự thật.

- Vâng, thưa ba. Con là Hoàng Băng Tuệ, tuy con không phải con gái ba nhưng bây giờ thân xác này chính là Diệp Băng Tuệ, con mong ba có thể xem con như cô ấy và để con thay cô ấy chăm sóc ba, và để con yêu thương ba như chính ba ruột của mình, đương nhiên con cũng sẽ trả thù cho Diệp Gia.

Diệp Lăng nghe vậy vừa vui vừa buồn, buồn vì con gái ông yêu thương cũng quay lưng bỏ ông đi, vui vì thiên đã ban cho ông một đứa con gái khác...

- Con chính là con gái của ta, Hoàng Băng Tuệ là con gái của ta.

Ông ôm chầm lấy cô, khóc nức nở, gương mặt điển trai nay bị nhòa bởi nước mắt, Băng Tuệ thấy vậy cũng rơi nước mắt theo, càng khiến cô quyết rằng hận thù này nhất định phải trả.

Thế là cô cùng Diệp Lăng cùng ăn mì, căn nhà trọ buồn bã bỗng nhiên lại rộn rã tiếng cười nói của hai người, đặc biệt là Diệp Lăng khi nghe Băng Tuệ nói sơ về gia thế của mình thì ông không khỏi rung mình ngay cả cô là chủ của một bang hắc đạo, con gái của ông chính là thiên tài a.

Dùng xong bữa tối, cô tạm biệt Diệp Lăng rồi lên phòng, sống ở đây cô có chút khó chịu. “Trước kia biệt thự của cô đêm không sẽ không ngờ bây giờ lão thiên cho cô ở trong một ngôi nhà trọ củi, thật thảm hại quá nhỉ?” cô nghĩ thầm trong lòng.

Cảm thấy cơ thể quá mệt mỏi, cô ngã nhào trên chiếc giường nhỏ, đơn giản chỉ có một cái chăn và một cái gối, cô vát tay lên trán bắt đầu suy nghĩ:

- Ấy thế biết vậy gắng đọc hết cuốn truyện rồi (cô chỉ đọc tới chương 10 sau khi nữ phụ chết được tháng thì Diệp Lăng cũng tự tử), bây giờ ko có nguồn kinh tế, hơi khó phát triển... mình không tin với Hoàng Băng Tuệ mình không thể gây dựng lại cơ nghiệp như kia a. Năm xưa ta từng ngày lớn lên, từng ngày dứt kết kinh nghiệm đưa Hoàng gia phát triển từ từ nhưng bây giờ ta 30 tuổi a, tẻ lắm ba năm là ta có thể trở lại như cũ. Dù gì bây giờ nguyên chủ cũng bị các nam chủ đuổi học khỏi King and Queen rồi. Vậy bây giờ ta cần tiền là chính nha...

Cô suy nghĩ hồi lâu quyết định tạm thời sẽ kiếm một việc gì đó làm thêm và rồi sẽ vay tiền ngân hàng để mở công ty, thu được một ít kinh tế thì cô sẽ đi du học a, cho dù cô đã từng lấy được 15 bằng đại học trong 6 năm nhưng h nguyên chủ vốn chưa có cái bằng nào hết, sau này mở thêm nguồn kinh doanh mà không có bằng đại học thì hơi khó nha. Rồi cô quyết định sẽ lấy 5 bằng đại học là được vì theo trong truyện các nam chủ và nữ chính đều có 3 bằng đại học khi mới 15 tuổi, nên cô muốn hơn họ một tí cho thỏa lòng.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Thành Nữ Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Dàn hậu cung hùng hậu của nữ chính

An Thần Hạ (Ran) nữ chính của truyện “nắm chặt tay em” là người đã từng chứng kiến cảnh ba mình hại chết mẹ của Diệp Băng Tuệ nhưng lại không nói ra. Ngoại hình giống như tên của cô, nét đẹp khá trang nhã, trong sáng và thanh khiết nhưng vốn không bằng Băng Tuệ a, da trắng nõn, mắt đen lay láy, môi hồng đỏ như quả sơ ri, tóc màu nâu hơi ngả xám, cô như thiên thần của mùa hạ, nét đẹp động lòng người. Cô là người thông minh (IQ 250/250), giỏi võ thuật, có 3 bằng đại học trong tay, bang chủ bang Angel đứng thứ 4 vốn lúc đầu là muốn quen các nam chủ để đưa An thị từ thứ 5 lên thứ nhất thế giới nhưng từ từ có cảm tình với các nam chủ rồi cùng họ hợp tác phát triển, lúc đầu vì cảm thấy Diệp Băng Tuệ luôn ngăn đường cô, nên đã tự bắt cóc mình, hành hạ chính bản thân rồi đổ lỗi cho Diệp Băng Tuệ, đây cũng chính là nguyên nhân dẫn đến anh trai của cô vì cô mà chết.

Lãnh Hàn Quân (Kan): Soái ca, hot boy no.1 của King and Queen, anh có mái tóc màu xanh đậm, ánh mắt thì ôn nhu điểm màu xám tro. IQ 250/250, 3 bằng đại học, giỏi võ thuật hơn Thần Hạ rất nhiều, 16 tuổi đã bắt đầu kinh doanh chính khoáng, gia thế đứng thứ 2 trên thế giới, thứ nhất trong hắc đạo với bang Devil White, là vị hôn phu của Diệp Băng Tuệ nhưng sớm đã bị từ hôn khi anh và cô 14 tuổi.

Trần Vũ Tư Phong (Kon): soái ca, hotboy no.2 của King and Queen, mái tóc màu vàng nổi bật, khuôn anh như một vị hoàng tử, anh khá lạnh lùng với mọi người trừ An Thần Hạ, tính cách quyết đoán, mắt màu nâu đen. IQ 250/250, 3 bằng đại học, giỏi võ, gia thế đứng thứ nhất thế giới, bang của anh là bang Devil Black ngang hàng với bang Devil White, là người Băng Tuệ chết mê chết mệt (Hoàng Băng Tuệ: mi nói rõ ra là Băng Tuệ nào a... Sachi: vâng em biết).

Ngao Thừa Thiên (Ken) soái ca, no.3 của trường, tóc xanh biển mượt mà, mắt màu xám tro lạnh lẽo, nhưng anh khá ấm áp và vui vẻ, ấy thế vẻ bề ngoài thui... IQ 250/250, 3 bằng đại học, giỏi võ, gia thế đứng thứ 2 trên thế giới ngang bằng với Lãnh Hàn Quân, trong hắc đạo chiếm vị trí thứ 2 với bang Thirstyblood.

Kotohi Kenji (Koke): người Nhật lai Việt, no.4 của trường, tóc đen mượt đậm phong cách Nhật, mắt màu tím trong rất huyền ảo a. IQ 250/250, 3

bằng đại học, giỏi võ, gia thế đứng thứ 4 trên thế giới, thứ 3 trong hắc đạo với bang mang tên Koken.

Trương Dương(Kun): soái ca, no.5 của trường, tóc màu xám tro, mắt đen thẳm, lạnh lùng tàn nhẫn và độc ác chính là từ có thể miêu tả anh. IQ 250/250, 3 bằng đại học, giỏi võ, gia thế đứng thứ 3 trên thế giới, anh là người không tham gia vào thế giới hắc đạo nhưng lại chính là nơi cung cấp hàng loạt các loại vũ khí cho các bang, khiến nhiều người nể phục với mật danh Kun.

Còn một anh main nữa, vốn chương 14 mới xuất hiện nhưng Hoàng Băng Tuệ chỉ mới đọc tới chương 10 vậy nên đây sẽ là một bí ẩn nha.

Tóm lại tất cả các anh main đều lọt vào mắt xanh của nữ phụ Diệp Băng Tuệ và đương nhiên tất cả đều khinh miệt với loại phụ nữ hám trai này...

Lưu ý: cách để nhớ tên các nhân vật nhanh chóng:

_Lãnh Hàn Quân= lấy chữ â = Kan

_Trần Vũ Tư Phong= lấy chữ o= Kon

_Ngạo Thù Thiên= lấy chữ ê= Ken

_Kotohi Kenji= lấy hai vần đầu là Ko và KE= Koke

_Trương Dương= lấy chữ u= Kun

_An Thần Hạ= lấy chữ a= Ran

Diệp Băng Tuệ/ Hoàng Băng Tuệ= hoa bi ngân= Lycoris (tên bắt đầu trong tiếng phiên âm của hoa bi ngân)

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Thành Nữ Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Không còn là nữ phụ

Sáng sớm chừng khoảng 5 h sáng, Hoàng Băng Tuệ thân một áo pull đơn giản kèm theo một chiếc quần thể dục màu lam. Cô chính là đang chạy bộ giảm cân a, ngoài ra cô còn suy nghĩ, thân thể này nếu như vậy, cô đương nhiên phải chỉnh lại một chút... thân người bắt đầu và mồ hôi nhỏ nhai, cô chạy cũng đã hơn 10 vòng công viên đây chứ... ít ghê.

Quay trở lại nhà tắm rửa, cô đặt mục tiêu cho hôm nay là đi tìm công việc mới nha... bước xuống nhà thấy Diệp Lăng đang ngồi uống cà phê khiến cô không khỏi nhớ lại trước kia vào mỗi buổi sáng hay nói rõ là lúc 4 h cô phải dúi đầu vs công việc công ty a. Bây h bỗng chốc rảnh rồi làm cô cảm thấy khó chịu...

- Buổi sáng tốt lành, con gái.

Diệp Lăng ôn nhu nhìn đứa con gái của mình, có lẽ ông chính thức xem Hoàng Băng Tuệ chính là nguyên chủ nhỉ?

- Chúc ba buổi sáng tốt lành, à mà ba à, con sẽ kiếm một việc gì đó để làm.

Cô ngồi xuống đối diện với Diệp Lăng, người tỏa ra khí chất vương giả nhưng lại rất ấm áp đối. Ông cau mày... Cô nói tiếp:

- Chúng ta sẽ vay tiền ngân hàng để mở công ty trang sức với trụ sở ở Anh, và một tuần nữa con vs ba sẽ sang Anh định cư và phát triển... ba thấy thế nào?

Diệp Lăng bất ngờ nhìn con gái, tuy ông biết HBT là thiên tài nhưng vội vậy liệu có quá nhanh để đạt đến thành công như họ mong đợi:

- Liệu có quá nhanh không?

- Không

Cô trả lời ngắn gọn, ánh mắt màu xanh thâm huyền ảo mà đẹp đến lạ thường như nói lên "Con sẽ thành công a"... Diệp Lăng thì như bị cuốn vào ánh mắt đó, ông tin tưởng cô:

- Ba tin con.

Cô nghe thế, hiện ý vẻ cười như báo hiệu cho một cuộc vui chính thức bắt đầu.

Cô chào tạm biệt ông rồi ra khỏi nhà... nói thật thì sáng nay cô khá vất vả với đồng hồ sexy kia... cô trặc lưỡi, đời nào Hoàng Băng Tuệ lại đi mặc những thứ như thế... đây chính là khoe hàng a. Loay hoay một tí cô đưa ra một chiếc áo cánh dài có hai màu sọc đan xen và một chiếc váy ngắn tới đầu gối cũng có màu tương tự... cô đã tự may đấy a... lấy 2 bộ thành một bộ, cô là nhà thiết kế thiên tài, mấy việc còn con con may vá này cô vốn thuần phục rồi, chỉ là may bằng kim cô hơi lặn cặn nên. tốn khá nhiều thời gian.

Thuật cũng khổ cho Băng Tuệ ghê, truyện người ta xuyên thường vào thiên kim đại tiểu thư, còn việc không thích quần áo cũ thì bỏ đi, sau đó đến trung tâm mua sắm lướt thử thích còn cô xuyên ngay lúc sắp chết đã xui rồi lại không có tiền mất quá chế quần áo cũ thôi...

Cô đi một mình trên vỉa hè, ngó xung quanh kiếm việc làm, nhìn vào các tiệm cafe đang tuyển nhân viên cô trầm mặc suy nghĩ " không muốn làm nhân viên phục vụ a" cũng đúng thôi, cô là Hoàng Băng Tuệ mà, người người kính phục h đây cô đi làm phục vụ mặt mũi để đâu đây...

Đi tiếp vào khu phố, cô bỗng thấy có một đám người đua nhau chen chúc để nhìn cái gì đó, cô toan đi đến thì thấy một ông lão cũng ngoài 70 đang vẽ tranh chân dung bằng bút mực trên tấm gỗ, còn xung quanh thì khá nhiều người đang xếp hàng chờ để chờ ông vẽ, ông vẽ rất đẹp nha, nhìn rất giống người thật nữa bỗng cô chợt nảy ra ý, cô đi đến bên ông lão, cô gọi nhẹ:

- Ông ơi, ông có cần người thuê người giúp không?

Ông lão dừng bút, mắt dương lên nhìn cô gái phía trước tuy đáng dóc hơi mập không được cân đối nhưng đôi mắt của cô lại mang một tia gì đó khiến người khác không thể nào cưỡng lại:

- Cháu có thể vẽ được ư? Đây vẽ bút mực nếu sai thì không sửa được...

- Ông yên tâm nếu cháu làm hư thì cháu sẽ bồi thường...

- Được thôi!

Cô ngồi xuống gần đó, với lấy một miếng gỗ mỏng đã được gọt lán mịn, mời một người khách để vào làm mẫu...3 phút trôi qua, cô hạ bút xuống:

- Xong rồi...

Mọi người xung quanh nhìn cô với ánh mắt kinh ngạc, chỉ mới gần 3 phút thôi mà, sao cô có thể vẽ nhanh như vậy? Người ta là nhà thiết kế a, bao nhiêu mẫu trang sức cô vẽ đẹp khỏi chê, huống chi h vẽ người thì làm khó được cô sao?

Cô quay tấm gỗ lại cho mọi người xem, ai ai cũng trầm trồ khen ngợi, cô vẽ quá đẹp ư? Từng sợi tóc được vẽ rất chi tiết, độ sáng tối thể hiện rất phù hợp, đặc biệt là đôi mắt cô vẽ rất có hồn. Đây chính là tuyệt phẩm a.

Thế là hôm nay cô cầm trong tay đc khoảng 1 triệu, nhìn ngăm từ 500 nghìn đồng, đầu Băng Tuệ xuất hiện vài vạch hắc tuyến, trước kia tập đoàn cô thu bạc tỉ trong 10 phút a. Còn nay, cô ngồi vẽ mấy tiếng mới được 1 triệu, lão thiên nghịch cô quá nhí.

Năm ngày trôi qua lặng lẽ, mỗi sáng mỗi tối cô đều tập thể dục tới mấy tiếng mới ngừng khiến thân hình đầy mỡ giờ chỉ còn khoảng 45kg, tóc thì đã tẩy màu, sau đó nhuộm lại màu trắng, cô cũng vận dụng vài công thức chăm sóc da bằng các thực phẩm tự nhiên khiến da cô phục hồi đc cỡ 7 phần, có lần cô đứng trước gương còn không nhận ra đây là Diệp Băng Tuệ a, người trong gương chính là thiên thần, mắt to xanh thăm, hàng mi dài và dày, đôi chân mày lá liễu, mũi cao, da trắng nhưng vẫn chưa phục hồi hoàn toàn nên vẫn còn hơi thô, rõ ràng ngoại hình này còn đẹp hơn ngoại hình khi trước của cô.

Hôm nay là ngày cuối cùng, cô vẽ tranh chân dung. Từ xa ông lão thấy cô thì vui mừng, tuy mới quen biết cô mấy ngày nhưng ông rất khâm phục tài năng của cô. Băng Tuệ hôm nay mặc một chiếc sơ mi trắng, mang balo đen và chiếc váy jean do tay cô thiết kế, còn chân thì mang giày búp bê nhìn rất teen. Đa số mọi người tới đây vẽ tranh là để chiêm ngưỡng tài năng và ngoại hình của cô.

Cô chào ông rồi bắt đầu công việc của mình, mỗi khi hoàn thành tác phẩm cô thường để một chữ L hoa ở cuối góc là viết tắt cho chữ Lycoris.

Từ xa có một cặp nam nữ xinh đẹp, đang cười nói vui vẻ thu hút ánh mắt của nhiều người, họ đang tiến đến chỗ vẽ tranh nha. Nam thì có mái tóc màu xanh đậm, mắt xám tro, mũi cao, body đẹp, cao khoảng 1m7, da trắng khiến con gái phải ghen tị nữa à. Còn nữ thì nét đẹp khá trang nhã, trong sáng và thanh khiết nhưng vốn không bằng Băng Tuệ a, da trắng nõn, mắt đen lay láy, môi hồng đỏ như quả sơn son, tóc màu nâu hơi ngả xám, cô như thiên thần của mùa hạ, nét đẹp động lòng người, và không ai khác chính là Lãnh Hàn Quân và An Thần Hạ.

- Ông lão, có vẽ tranh đôi không?

Thần Hạ hỏi, trong khi ánh mắt lại nhìn đắm chiêu vào cô gái kế bên, cô chính là đang ghen tị với ngoại hình của Băng Tuệ.

- Tiểu Tuệ, con vẽ cho họ nha.

Ông lão dừng bút quay sang nhìn cô nói, còn cô này giờ chỉ lo vẽ hoàn toàn không liếc nhìn cặp nam nữ trước mắt.

- Dạ được.

Lúc này cô mới ngẩng đầu lên nhìn họ, đôi đồng tử co lại, cô trách thầm " nam nữ chính huyền thoại đây sao? Lý Nhã cũng tương tượng phong phú quá chứ... tránh vô dưa gặp vô dưa mà".

- Cậu là Diệp Băng Tuệ phải không?

Thần Hạ hỏi, tuy trong đầu không tin nhưng nhìn cô rất giống a.

- Lâu rồi không gặp.

Cô lạnh lùng trả lời, cô chính là không muốn như các nữ phụ trong truyện khác mà tức giận, rồi cãi lộn với nữ chính đâm ra nam chính chú ý đến mình... Băng Tuệ đẩy méo thêm, cô lãnh đạm thì hơn.

Hàn Quân từ khi vào đây đã chú ý đến cô, bởi cô có một nét đẹp rất cuốn hút, nghe cô nói mình là Diệp Băng Tuệ, anh bắt đầu đổi ánh mắt kinh miệt nhìn cô.

- Tôi tưởng cô chết dưới hồ bơi mất xác rồi chứ.

Anh lạnh lùng nói, thăm nghi cô sẽ nhanh chóng bỏ nhào đến ôm mình rồi năn nỉ tìm lưm.

- Lãnh thiếu gia quá quan tâm, tôi chính là nhớ dung cậu quá, nên vẫn chưa muốn chết.

Hoàng Băng Tuệ cô chính là như vậy ấy, trước kia luôn bị Lý Nhã trách móc bởi cái cách nói chuyện nửa câu nửa vờ lại mang tính ẩn dụ, nhưng thật ra mỗi câu lại mang một ý trách móc, kinh miệt khác nhau.

Ba chữ “lãnh thiếu gia” ăn sâu vào đầu óc của Hàn Quân, anh đang cảm thấy rất lạ với Diệp Băng Tuệ bây giờ, không phải trước kia cô luôn đeo bám theo anh gọi anh là “anh Quân” rất thân thiết sao?, còn hiện tại anh hiểu câu nói của cô mang ý “Lãnh thiếu gia quá quan tâm, tôi chính là hận cậu, nên vẫn muốn sống để trả thù”, nhưng một ý nghĩ khác chen vào tâm trí anh là cô chỉ đang chơi trò lạc buột mềm.

An Thần Hạ đương nhiên cũng hiểu câu nói của cô, nhưng đầu đó Thần Hạ cảm nhận được rằng, Diệp Băng Tuệ đã trở nên lợi hại và sẽ trở thành vật cản lớn nhất của cô.

Nhìn hai con người trước mắt, Băng Tuệ chán ghét họ nhưng một con chó hoang sủa bậy, cô đang cần địa vị trên thị trường thế giới a, nếu không chỉ với võ công của Lycoris Ice cũng đủ giết chết họ, Băng Tuệ bỏ bút xuống thu dọn vào balo, quay sang nói với ông lão:

- Ông à, từ nay trở về sau cháu phải trở về quê, nên không về cho ông được nữa, còn bây giờ cháu cảm thấy hơi mệt nên về nhà trước, ông bảo trọng.

Băng Tuệ đứng lên rồi rời đi trong bao nhiêu đôi mắt khinh thường đang nhìn cô, từ lúc Thần Hạ nói cô chính là Diệp Băng Tuệ thì mọi người ai cũng ngỡ ngàng, cái người có gia đình bị phá sản, mê trai, không biết nhục đây sao? Hazz cô trở nên nổi tiếng từ khi nào vậy?

Bỗng Hàn Quân quay sang nhìn bóng lưng của cô, anh nói:

- Nếu cô cần tiền, tôi có thể cho cô.

Băng Tuệ nghe thế, cau mày, người tỏa ra sát khí um ảm khiến mọi người xung quanh ngay cả 2 nhân vật chính cũng cảm thấy lạnh sống lưng. Hoàng Băng Tuệ cần người khác cho tiền, cô là người giàu nhất thế giới a. Nghĩ đến đây, mặt cô đen như đất nồi, thăm trách tại sao lại xuyên vào thể xác này chứ...

- Tiền của người làm gia đình tôi phá sản ư? Nó quá sạch sẽ, tôi sợ mình sẽ làm bẩn mất.

An Thần Hạ hiểu được vụn ý, nhào tới nắm chặt tay Băng Tuệ đưa lên:

- Cậu nói thế có ý gì?

- Lãnh thiếu phu nhân tương lai nghe không hiểu sao? Bộ não IQ 250 của cô bị chó tha rồi sao?

Băng Tuệ tức giận nói, cô ghét nhất là bị người khác chạm vào ngoại trừ người thân của cô, lại thêm đây chính là kẻ hại cô ra nông nỗi này a. Băng Tuệ nói tiếp:

- Bàn tay sạch sẽ của cô đang chạm vào tôi đấy, nó khiến tôi phải hao một bịch khăn giấy để lau cho chính mình rồi...

Lần này tới Thần Hạ mặt đen lại, ý nói tay cô quá dơ bẩn ư?

- Cô nói tay bẩn? Nhìn lại con người mình người đi, mặt cô dày lắm rồi còn không biết nhục sao?

Ấy da, người mặt dày là Diệp Băng Tuệ mà, cô tại sao lại phải gánh chịu như thế chứ?

- Buông tay tôi ra

Băng Tuệ gằn giọng, người tỏa ra sát khí của vị nữ vương cường giả.

Thần Hạ tiếp tục siết chặt lấy tay cô không buông. Băng Tuệ tức giận đến cực điểm, cô muốn không quan tâm đến họ mà lao thiên lại đưa cô đến tình

cảnh này a... không đáp trả sau đc.

- Không buông thì đừng trách tôi.

Nói rồi cô lấy tay còn lại đưa lên bóp chặt cổ Thần Hạ, treo người ả(sau này kêu thế luôn ha) lên không trung lơ lửng, cách mặt đất chừng 15 cm, Thần Hạ bất ngờ, tại sao cô lại có sức đến thế a, còn ả là ai chứ là bang chủ của bang Angel đứng thứ 4 trong giới hắc đạo, giới võ thuật nay bị người khác bóp cổ, thật thảm hại quá đê.

Hàn Quân thoát khỏi bắt ngờ lao đến vạt tay Băng Tuệ ra, Thần Hạ ngã xuống trong vòng tay của Hàn Quân rồi ho sặc sụa, ả biết nếu Hàn Quân không cứu thì cái cổ nhỏ bé của ả đã gãy từ đời nào rồi. Hàn Quân tức giận, nhìn Băng Tuệ như một con mèo mà anh muốn xé xác cô ra (có ngon mi thử đi, không biết ai bị xé ả nha):

- Cô làm cái quái gì vậy?

- Là do cô ta tự chuốt lấy, tôi đã cảnh cáo trước rồi.

- Cô dám...

- Sao nào? Anh sẽ làm tôi phá sản nữa ư? Hay sai đàn em đến xử tôi? Tôi rất mong chờ lắm đó.

Nói rồi, cô cười đều nhìn hai người, như trở lại chính con người lúc trước của cô:

- Hai năm sau, vào sinh nhật của cô, hẹn tái ngộ.

Cô quay người khuất bóng đi mất dần, bỏ lại đám người cùng hai nhân vật chính của chúng ta đang ngơ ngác. Hàn Quân thì thầm nghĩ “ Cô là ai?”. Còn Thần Hạ vừa mới hoàn hồn lại thì thề nhất quyết một ngày nào đó sẽ bắt cô trả giá.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Thành Nữ Vương* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Bước đầu trả thù

“Báo thị trường thế giới: Cách đây nửa năm, theo sự phát triển của các gia tộc trên toàn thế giới, một cuộc đảo chính bất ngờ của một gia tộc mới bắt đầu kinh doanh cách đây hai năm, đã phát triển vượt bậc đẩy Trần thị từ đứng nhất trên giới xuống vị trí thứ hai, tương tự Lãnh thị, Trương thị, An thị... cũng từ đó tụt mất một vị trí. Chỉ biết rằng nền kinh tế thế giới đang tập trung vào Hoàng thị, theo thống kê Hoàng thị phát triển mạnh mẽ với các nguồn kinh tế nổi bật như công nghệ thông tin và phần mềm máy tính, giải trí và du lịch, đầu tư cổ phiếu, xây dựng và trang trí nội thất, kinh doanh bất động sản, sản xuất mô và ô tô, thiết kế trang sức và quần áo, y học và đầu tư khá cao vào nền giáo dục. (sachì: còn sản xuất vũ khí ngầm nữa mấy anh ơi). Nhưng vẫn chưa ai biết chủ tịch tập đoàn Hoàng thị là ai? Và có một manh mối rằng Hoàng chủ tịch là người Việt Nam, tên tiếng anh là Lycoris Aki. Mới sáng nay, chúng tôi nhận được tin rằng vào ngày 24 tháng 11 tới đây, Hoàng chủ tịch chính thức ra mắt tại trung tâm kinh tế của mình ở Việt Nam, thu hút nhiều sự chú ý của mọi người với vị chủ tịch tài giỏi và thông minh này...”

- Khốn kiếp, Hoàng thị, Lycoris Aki xem chừng khá đối phó ả.

Ném tờ báo xuống nền,tiếng một người con trai có mái tóc xanh đậm đang hùng hục vang lên, không ai khác anh chính là Lãnh Hàn Quân, một trong các nam chủ của truyện.

Tình hình hiện tại là năm nam chủ đang cùng nữ chính ăn uống trong trung tâm thương mại dưới hàng vạn con mắt trái tim.

- Địa vị của chúng ta đang xuống dần, em nghĩ mình cần phải có biện pháp để giải quyết vụ này_ Thần Hạ bỏ ly kem xuống, nhìn Hàn Quân mà nói.

- Nhưng biện pháp giải quyết là gì?, các ông già tin tưởng giao tập đoàn lại cho chúng ta, nên nếu tình hình cứ tiếp diễn như thế này thì Hoàng thị chính thức lấn át các tập đoàn còn lại a_ Thừa Thiên vì vu trả lời, mà không quan tâm đến hai tảng băng ngồi đối diện với mình (sachì: Phong ca và Dương ca ấy ạ).

- Phong, Dương hai mày không có cách gì à?_ Kenji hỏi

-... (hai anh im lặng đồng thanh)

Bỗng, Hàn Quân nhào tới, đóng gập chiếc laptop của Tư Phong, và dành lấy ly cafe của Trương Dương.

- Hai mày cho ý kiến gì đê_ Hàn Quân

- Mày nghĩ có?_ Tư Phong thả người dựa trên chiếc ghế, chân vắt chéo, nghiêm nghị nói.

- Ý anh là sao? _ Thần Hạ hỏi.

- Không thấy tình hình hiện nay à? Hoàng thị quá mạnh so với chúng ta tưởng, lần trước anh thử xâm nhập vào hệ thống của tập đoàn đó, kết cục máy tính bị virus ăn sạch, nhiễm sóng nặng nề. _ Trương Dương

- Anh...anh nói thật? _ Thần Hạ.

- Hạ nhi, Dương nói đúng đó bằng chứng là chính 3 cái laptop của anh đều đang yên nghỉ _ Kenji.

- Hệ thống bảo mật của Hoàng thị cao vậy sao? Tới các anh còn không xâm nhập được. _ Thần Hạ.

- Ý em là tụi anh tề á hả? _ Kenji.

- Hạ nhi nói đúng rồi còn gì _ Hàn Quân.

Hàn Quân ngây thơ nói, còn hai anh kia mặt đỏ như mông khi

- À đúng rồi, anh Phong, về mấy vụ xâm nhập, anh giỏi nhất ở đây, sao anh không thử? _ Thần Hạ.

- Đúng rồi, Phong này xâm nhập đi. _ Hàn Quân.

Lúc này trấn anh Phong nhà ta bỗng đen lại, buồng ly cafe xuống, anh nói:

- Tao hao 10 cái máy rồi, không muốn tốn nữa _ Tư Phong.

Anh thần nhiên nói trong khi 4 người còn lại ai nấy đều có một con quạ bay ngang qua, không phải họ tiếc tiền chi tiêu cho máy tính mà họ đang bất ngờ với một con quỷ Tư Phong, một hacker giỏi nhất trên thế giới (sachi: cái đó là 2 năm trước thui anh à), lại thất bại thảm hại vậy sao?

Thấy mấy đứa bạn ngỡ ngác, anh ho khụ khụ lấy lại phong độ:

- Hệ thống đó khi phát hiện có tính hiệu xâm nhập sẽ tự động trích ra một loại virus rồi theo đường dẫn, quay lại xóa hết tính hiệu của máy đang xâm nhập, và loại virus này tao cũng chỉ mới lần đầu thấy, có thể là virus tự sáng chế _ Tư Phong.

- Virus tự sáng chế? _ Thần Hạ

- Đúng _ Tư Phong

- Điều đó chứng tỏ người đứng sau Hoàng thị không phải đơn giản a. _ Hàn Quân

- Tao đang cảm thấy hứng thú với vị chủ tịch đó rồi đây _ Kenji

- Tao cũng vậy, mới kinh doanh chưa tới 2 năm đã phát triển vậy rồi, chứng tỏ thực lực hơn chúng ta rất nhiều _ Hàn Quân

- Chắc là một ông già đầy kinh nghiệm nào đó đứng đầu _ Thừa Thiên vừa nói vừa thể hiện ý cười.

- Mấy anh khỏi lo ngày 24/11 này sẽ thấy mặt thôi, nhưng có một việc em muốn nói... _ Thần Hạ ập ứng, trưng ra bộ mặt đáng yêu.

- Có việc gì? _ Hàn Quân nhìn cô cung chiêu hỏi.

- Ngày 23/11 là sinh nhật em, bộ mấy anh quên rồi hả? _ Thần Hạ bụng má nhìn rất dễ thương a.

- Có đâu, bọn anh nhớ mà _ năm người con ngượng ngùng trả lời, thật thì dạo này do Hoàng thị phát triển quá nhanh nên công ty của họ không ngừng hao tâm tổn sức a.

- À... còn một việc nữa, không biết anh còn nhớ không, anh Quân? _ Thần Hạ.

Hàn Quân suy nghĩ hồi lâu liền hỏi ngược lại:

- Anh quên gì nhỉ? _ Hàn Quân.

- Hay để em nhắc cho anh nghe nha... _ Thần Hạ hí mắt, thời khắc này cô chờ quá lâu rồi nha.

- Vào ngày sinh nhật của em, liệu cậu ấy có đến? À dè giọng, làm bộ mặt nhớ nhung.

Mặt năm người con trai đen lại, thật ra cách đây hai năm, sau ngày Băng Tuệ sang Anh định cư, anh đã kể cho 4 người còn lại về việc ở nơi vẽ chân dung và từng biểu cảm, cảm xúc lo lắng như chán ghét, kinh miệt anh việc cô bóp cổ nhắc nhở Thần Hạ và lời hứa hẹn hai năm sau trở về. Bốn người ấy nghe kể về Băng Tuệ, vốn đã chán ghét, nên cứ suy nghĩ cô lại định giờ trò gì đây, sát lâu ngày rỉ sét, thật nực cười. Nhưng từ đó trở về sau, cô không

còn xuất hiện trước mặt bọn nữ dần khiến hình ảnh Hoàng Băng Tuệ bị lãng quên, nhưng riêng Hàn Quân anh vẫn còn nhớ một chút về cô, đặc biệt là ánh mắt lạnh lùng, vô cảm năm xưa cô dành cho anh. Giờ đây bóng hình đó bỗng nhiên được gọi lại khiến năm người không khỏi rung mình, vì họ chán ghét cô đến tận xương tủy, xem cô không bằng một chó mà đánh đập...

- Mấy anh sao vậy? Thần Hạ thấy mặt năm người có chút lạnh lẽo, trong lòng thầm đắc ý.

Không khí xung quanh bỗng nhưng biến thành một nghĩa địa xcs sống... Thấy tình hình không ổn, Trương Dương lên tiếng:

- Chúng ta về thôi.

Thế rồi sự việc cứ vậy mà tiếp diễn thôi... nhưng...

Trong căn phòng cao nhất ở một địa ốc cao 100 tầng có một người con gái tỏa ra sát khí vương giả, uy nghiêm khiến bất cứ ai khi nhìn cô đều tự nghi mình và cô không bao giờ cùng chung một tầng lớp vì cô quá hoàn hảo a, dù chỉ là một hơi thở cô như một vị nữ vương quyền quý và tao nhã, cửa phòng mở ra, một người đàn ông cỡ chừng 25 bước vào:

- Thừa chủ tịch, trường King and Queen đã được Hoàng thị thu mua.

- Tốt giọng nói thanh dịu nhưng hàn khí vô cùng nói khẽ. Cô tắt đi phần mềm làm việc không gian cảm ứng của mình rồi nâng niu một ly rượu vang trong tay, nhìn người đàn ông cô nói tiếp:

- Cho người chuẩn bị nhiên liệu phù hợp với chiếc trực thăng tôi mới hoàn thành, tối nay tôi sẽ về Việt Nam_ Ly rượu trong tay không ngừng lắc qua lắc lại, như thể người cầm nó đang suy nghĩ một việc gì đó rất nghiêm túc.

- Nhưng chủ tịch còn hơn một tuần (cụ thể là 11 ngày) nữa buổi ra mắt mới bắt đầu _ người đàn ông thất sắc nói.

- Đi học, thành lập bang và chuẩn bị cho cuộc chơi.

Như hiểu được ý, người đàn ông gật đầu nhẹ rồi cáo lui.

Trong căn phòng thoáng chốc còn lại một hình bóng ma mị, cô bấm nhẹ vào chiếc đồng hồ đeo tay thì lập tức một màn ảnh 3D cảm ứng hiện ra, lướt tay vài cái hình ảnh cùng những thân thế, chức vụ của 6 người hiện ra, cô nhâm nhi tiếp ly rượu, đắm đắm nhìn vào màn hình, khẽ thở:

- Tôi về rồi đây.

Giới thiệu nhân vật và một số giải thích:

- Người đàn ông trên là Lý Cảnh (30 tuổi) thư ký của cô ở Châu Âu, công ty phá sản, được Băng Tuệ nhận về làm cho tập đoàn, quý trọng cô và ba cô, sẵn sàng hi sinh vì họ.

- Sara Sayuki: 24 tuổi, thư ký ở Châu Á, người Nhật chính hiệu, hoàn cảnh tương tự như ông kia, quý trọng và xem cô như là em gái ruột.

- Đoàn Gia Minh (sting) soái ca, bằng tuổi cô, gia tộc đứng thứ 7 thế giới, quen biết cô trong một lần hiểu lầm ở Anh, thích cô, tính tình ấm áp vui vẻ, sau này là bang phó bang Angel Lycoris người duy nhất ngoài ba cô biết cô là Lycoris Ice.

Còn một số nhân vật khác...

Một số giải thích nhỏ:

Sau khi sang Anh định cư, cô và ba cô đã đổi họ thành Hoàng Băng Tuệ và Hoàng Lăng, cô làm chủ toàn tập đoàn, ba cô thì chỉ thay cô kinh doanh trong lĩnh vực xây dựng.

Cô đã vừa đi học vừa kinh doanh và đã lấy được 5 bằng đại: Mỹ, Anh, Pháp, Nhật, Trung chỉ trong vòng 1 năm.

Nguyên nhân cô không thành lập bang vì cô muốn ngày bang cô nổi mạnh phải gần ngày cô trả thù, nên cô không muốn thành lập quá sớm.

Đa số các đồ dùng điện tử của cô đều tự do cô sáng chế với những chức năng và bảo mật khác nhau, 7 loại virus trước kia cô sử dụng nay đã được cô chế tạo lại, các thể lực nguồn kinh tế của cô phát triển rất mạnh, có thể nói đã ngang bằng với trước kia, đặc biệt là y học rất phát triển, ở trái đất cô chỉ chú tâm nhiều vào chế độ được, nhưng bây giờ Lycoris Aki nổi tiếng với một nhà bác học tài ba chuyên nghiên cứu chữa các bệnh thế kỷ và bao giờ cũng thành công.

Còn về vụ chế vũ khí ngầm thì cô chỉ mở một xưởng nhỏ nhưng lại âm thầm tạo ra hàng loạt các loại vũ khí tối tân mà cả chính phủ quân sự hay các bang trên thế giới đều chưa có, để phục vụ cho bang Angel của cô sau này...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Thành Nữ Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Trở về nơi sinh ra thù hận

“Hù! Hù” đây là tiếng của một chiếc trực thăng vừa đáp xuống sân trước của một biệt thự được ngăn cách với thành phố bởi một vườn hoa bí ngạn màu đỏ rực, khiến không khí xung quanh như chốn địa ngục hoang đường, lạnh lẽo vô cùng.

Cánh cửa chiếc trực thăng mở ra, người ngồi trên ghế lái bước xuống, cởi bỏ mũ bảo hiểm ra, một mái tóc màu trắng bạch kim tung bay theo gió, đứng đưa từng nhịp theo những cánh hoa bí ngạn mới vừa bị gió thổi qua.

- Chào mừng tiểu thư về nhà _ một giọng nói kính trọng của một người đàn ông khoảng chừng 50 vang lên.

- Cho người mang hành lý vào phòng tôi _ cô lạnh lùng trả lời, rồi bước vào căn biệt thự màu trắng kem to như lâu đài, nổi bật giữa cánh đồng màu đỏ của hoa bí ngạn.

Mở cửa ra, cô liếc mắt quan sát căn phòng của mình rồi tỏ vẻ hài lòng, chủ đạo của căn phòng gồm hai màu trắng và đen, diện tích khá lớn, cửa sổ được hướng ra cánh đồng hoa.

Ngồi trên chiếc ghế của bàn làm việc, cô lấy điện thoại ra và điện cho một ai đó:

- Chào Băng Tuệ, hiếm khi thấy cậu điện cho tớ nha, mới không gặp mấy tuần mà nhớ tớ rồi hả? _ giọng nói thánh thót, vui vẻ của một người con trai bên đầu dây bên kia.

- Đạo này, dịch bệnh ảo tưởng sức mạnh hơi bị phong phú nha _ Cô cởi bỏ nét lạnh lùng, mang chút vui tươi trả lời.

- Hìhì! Có vẻ vậy... cậu điện cho tớ có việc gì không hay thật sự nhớ ai kia? _ người con trai.

- Thành lập bang, cậu là bang phó. _ Cô bắt đầu uy nghiêm trở lại đáng vẻ lạnh lùng hằng ngày.

- Ok mà bang tên gì? _ người kia.

- Angel Lycoris. _ Băng Tuệ.

- Thiên thần hoa bí ngạn ư? Tên đẹp đấy... giờ cậu đang ở đâu thế? _ người kia.

- Nam cực _ Băng Tuệ, (sachì: chị nói dối không chớp mắt luôn kia)

- Vậy mai tớ bay qua liền _ người kia.

- Cậu lo cho cái tập đoàn nhà cậu đi, tớ cấm cậu đến _ Cô thờ dãi trả lời.

- Băng Tuệ, cậu bỏ rơi tớ _ người kia run run, tỏ vẻ muốn khóc.

- Chấm hết _ nói rồi, cô gác máy, vì đơn giản là cô chẳng muốn nghe cái giọng cún con của ai kia lải nhải bên tay a.

Cô bắt đầu mở màn hình 3D lên để xử lý công việc thì chuông điện thoại lại reo lên:

- Tớ nói là chấm hết, cậu không nghe à? _ Cô tức giận quát vì nghĩ người kia điện thoại năn nỉ cô.

- Tuệ nhì, con lại ăn hiếp Gia Minh à? _ Hoàng Lăng nghe con gái nạt, thăm đoán được tình hình.

- Ở ba à? Con tưởng Minh điện _ Cô nũng nịu trả lời, đúng chuẩn một đứa con gái lẻo nhẻo bên cạnh các ông bố.

- Ừm, con sao rồi khỏe không? Nhớ ăn uống đầy đủ đấy, ba đã dặn quản gia rồi. _ Ông cưng chiều, trả lời cô.

- Con bị ba hỏi thăm quá đến nỗi phát sốt rồi đây, hiện tại đang trong bệnh viện với tình trạng khẩn cấp _ Băng Tuệ.

- Vậy thôi tôi mặc kệ cô. _ Ông già giọng hơi buồn.

- Thôi ba ba yêu dấu, con xin lỗi mà. _ Cô phùng má.

- Cô nương ơi yêu tôi được rồi chớ đừng có dẫu. _ Ông dờ khóc dờ cười với cô con gái này, mà không biết tự bao giờ Hoàng Băng Tuệ đã trở thành một phần không thể thiếu trong cuộc sống của ông, ông yêu thương cô bằng cả tính mạng của mình, thà đánh đổi tất cả cũng không muốn mất cô.

- Ba điện con chỉ hỏi thăm thôi sao? Có việc gì nữa không? _ Băng Tuệ.

- Ba định hỏi con về kế hoạch trả thù, nó sao rồi? _ Hoàng Lăng.
- Ba yên tâm, cuộc chơi vẫn cứ tiếp diễn tốt đẹp, lần này con sẽ làm diễn viên còn ba cứ thoải mái làm người xem phim nha. _ Băng Tuệ.
- Ừm được thôi, ba sẽ mong chờ thành quả của con, tạm biệt con gái. _ Hoàng Lăng.
- Tạm biệt ba ba. _ cô gác máy, khuôn mặt lại hiện lên vẻ lãnh khốc, lạnh lùng khó tả.

Cuộc trò chuyện kết thúc, Băng Tuệ lao đầu công việc mãi cho đến 2 h sáng cô mới chợp mắt.

(Sachi: các đọc giả thân mến, Sa không thích kiểu đưng độ trong trung tâm mua sắm tí nào, vì nếu vậy sẽ bị trùng ý tưởng í nên Sa sẽ cho sự việc diễn ra ở nơi khác nha... Sa cũng đọc nhiều truyện teen rồi, đa số các truyện luôn bị giống ý tưởng nên mình cảm thấy mất hay... nên mọi chi tiết mình sẽ thay đổi theo trí tưởng tượng của mình)

Ánh nắng gõ cửa, chiếu gọi vào khuôn mặt của một thiên thần đang ngủ, cô vươn vai, ngái ngủ, ngáp ngắn ngáp dài rồi đi làm VSCN, dùng bữa sáng xong, cô chán nản quá đâm ra muốn đi đó cho giải tỏa tâm trí, với lấy một bộ mặt nạ da người ưa nhìn cùng một bộ tóc giả màu đen tuyền mượt mà, cô loại đi tất cả các mẫu xe nổi tiếng, rồi chọn một chiếc xe đạp địa hình màu trắng mà lao nhanh đến trung tâm giải trí Hoàng gia (sachi: đi chơi sẵn xem tình hình kinh doanh nhà mình luôn hà chứ? Băng Tuệ: đi chơi thui cưng à Sachi: nhớ mua quà cho em nhé Băng Tuệ: mua cho em vé vào trại tâm thần Sachi:...)

Bước vào cổng trung tâm, cô thu hút một số người với ngoại hình teen tấn của mình, áo pull đen hơi rộng có cánh dơi, phía trước là chữ my friends, kết hợp với váy gấp xếp màu trắng ngang đầu gối trông rất cách điệu. Chân mang giày bata cổ cao, tóc đen giả thất xương cá và được phủ bởi một chiếc nón kết màu trắng có ren vàng và mang balo phía sau. Tóm lại cô lúc này nhìn rất năng động và dễ thương (Sachi: 32 tuổi có còn trẻ đâu mà làm quá thế... Băng Tuệ: ngoại hình ta mới 18 thôi cưng... Sachi: hừ).

Như cố gắng hưởng hết sức sống của tuổi trẻ, cô lao nhao từ tiệm này đến tiệm khác, chơi đủ thứ trò mạo hiểm, gom hết đồng hàng vật của tiệm bán súng và ném phi tiêu. Cô nhanh xử hết đồ ăn thức uống rồi tiếp tục đi dạo, bỗng cô thấy có một đứa bé gái tầm 10 tuổi đang nín áo một người phụ nữ trung niên mà khóc lóc:

- Mẹ ơi, con muốn con gấu bông đó. _ Cô bé meo máo năn nỉ.
- Nhưng cái đó là quà trò chơi, không mua được đâu con. _ Người phụ nữ vai đứa bé, nói nhẹ nhàng.
- Em gái, nếu em muốn chị lấy cho em. _ Không biết từ đâu, cô chạy đến nhìn đứa bé nở nụ cười nói.
- Chị nói thật không? _ Cô bé vui vẻ hỏi.
- Đương nhiên rồi, chị sẽ lấy cho em. _ Cô vẹo má nó.
- Cô gái, xin lỗi đã làm phiền cô nhưng... _ người phụ nữ trung niên ngượng ngạo trả lời.
- Không sao đâu, em gái dễ thương như vậy, cháu muốn tặng em mà.

Nói rồi, cô đi tới gian hàng đó, thật ra đó là gian hàng ném bóng, luật chơi là phải ném 15 quả vào các ô có trị giá như 10 30 50 và 100 nhưng muốn lấy được con gấu bông thì cần phải đạt 1300 điểm.

- Ông chủ, cháu mua một vé. _ Băng Tuệ và một người người con gái khác đồng thanh.

Nghe giọng nói quen quen, cô quay nhìn, chân mày nhíu lại nhìn người con gái ấy, cô nghĩ thầm: “ An Thần Hạ sao gặp sớm thế?, tôi vẫn chưa muốn gặp quý a”. Ngược lại Á cũng đánh giá Băng Tuệ “ Mặt cũng ưa nhìn, nhưng khí chất của cô ta sao lại cao lại cao như vậy?”. Rồi từ xa, mọi người xung quanh bắt đầu nhón nháo cả lên bởi sự xuất hiện của năm chàng trai chuẩn max soái ca. Tư Phong, Hàn Quân, Kenji, Trương Dương và Thừa Thiên vênh vào bước đi trong bao nhiêu con mắt trái tim đang hướng về họ (Sachi: làm biếng miêu tả quần áo lắm, tóm lại ai cũng rất đẹp trai).

- Hạ nhi, em làm gì ở đây vậy? _ Thừa Thiên hỏi.
- Em muốn con gấu bông đó _ Vừa nói à vừa chỉ tay lên con gấu bông mà Băng Tuệ muốn lấy. Cô bé 10 tuổi kia nghe vậy thì nháo lên:
- Chị xinh đẹp sẽ lấy cho em nên nó là của em. _ Cô bé.
- Em gái à, đó là phần thưởng của trò chơi, nên ai thắng thì được lấy nhé. _ Á ịch ki trả lời.

Cô bé nghe vậy thoát khỏi người phụ nữ trung niên, chạy đến lắc lắc cánh tay của Băng Tuệ:

- Chị ơi, chị sẽ lấy cho em phải không? _ Cô bé.
- Tức nhiên rồi. _ Băng Tuệ trả lời bằng một giọng sát khí vô cùng, nãy giờ cô chính là muốn xé xác 6 con người ấy ra, chỉ liếc bọn họ một cái thôi mà đã muốn nôn rồi. “Muốn lấy đi thứ mà Hoàng Băng Tuệ đã nhắm vào thì cơ hội là 0 %” cô nghĩ.

Lúc này, 5 chàng trai mới đưa mắt quan sát cô, và suy nghĩ chung của 5 người là “ Cô ta là ai? Sau lại có khí chất ngạo nghễ như thế?”. Băng Tuệ bỗng thấy mình đã thể hiện quá nên cô rút lại nét lạnh lùng, mà bắt đầu bọc một lớp tươi vui khác.

Thần Hạ thấy tức giận vì năm người tình của cô lại đi quan sát một cô gái xa lạ như vậy? Ầ lên tiếng:

- Hàn Quân, anh lấy nó cho em nha. _ ả phùng má ra vẻ dễ thương, lắc cánh tay Hàn Quân.

Không cưỡng lại được, Hàn Quân lấy tay véo má ả, nở nụ cười hại nước hại dân:

- Okay, anh sẽ lấy cho Hạ nhi a.

Băng Tuệ đứng đấy, bị cho ăn một cục bơ to, không khỏi nhìn hai người đó bằng ánh mắt khinh thường, chán ghét. Nhưng cô lại không biết rằng đang có 4 đôi đồng tử khác quan sát chăm chăm vào cô, lộ một chút kinh ngạc.

Băng Tuệ và Hàn Quân tiến tới khung bóng để chuẩn bị, từ vị trí ném tới ô điểm cách nhau khoảng 2m (Sachi: ít quá nhỉ). Hàn Quân này giờ có chút hụt hẫng vì cô không thèm nhìn hắn một cái khiến hắn nghĩ thầm: “ sắc đẹp của mình bị lão hóa sao? Hay cô ta không có mắt chiêm ngưỡng?” (Sachi: anh à đừng ném bom nhiều quá!).

- Cô kia, chịu thua sớm đi _ Hàn Quân đùa cợt có chút kêu ngoa nói.

Băng Tuệ bỗng tỏa sát khí, cô đã không muốn lộ ra a... nhưng mấy thằng cún này cứ đụng chạm đến cô mãi thế. Kenji lùi ra sau một bước, nói nhỏ với Thừa Thiên:

- Tao không ngờ lại còn có một tầng băng hơn hai tầng băng di động nhà ta _ Kenji.

- Tao đồng tình với mày.

- Mời cậu con trai chơi trước _ ông chủ gian hàng nói.

Hàn Quân cầm một trái bóng trên tay, nhắm chuẩn rồi ném đi:

- Wow, một trăm điểm đầu tiên.

Mọi người xung quanh cũng kinh ngạc vỗ tay ầm ỉ, sau một hồi:

- Xin chúc mừng cậu đạt được 1350 điểm, cũng chính là điểm cao nhất từ đó đến giờ có người đạt được _ ông chủ.

- Woa, anh Quân, anh giỏi quá! _ Ầ toan chạy lên ôm lấy cánh tay Hàn Quân.

Còn ở dưới Thừa Thiên khoanh tay, mặt không tí cảm xúc:

- Có nhiều đâu, bình thường.

Hàn Quân nghe được, mắt hiện lên tia sát bén:

- Mày có ngon thắng được tao.

- Hên xui mày oi _ Thừa Thiên dờ khóc trả lời.

- Bày đặt hả anh bạn _ Hàn Quân.

- Mày hôm nay chánh “ cún” quá Quân à _ Thừa Thiên không chịu thua, cãi lại.

- Mày...

- Hai cậu bạn đây muốn trao đổi tình cảm thì phiền về nhà, ở đây là nơi công cộng, đừng quá thể hiện để rồi bị phi bán về giới tính _ Băng Tuệ thấy chướng mắt, nên vội ngắt lời Hàn Quân.

Hai nhân vật chính mặt đen lại, cái gì mà trao đổi với tình cảm, ngoại trừ Thần Hạ là con gái ra không ai dám nói móc họ như thế a (Sachi: sau này sẽ có mấy anh ạ)

Băng Tuệ lơ đãng họ, tiến tới vị trí ném bóng, mỗi tay lấy một quả, cô hít nhẹ một hơi rồi ném lần lượt mỗi quả:

- Wow, mỗi trái 100 điểm _ ông chủ bán hàng reo lên. Mọi người xung quanh thì vỗ tay nồng nhiệt, cô bé mười tuổi hét lên:

- Chị xinh đẹp là giỏi nhất.

- 100 điểm nữa...100 điểm tiếp theo... Wow 13 trái liên tiếp đều vào 100 điểm, hiện giờ đã đạt được 1300 điểm _ ông chủ hàng nể phục thông báo,

nhưng ông lại không biết rằng, trong quá trình ném, Băng Tuệ đã tưởng tượng cái ô điểm 100 là bản mặt của 6 người bạn họ, nên cô cứ nhắm thẳng mà ném.(Sachi: tiếc chiều ném bóng mới: hãy tưởng tượng ra bản mặt người mà bạn ghét rồi cứ ném, cứ chọi cho nó bầm dập)

Mọi người xung quanh không ngừng la hét, cổ vũ cho cô, Thần Hạ nhìn cô có chút ghen tị và chán ghét. Còn năm soái ca thì há mồm, ngạc nhiên vô đối, Kenji nói thầm cho 4 người họ nghe:

- Quả thật rất lợi hại nha._ Kenji

- Cô ta ném cả hai ta, có khi còn không thèm nhìn vào ô điểm nữa đấy chúng bây_ Trương Dương.

- Dương à, mày đang nói á hả? Tao tưởng tảng băng như mày không quan tâm tới mấy vụ này chứ? Hay mày quên cúng cô hồn cho nên nó ám phải mày_ Thừa Thiên đưa ánh mắt nghi ngờ nhìn Trương Dương.

- Thiên, mày nói chỉ phải đấy? Mà còn tảng băng kia có nhận xét gì không?_ Kenji quay sang nhìn Tư Phong, nhưng đáp lại chỉ là sự im lặng, vì ánh mắt của Tư Phong đang dán chặt vào từng nhất cử nhất động của cô.

- Wao, 1500 điểm, quá đỉnh_ ông chủ gian hàng hét lên phá bỏ cuộc trò chuyện của các anh soái.

Xung quanh không ngừng những tiếng vỗ tay reo lên, ông chủ lấy con gấu to dùng xuống đưa cho Băng Tuệ, rồi cô bé bồng chạy lên kế bên cô:

- Chị xinh đẹp, chị giỏi quá, anh đẹp trai kia vậy mà thua chị kia_ Cô bé ôm lấy con gấu bông, nói với vẻ ngây thơ vô tội, nhưng lại khiến Hàn Quân đen mặt lại, nói anh thua một đứa con gái ư? Anh đường đường là một bang chủ cơ mà... Why? Why?...

Thần Hạ thấy Hàn Quân im lặng, ả đi đến vỗ vai cô bé:

- Do chị ấy hên thôi em à, anh ấy vốn rất giỏi đó._ ả kết thúc câu nói của mình thì bỗng xung quanh không khí bỗng nhưng trầm lại, không khỏi khiến người ta lạnh sống lưng. Thừa Thiên run lên một cái:

- Phong, Dương hai mày đang tỏa sát khí ấy à?_ Thừa Thiên nhú mày hỏi.

Nhưng đáp lại sự trả lời của anh chỉ thấy hai người im lặng không trả lời.

(Sachi: Chị Tuệ đang mới là thủ phạm đấy anh ạ.)

Hoàng Băng Tuệ cô sống trên này đều do chính thực lực làm nên tất cả, giờ nói cô do may mắn mà thắng khác gì sĩ nhục khả năng của cô. Đôi mắt xanh thăm sâu lên tia lạnh lẽo, cô nhìn Thần Hạ với ánh mắt kinh miệt, rồi bước qua ả với một câu nói mang nhiều ác ý:

- Đúng vậy nha... hôm nay cậu bạn trai này quá xui xẻo mới gặp phải tôi, còn cô bạn gái này thì quá may mắn khi được ông trời bang cho bộ mặt dày như vậy_ Cô vẫn vừa đi vừa nói. Mọi người xung quanh hiểu được câu nói của cô thì lấy tay che miệng cười thầm, Thần Hạ thì mặt đỏ như quả gấc, tóm lại bây giờ ả chỉ muốn kiếm một cái lỗ để chui vào chôn thôi. Hàn Quân bắt đầu nóng giận, tay anh nắm thành nắm đấm, quay lại nhìn bóng lưng của cô gọi lớn:

- Cô kia, cô có biết tôi là ai không?_ Hàn Quân.

Băng Tuệ nghe Hàn Quân gọi, cô không thèm quay mặt lại, mắt hiện lên tia chết người:

- Cậu bạn đây không phải là bạn trai của cô gái mặt dày kia sao? Đúng là cặp đôi hoàn cảnh có khác, mặt ai cũng dày như nhau, làm tôi ghen tị quá._ Băng Tuệ.

Nói rồi cô vẫy tay không lời từ biệt mà chạy đi mất, Hàn Quân trầm mặt, trong đầu đang suy nghĩ: “cách ăn nói đó, ánh mắt đó hình như mình đã gặp ở đâu rồi nhỉ?”. Kenji thấy Hàn Quân mãi nhìn theo bóng lưng của Băng Tuệ, anh đi đến vỗ vai:

- Hôm nay, Kan nhà ta nhục mặt quá, thua một đứa con gái xa lạ lại bị ăn hành miễn phí, quá rồi_ Kenji làm vẻ ngây thơ nói, 2 tảng băng kia thì cười thầm trong lòng, Thừa Thiên thì không nhịn được cười lớn như được gắp loa trên miệng. Riêng An Thần Hạ thì lửa sôi đang trong mình hùng hục, thề khấn mãi bóng hình người con gái kia.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Thành Nữ Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Đi học

Sau vụ xảy ra ở trung tâm giải trí, cô mất hết hứng thú nên vội về nhà giải quyết công việc rồi chuẩn bị cho buổi học đầu tiên của mình...

Chiếc Hagree bỗng dừng dừng tại một con hẻm nhỏ, với nhanh lấy balo, cô đi bộ thẳng tới trường King and Queen trong bao đôi mắt thèm thường của người đi đường.

Dừng chân trước cổng, cô thầm trách chính mình tại sao lại đầu tư quá nhiều kinh phí vào cái trường này chứ: trường học gì đâu mà như 1 thành phố thu nhỏ, cổng trường phía trước được mạ bằng sáng bóng, còn 6 dãy trường đứng sừng sững tạo thành 2 chữ U với những tầng lầu cao ngất, ngoài ra còn có 3 sân thể thao với nhiều tiểu sân nhỏ dành cho mỗi bộ môn, hồ bơi, căn teen,...

Khoác lên mình với dáng vẻ của lứa tuổi 18, cô lúc này rất nổi bật a, mái tóc trắng dài ngang eo được cột cao lên, mắt xanh thăm như biển sâu đại dương, gương mặt mộc không son phấn nhưng lại đẹp như thiên thần, hai bầu má mồm mím khiến người chỉ muốn véo một cái, môi trái tim thì hồng hào, nõng nõng, da trắng như men sứ, mềm mại hồng hào, càng nổi bật hơn khi được kết hợp với bộ đồng phục của trường, cụ thể là áo sơ mi trắng dài tới khuỷu tay được gấp lên và đính nút, bầu áo thì màu đen, nơ thì được xen 2 màu trắng đen theo viền xéo, váy màu đen ngang đầu gối làm lộ đôi chân thon dài.

- Trời ơi, thiên thần mà ới_ boy 1.

- Vẻ đẹp quá yêu nghiệt_ boy 2

- Đẹp hơn nữ thần luôn kìa_ boy 3

- Nữ thần chưa được 1 phần 10 cô ấy nữa à_ boy 4.

- Lại một yêu nghiệt xuất hiện_ girl 1

- Nhìn cậu bạn ấy dễ thương quá_ girl 2

- Nhìn mặt thấy gớm, thua tao xa_ girl 4

- Mặt như bầy sắc cầu vòng bài đặt đẹp hơn người ta_ boy 5 nói với girl 4.

Cô không thèm để ý đến những lời bàn tán đó, mà hiên ngang đi thẳng vào trường, bỗng từ đâu một con bảo cấp 7 ủa tới:

- 5 hoàng tử đến rồi, fan đâu chuẩn bị chào đón_ một đứa con gái cầm đầu con bảo hét lên.

Trước cổng trường 6 chiếc xe sáng chói dừng lại, rồi lần lượt Kenji, Trương Dương, Hàn Quân, Thừa Thiên, Tư Phong và Thần Hạ bước ra.

Tiếng la hét cứ thế mà đột ngột tăng lên, Băng Tuệ thấy dự cảm chẳng lành, bèn bịt chặt tai lại rồi lên lút bước qua nhưng hàng người đông như mắc cửi, Thần Hạ vốn từ khi bước ra khỏi xe đã nhìn thấy tình hình không ổn, vì đám fan boy của ả hôm nay bị giám sát rất nhiều a. (Sachi: chắc mọi người biết nguyên nhân rồi ha)

Đột nhiên ả thấy được một người con gái nhìn rất quen mặt đang bị bao chặt bởi dàn fan hùng hậu của mình, bất chợt gọi lớn:

- Cậu bạn học kia, làm phiền một chút_ Băng Tuệ đứng lại, đôi chân mày nhăn lại, thầm nghĩ: “lão thiên lại nghịch ta ư?”.

Thần Hạ đang đi dần về phía Băng Tuệ, đám con trai cứ thế mà tản ra hai bên tạo thành một hàng ngũ fanclub, năm hoàng tử thì ngo ngác nhìn theo Thần Hạ:

- Bạn học này, có phải chúng ta đã gặp nhau ở đâu đó?_ Thần Hạ.

Băng Tuệ thu sát khí, sử dụng vẻ mặt vui vẻ, quay mặt lại nhìn Thần Hạ, với nụ cười đều:

- Đã gặp_ Băng Tuệ.

Thần Hạ đơ vài giây khi nhìn Băng Tuệ, cụ thể là vì vẻ đẹp không tì vết của cô, còn năm hoàng tử kia thì đang bị hóa đá, họ cùng nghĩ: “Đẹp quá!”, Thần Hạ mỉm cười giả tạo, đưa tay tỏ thái độ muốn làm quen:

- Mình là An Thần Hạ, bạn là...?_ Thần Hạ.

Nhìn bàn tay trắng hồng của Thần Hạ trước mặt mình, Băng Tuệ chỉ muốn chặt đứt nó đi a, huống chi giờ muốn cô bắt tay, nắm mơ giữa 2 giờ trưa à?.

- Cô biết tên tôi rồi, nên tôi cũng không rành trả lời_ Băng Tuệ lạnh lùng nhìn vào đôi mắt nâu đen của Thần Hạ.

- Nhưng mình nhớ là chưa từng gặp cậu bao giờ, sao có thể biết tên cậu được?_ ả ngây thơ hỏi.

Băng Tuệ cười thầm trong lòng:

- Chỉ mới hai năm thôi mà, tôi thay đổi tới nỗi cô không nhận ra à?_ Băng Tuệ gạt mạnh tay ả ra, rồi lấy trong túi áo một chiếc khăn, lau đi chỗ mới vừa chạm vào ả.

- Diệp... Băng Tuệ_ Thần Hạ có chút bất ngờ trả lời, thật thì hai năm qua cô đã thay đổi rất nhiều nha, còn đẹp hơn trước khi sang Anh rất nhiều, người khác nhận không ra cũng là chuyện bình thường. Như một tiếng sét đánh ngang tay, năm hoàng tử đứng thình, vì nếu nhìn kĩ lại vẫn còn một chút nét giống Diệp Băng Tuệ ngày xưa, một số học sinh khối 12 cũng chẳng khác gì? Bất chợt một học sinh nữ reo lên:

- Diệp Băng Tuệ, không phải là người bị các hoàng tử đuổi khỏi King and Queen trước đây sao?

- Là người mặt dày mê trai, háo sắc đây mà._ một học sinh khác.

...

Mặt Băng Tuệ đen lại, lại một lần nữa cái danh tiếng ngàn vàng của Diệp Băng Tuệ lại được gán trên người cô, cô hậm hực:

- Rồi sao? Tôi là Diệp Băng Tuệ đấy, có ý kiến gì à?_ Băng Tuệ.

- Tại sao cậu lại vào được trường này?_ Á hời, cũng đúng nhỉ, King and Queen là một ngôi trường danh giá đứng hàng đầu thế giới, học sinh ở đây toàn thuộc các gia tộc kinh doanh nổi tiếng trong nước nói chung và thế giới nói riêng, mà ai chẳng biết Diệp thị đã bị các hoàng tử hại tàn gia bại sản, nên chỉ còn một lí do thôi, đó là:

- Học bổng._ Cô chậm rãi nói.

- Học bổng? Không phải thành tích của cậu rất tệ sao? Năm lớp 9 còn xem bị ở lại lớp._ Thần Hạ nói mang theo một chút khinh bỉ, mọi người xung quanh cũng gật đầu ra vẻ đồng ý.

- Đây là trước kia, bộ cô không phân biệt được quá khứ và hiện tại sao? Cô thật thông minh nhỉ, An-tiểu-thư?_ Cô ngắt mạnh 3 chữ An tiểu thư, lộ ra một chút chán ghét.

- Cô câm miệng ngay cho tôi._ Một giọng nói lớn tiếng vang lên, không khí lúc này như đổ lửa, một bãi chiến trường chính thức xảy ra, văng đầy là tiếng của anh Quân đấy ạ.

Băng Tuệ dời mắt, nhìn ra phía sau Thần Hạ, người con trai với mái tóc xanh đậm, mắt xám tro lạnh lẽo đang nhìn thẳng vào đôi đồng tử xanh thẳm của cô.

- Cậu bạn học này, lịch sự ghê gớm nhỉ? Người khác đang nói chuyện mà nhảy mồm “cún” của mình vào thế? Tôi có miệng tôi nói đỡ hơn người sói mà giả thỏ hiền nhỉ, bạn Thần Hạ thân mến._ Một câu nói của cô trúng hai con nhện, nhưng lại khiến Hàn Quân muốn xé sáng cô ra, anh nghĩ “từ bao giờ, cô ta lại to gan như thế?”.

- Hàn Quân, cô ta... hic hic_ Thần Hạ áp úng rồi vùi vào lòng ngực anh, khóc thút thít.

- Thần Hạ, sống không làm không sợ, sống mà làm... thì sao? Chắc cô tự biết mình đã làm gì rồi phải không?_ Á nghe cô thế thì lập tức lộ chút vẻ sợ hãi, không phải cô định nói hết sự thật về vụ bắt cóc cách năm 2 năm chứ? Nhưng ả lập tức bị một ý nghĩ khác chen ngang “mặc kệ cô ta, dù cô ta có nói gì đi nữa... chắc chắn Hàn Quân sẽ không bao giờ tin.”

- Diệp Băng Tuệ, cô muốn chết._ Hàn Quân một tay ôm ả, tay còn lại vo thành nắm.

Băng Tuệ quay mặt lại, vừa đi vừa nói:

- Không a, tôi còn yêu đời lắm, hiện nay tôi chỉ là chủ của một cửa hàng hoa nhỏ bé, nếu cậu muốn làm nó phá sản thì cứ việc, còn nếu cậu muốn giết tôi thì... tôi chỉ sợ khi xuống âm phủ, mình lại mang tiếng chết dưới một “con chó quý tộc” như cậu._ Rồi cô lao thẳng vào trường với tốc độ như ánh sáng, bỏ lại đám fan với các nhân vật chính chưa kịp tỉnh mộng. Hàn Quân sau câu mắng của cô thì tâm trạng ngày càng tệ, có một xót xa trong lòng nhưng lại mau bị lãng quên:

- Tất cả, cắt hết cho tôi_ anh hét lớn, mùi kinh sợ tỏa ra như lửa phun trào, mọi người nhanh chân co chạy về lớp, không ai dám hiện diện trước mặt anh dù chỉ một giây, ngoại trừ 5 người kia. Sân trường bỗng dưng vắng vẻ kì dị, anh hậm hực đi vào trường, ả thấy vậy cũng cũng chạy theo, một người khác lên tiếng:

- Cô ta là Diệp Băng Tuệ?_ Thừa Thiên.

- Như vậy, ngày trước thằng Quân nói cô ta thay đổi là thật?_ Kenji.

- Tao nghĩ đó chỉ là một màn kịch do cô ta làm nhân vật chính_ Trương Dương lạnh lùng phán xét một câu.

- Ý mày là để thu hút chúng ta._ Kenji.

- Đúng như vậy._ Dương.

- Nhưng tao thấy có mùi thú vị ở đây._ Một cổ băng nam cực khác vang lên, kèm theo là một nụ cười vô cùng đều. (Sach: anh Gió nhà ta, ủa lộn anh Phong)

Ba đôi đồng tử kia nhìn lại nhìn người mới phát ra câu nói:

- Tao cũng thấy vậy._ Thừa Thiên.

Kết thúc cuộc trò chuyện của 4 hoàng tử, họ nhanh chóng phóng thẳng lên lớp... trong khi đó có một người đang...

Băng Tuệ đang nhón nháo tìm phòng hiệu trưởng, đi từ lầu này xuống lầu nọ, lên lầu kia, cuối cùng 3 chữ "phòng hiệu trưởng" hiện ra trước mắt, cô thờ phào nhẹ nhõm, mở cửa bước vào:

- Diệp Băng Tuệ_ cô

- Dạ chào chủ tịch_ ông hiệu trưởng toát mồ hôi trả lời, đứng lên nghiêng đầu chào 1 góc 45 độ.

- Không cần chào hỏi, nhưng ghi nhớ, không được phép tiết lộ cho bất cứ ai về thân phận của tôi, dù chỉ là cái họ, và cứ xưng hô bình thường là được_ Cô lạnh lùng dặn dò. (Sach: họ tên trong hồ sơ học bạ của chị ấy vẫn là Diệp Băng Tuệ nhá)

- Dạ vâng._ Giọng ông run run.

- Tôi vào lớp tệ nhất trường, phiền ông sắp xếp._ Cô ngồi xuống một cái ghế gần đó đồng dạng nói

- Nhưng, chủ tịch à không, Băng Tuệ em phải vào lớp giỏi nhất chứ?_ Ông hiệu trưởng.

- Tôi không nói lần thứ hai, lớp?_ Cô nhìn ông hiệu trưởng có chút sát khí.

- Dạ lớp D1, nhưng lớp 12D1 đang...

Nhận được câu trả lời, cô đeo balo lên vai rồi "rầm". Cánh cửa phòng hiệu trưởng thân yêu đã nằm yên nghỉ trên mặt sàn, cô trầm lặng bước ra rồi mất dần bóng trong khi ông thầy hiệu trưởng hồn vẫn còn ở chín tầng mây.

Đứng trước cửa lớp 12D1, bên tai cô bắt đầu nhón nháo lên bởi những tiếng hò hét trong lớp, nói rõ là trước mắt cô như một bãi chiến trường chính hiệu, giấy cặp thì rải đều trên sàn, tập sách thì cứ thi nhau bay vèo vèo trên không, lâu lâu thì một vài đũa la lên do bị dính chương "Phi tiêu sách thần sầu".

- Em là học sinh mới phải không?_ Một bà cô nhìn mặt khoảng chừng 30 tuổi đang nói với cô.

Cô không đáp chỉ gật đầu nhẹ, bà giáo viên nói tiếp:

- Được rồi, em ở đây một chút, cô vào thông báo với lớp.

Thế là chị ấy bước vào với gương mặt vui tươi:

- Các em trật tự, hôm nay lớp... Á_ chị ấy la lên thảm thiết, cụ thể là một chiếc giấy không biết từ đâu bay lên, đang nằm yên tọa trên khuôn mặt chỉ.

- Ô hô hô, bà cô xin lỗi, đó là giấy của tôi_ Một cậu con trai nhìn có vẻ ngoài lão linh reo lên rồi bước lên chỗ chị ấy với tình trạng chân mang một chiếc giày.

Bà giáo viên tức giận, mặt đỏ như mông khỉ, vội ném chiếc giày xuống, rồi lấy hai tay ôm mặt huhu khóc, chạy nhanh ra khỏi lớp.

Lớp 12D1 thì tiếp tục lại làm ầm ầm như cái trại tâm thần cấp cao, cô thì đứng bên ngoài thu hết mọi thứ đang diễn ra, thậm chí thấy lớp này rất thú vị a.

Nhận thức được tình hình mình đang bị bỏ rơi, cô quyết định đi vào lớp trước, ko thoát khỏi kiếp nạn, cô vừa mở cửa vào thì vấp cái kịch bản ấy, một chiếc giấy lao thẳng đến cô, rồi...

- Wow, đồ được cú "siêu giấy hâm" của Lâm Khải luôn kìa, nhưng ai thế?_ một vài đũa trong lớp đồng thanh hỏi.

Khi chiếc giấy dự định ngồi trên mặt của cô thì theo bản năng cao cường của mình, cô đã vội chụp lấy nó.

Người bắt đầu tóa sát khí, cô khiến toàn thể lớp 12D1 rùng mình. Ném chiếc giấy xuống đất, cô đi đến gần bàn giáo viên, đưa ra khuôn mặt lãnh khốc:

- Tôi là Diệp Băng Tuệ, học sinh mới_ cô.

Mọi học sinh trong lớp cả nam lẫn nữ đơ người ra trước sắc đẹp tựa như thiên thần của cô, một số đũa học sinh nam không chịu nổi nên máu mũi cứ thế mà chảy như suối.

- Xin chào tôi là Trần Khả Hy, lớp trưởng cái ổ chuột 12D1 này._ một cô gái có ngoại hình dễ thương, baby nói.

- Chào, còn mình là Hứa Di Trân, bn thân con điên vừa mới giới thiệu, lớp phó văn nghệ._ một cô gái khác có nước da trắng và mái tóc màu hồng dài ngang eo.

- À hừ, tôi là Lâm Khải, lớp phó học tập kiêm chủ nhân chiếc giày cậu vừa ném, thật xin lỗi vì tôi cứ tưởng cậu là bà cô kia_ Anh gãi đầu, có chút ngượng ngạo.

- Còn tôi là Lâm Duy, lớp phó lao động kiêm anh song sinh của thằng kiêm chủ nhân chiếc giày ấy_ Một người khác có vẻ ngoài giống Lâm Khải.

Sau màn giới thiệu, trại tâm thần 12D1 cười ầm ĩ lên khiến trán cô xuất hiện vài vạch hắc tuyến. Lớp trưởng Khả Hy tiếp tục nói:

- À Băng Tuệ, cậu không cần phải lo, 12D1 sẽ không phân biệt đối xử với cậu về vụ việc trước đây đâu nên cậu cứ vui về nha.

- Đúng thế!_ Cả lớp đồng thanh.

Cô thì có chút bất ngờ, cảm thấy lẩn lẩn trong lòng một cảm xúc khó tả, trước kia khi đi học cô toàn ngủ trong giờ vì vốn dĩ cô đi học để chỉ có mặt cho vui, bạn bè cùng trang lứa thì chẳng có ai, toàn mấy anh chị hơn cô 5 tuổi trở lên (do cô đi du học trong khi tuổi còn quá nhỏ á). Có lẽ đây sẽ là một lớp học tốt của cô...

Thấy Băng Tuệ im lặng, toàn thể 20 mười học sinh 12D1 cũng im ru theo, bỗng Băng Tuệ nở một nụ cười thật tươi, nhìn lớp nói:

- Cảm ơn các cậu, nhưng tôi bây giờ không phải Diệp Băng Tuệ của ngày xưa nữa, nên mong các cậu hãy xem tôi là thành viên của 12D1 này._ Cả lớp nhìn Băng Tuệ cười mà hoa cả mắt, “ cô ấy dễ thương quá!” đấy là suy nghĩ của cả lớp.

- Đương nhiên rồi!_ Cả lớp cười rộ rỡ.

- Khả Hy, tôi ngồi bàn cuối được không?_ Băng Tuệ hỏi.

- Được chứ._ Khả Hy

Thế là cô yên tọa trên ghế, rồi đồng loạt 20 bệnh nhân của bệnh viện nhào tới hỏi thăm cô:

- Băng Tuệ, cậu có thích chọc giáo viên không?_ Di Trần.

- Băng Tuệ, cậu thích ăn gì?_ một học sinh khác.

...

Những câu nói xàm không ngừng vang lên khiến cả lớp cứ cười như phát bệnh, bỗng Lâm Khải hỏi:

- Cậu với An Thần Hạ có thù nặng với nhau lắm phải không?

Một cơn gió lạnh thổi qua, khiến mọi người rung mình, nhìn lại Băng Tuệ, thấy cô đang phát ra hàng loạt khí lạnh, Lâm Khải nhanh nhào nói:

- À à không có gì đâu, cậu đừng để ý._ Anh cười cười.

- Đừng bao giờ để tôi nghe đến đám người của Thần Hạ, không thì..._ Cô lạnh lùng nói.

- Vâng_ lớp D1 run sợ trả lời.

- Thế thì tốt._ Cô vui vẻ trở lại. 12D1 lại một lần nữa từ địa ngục bỏ thẳng lên thiên đường. Khả Hy nói tiếp:

- Băng Tuệ à, tôi thấy cậu..._ nhỏ ngắt quãng không dám nói tiếp.

- Cậu cứ nói._ Cô mỉm cười nhìn nhỏ.

- Cậu cư nhiên giống như có hai tính cách vậy đó, thế cái nào mới là bản tính thật của cậu?_ Lớp 12D1 gật đầu theo như muốn đợi câu trả lời của cô. Cô im lặng một chút:

- Đúng vậy, bản tính các cậu đang thấy chỉ là vỏ bọc được tạo ra để tôi thích nghi với môi trường nơi đây, đó không phải tôi._ Ngát một chút, cô nói tiếp:

- Nhưng tôi thật sự muốn gia nhập bệnh viện tâm thần 12D1 này a._ Băng Tuệ.

Rồi một trận bão cười từ đâu ủa đến khiến cho người khác dù đứng xa 2km cũng nghe thấy.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Thành Nữ Vương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Đi học (2)

Tiết đầu của lớp D1 được trống tiết mà nguyên nhân là do bà cô chủ nhiệm đang khóc thút thít ở đâu đó, tới tiết thứ hai thì một nạn nhân khác do bị đánh chiều mất mào trên những viên phấn nên cũng đã già từ lớp 12D1...

Ren! Ren!... tiếng chuông báo hiệu giờ ra chơi bắt đầu, bỗng dung 20 đứa học sinh lớp D1 mặt đen lại, tâm trạng buồn bã khác một trời một vực với khi nãy, cảm thấy khá thối nắc nhưng cô vẫn im lặng không hỏi gì...

- Chúng ta đi thôi_ Khả Hy mặt nhăn lại nói với lớp.

- Ừ_ lớp D1 đáp lại yếu như sên khiến cô lại một lần nữa hiện lên dấu chấm hỏi to đùng.

- Này, lớp mình đang có chuyện gì thế?_ Cô hỏi.

- Hazz... thật ra vào tiết thể dục cách đây 2 ngày, lớp ta đấu bóng rổ với lớp A1 thua thảm hại nên phải làm tất cả các yêu cầu của bọn họ đưa ra trong 3 ngày và hôm nay chính là ngày cuối_ Lâm Duy chán nản trả lời.

Như một tiếng sét đánh ngang tai, cô thờ người ra nhớ lại cái câu nói cuối cùng ông hiệu trưởng nói khi nãy mà cô không chịu nghe, trán cô xuất hiện vài vạch không được trắng lăm. Khả Hy tiếp lời:

- Nhưng chắc cậu không bị gì đâu... vì cậu là học sinh mới mà, nên Băng Tuệ, cậu cứ yên tâm_ Nhỏ ngượng cười nhìn cô.

Cô không nói gì, bỗng đứng lên đi nhanh đến cửa rồi ngoái đầu lại nhìn lớp:

- Tôi đã là thành viên của 12D1 rồi, các cậu có ý kiến gì sao?_ Cô nói và kèm theo một nụ cười man rợ. Cả lớp run run, đồng thanh đáp “vâng”.

Dọc dãy hành lang, nguyên tập đoàn hùng hậu lớp D1 đang đi lãnh hình phạt, học sinh các lớp xung quanh thì ko ngừng sỉ bân họ vì lớp D1 là lớp chứa đựng những học sinh có học lực kém nhất và quậy nhất, nên không biết tự bao giờ lớp D1 đã thành thành tiêu điểm nổi tiếng của trường với cái danh “Lớp học thảm hại”. Đang đi thì bỗng dung cô dừng lại, hỏi Khả Hy:

- Cậu có thể nói rõ hơn về mấy hình phạt này được không?_ Cô ôn tồn hỏi.

- Được... thật ra hình phạt này chỉ áp dụng với khối 12, vào mỗi giờ học thể dục sẽ có mỗi môn thể thao khác nhau, và lịch học của tháng này là môn bóng rổ, hai lớp có trùng giờ học sẽ được tổ chức thi đấu, nếu lớp nào thua sẽ phục vụ lớp kia trong 3 ngày, và hình phạt chỉ nằm trong khu vực phạm vi nhà trường. Thêm nữa là không được tư thù cá nhân qua hình phạt mà xảy ra các tranh chấp không thôi sẽ bị xử phạt_ Khả Hy.

Cô không đáp chỉ gật đầu rồi đi tiếp, lớp D1 cũng thần thưng đi theo.

Dừng chân trước lớp A1, không khí ảo não nặng nề bởi 20 hs lớp D1, vì đa số các hình phạt là luôn bắt họ trực vệ sinh và mua đồ ăn thức uống cung cấp cho hs của lớp A1.

Trước lớp A1, một con chim chào mào đủ màu sắc, á lộn một cô gái có khuôn mặt được trang điểm lòe loẹt đang cầm một tờ giấy trên tay rồi ném cho Khả Hy:

- Ngày cuối cùng rồi, tụi mày cố gắng làm cho tốt đấy “lớp học thảm hại”_ Á nói rồi, toan bỏ đi với lũ đồng loại của mình.

Nhìn tờ giấy trên tay Khả Hy, toàn thể D1 tức tối (trừ cô) vì trong các tiết thể dục chưa lần nào thắng nổi A1 vì lớp học ấy chứa năm hoàng tử và nữ thần tài giỏi hơn người rất nhiều, nên D1 chỉ có thể hận và hận.

- Lũ chó chết, mèo thúi tha, khi đi đồ..._ Lâm Khải không kìm được cơn giận liền hét lên.

Băng Tuệ thì im lặng, đi đến cầm tờ giấy hình phạt rồi liếc mắt nhìn, sau đó cô nở một nụ cười đều khiến lớp D1 rùng mình:

- Băng Tuệ, cậu không sao chứ?_ Lâm Duy hỏi kèm theo đó là bộ mặt lo lắng, lớp D1 cũng gật đầu theo ý.

Cô thì vẫn giữ nguyên nụ cười đó, hỏi lại:

- Có phải chỉ cần làm theo tờ giấy này là được?_ Cô.

- Đúng vậy._ Di Trần.

- Vậy tôi có ý kiến như thế này... mọi người mau lại đây._ Mọi người nghe lời nói của cô, nên cũng tụ họp lại bàn tán...

Sau vài phút trôi qua...

- Băng Tuệ, cậu thông minh quá, kế cách này quá chuẩn._ Lâm Khải khen cô nức nở.

- Nhưng liệu sẽ không sao chứ? _ Khả Hy lo lắng hỏi.

- Đúng vậy. _ D1 đồng thanh.

- Chỉ cần dựa theo chữ viết, họ làm gì được chúng ta. _ Cô trả lời.

- Tôi đồng ý với Băng Tuệ a, nên bây giờ thực hiện thôi bà con ơi. _ Lâm Duy hét lên.

- Ô. _ D1 nhảy tung tung, vui vẻ như con điên, khiến mấy lớp khác nhìn vào cứ tưởng tới giờ phát bệnh.

Sau vài phút lạc trôi: “người theo hương hoe, mi mùi giăng leo, lên sương hời phe phôi, đưa bước ai xe dôi...”

Lớp D1 sau khi hoàn thành hết nhiệm vụ của mình thì quay lại A1, đứng trước cửa lại là con chim chào mào khi nãy, à ông ọ nói:

- Bánh và nước đâu? Đưa đây cho tao. _ À.

Nhưng đáp lại với câu trả lời của à là hành động của 2 hs lớp D1 đang khiêng một thùng hàng đầy bánh, chai nước và để trước mặt à.

À thì nở một nụ cười khinh thường với lớp D1 rồi với lấy một bịch snack.

Và một chai trước, mặt à đen lại, ném mạnh xuống đất:

- Cái lớp thâm hại này, tội mày đang làm cái quái gì vậy? _ À la toát lên.

Rồi từ trong lớp A1, Kenji và Thừa Thiên bước ra với vẻ mặt uy nghiêm:

- Có chuyện gì mà làm ồn ào thế? Muốn mở trại tâm thần à? _ Thiên gắt lên.

- Anh Thiên, cũng tại cái lớp thâm hại này, em kêu chúng nó đi mua đồ ăn cho lớp vậy mà... _ À tức tới vừa nói vừa chỉ vào thùng bánh.

Kenji và Thừa Thiên lập tức đi đến thùng hàng...1 giây...2 giây...3 giây mặt hai anh còn đen hơn con hời nãy. Nguyên nhân cụ thể là đa số à không tất cả các bịch bánh đều được xử lí hết, chỉ còn lại vài miếng và vỏ bọc, mà số bánh ấy đang ở đâu nhỉ? Và câu trả lời là đang ở trong bụng các hs lớp D1, các chai nước thì cũng thế, có chai còn khoảng phân nửa, có chai thì khô queo... và cư nhiên nó cũng đang yên tọa trong dạ dày của tội nào đấy.

- Tình hình như thế là có ý gì? _ Kenji lạnh lùng, phóng sát khí. Khiến mọi hs xung quanh sợ hãi, không dám hó hé một tiếng, vì tập đoàn anh đứng thứ 4 trên toàn thế giới a, chỉ cần một tiếng của anh thì tức nhiên lập tức họ sẽ bị phá sản.

- Ý gì là ý gì? _ Một giọng nói khác lạnh lùng hơn cả Kenji vang lên. Phía sau dãy học sinh lớp D1, cô từ từ đi lên, vốn lúc đầu cô định sẽ cho họ tự giải quyết vấn đề vì không muốn làm lớn chuyện, nhưng hiện nay tình hình lại chuyển đi theo một chiều hướng xấu, cô phải ra mặt a...

Đôi mắt tím của Kenji nheo lại nhìn thẳng vào cô, lộ chút chất ngờ. Thừa Thiên thì cũng không khác gì anh, Thiên bước đến gần cô và nói:

- A... Diệp Băng Tuệ, cô là thành viên của 12D1 sao? Thật bất ngờ... _ Anh nở một nụ cười khiến sông cạn đá mòn.

- Tôi và cậu có quen nhau sao? _ Cô lơ đãng lời nói của anh.

- Đương nhiên rồi, tôi là người từng được cô tỏ tình đấy mà, năm xưa cô mặt dày cầu xin tôi làm bạn trai cô, bộ không nhớ sao? Hay là nhục mặt quá nên không dám thừa nhận... thâm hại. _ Miệng lưỡi Thừa Thiên vốn không phải vừa a.

- Nhưng mà lớp biểu bì trên mặt chỉ khoảng 1 cm thôi, đâu dày bằng các cậu được, còn vụ tôi tỏ tình gì đó, nghĩ lại bây giờ cảm thấy quá ư là xấu hổ vì vốn khi ấy tôi là con người mà sao có thể yếu thích loài chó được... _ cô từ tốn giải thích.

- Cô đang nói chuyện với chó đấy, cô hiểu tiếng chó vậy cô là gì nhỉ? _ Thừa Thiên kim nổi tức giận, quyết không thua bèn nói lại.

- Ô, cậu bạn đây đang tự nhận mình là chó à? Mặt tôi khá bình thường đấy, nhìn cậu rõ ràng là người, giữa chó và người khác nhau hoàn toàn, khi nãy tôi chỉ dùng biện pháp “ẩn dụ” để ví cậu thôi... còn bây giờ là chính bản thân cậu đang định nghĩa mình là chó đấy, Ngạo-Thừa-Thiên. _ Cô tự đắc nói.

Thừa Thiên im bất không nói được gì, vội đưa nhanh đôi mắt cún con nhìn chăm chăm vào Kenji để cầu cứu, Kenji trặc lưỡi, dù gì cũng là bạn thân a, không giúp không được:

- Quá rõ ràng là các người đang làm sai quy tắc đưa ra, nên không có tư cách nói. _ Kenji khoanh tay dựa vào tường, lộ ra khuôn mặt chuẩn soái ca.

Lớp D1 im bật, mắt dán chặt vào người Băng Tuệ, vốn lúc đầu vụ đấu khẩu này chính là do 4 người cầm đầu của D1 giải thích tức là Khả Hy, Di Trân, Lâm Duy và Lâm Khải nhưng chắc có lẽ do uy lực của hai người quá lớn nên mọi sự việc lúc này đều phải trong cậy vào cô. Cô nhìn họ thờ dài:

- Chúng tôi không sai bất cứ yêu cầu nào, nếu muốn trách thì trách người đã ghi những hình phạt này. _ Nói xong, cô với lấy tấm giấy trên tay Khả Hy đưa ra trước mặt Thừa Thiên, đồng dạt nói tiếp:

- Các người ghi trong đây là “mua 20 bánh snack và 20 chai nước”, chúng tôi làm sao biết bánh snack ăn rồi hay chưa ăn, nước uống rồi hay chưa uống, nếu các người ghi “mua 20 bánh snack chưa ăn, chưa bóc vỏ và 20 chai nước nguyên vẹn chưa mở nắp” thì tình hình có lẽ sẽ khác. Tương tự các người kêu “trực nhà vệ sinh” chứ không phải là “trực sạch nhà vệ sinh” và chúng tôi cũng đã trực rồi.v.v. (Sachi: chị chơi ác quá Băng Tuệ: không ác sao là chị...).

Thừa Thiên và Kenji cứng họng, đơn giản thôi vì chứng cứ rành rành ra đó muốn chối cũng khó... họ đưa đôi mắt căm phẫn nhìn con chim chào mào (chị này phụ trách viết hình phạt) khiến ả khóc nức lên:

- Anh Thiên, anh Kenji em xin lỗi, lần sau em sẽ viết cẩn thận._ Ả chào mào.

Toàn thể lớp D1 mặt biến sắc, không phải chứ nếu lần sau ả ghi chi tiết, lớp D1 phải cam tâm chịu phạt sao? Một lần nữa, mọi ánh mắt tha thiết, cầu khẩn ấy lại đổ dồn về phía cô, cô cau mày nhìn vào thẳng vào ánh mắt tím huyền ảo của Kenji không chút run sợ, cô nói:

- Rất tiếc, sẽ không có lần sau đâu hay nói đúng hơn là cơ hội ấy sẽ về tay lớp 12D1 này._ Cô thân nhiên nói nhưng không biết chính câu nói của mình lại khiến các thành viên của lớp A1 bật cười thành tiếng. Ả chào mào nhanh nháo đi đến gần cô nói:

- Tụi mày muốn thắng lớp A1 à? Nực cười, tao cho mày biết các hoàng tử và nữ thần chính là thành viên của lớp này đấy, lo mà liệu hồn đi._ Ả nói.

- Cái động chớ cái lớp gì chứ!Nực cười..._ Nói rồi cô bỏ đi về lớp, D1 thấy vậy cũng về theo.

Tình hình lớp 12D1...

Mọi thành viên của lớp đang tụ họp lại bàn của Băng Tuệ bàn tán sôi nổi:

- Băng Tuệ à, lần này lớp ta chết chắc rồi, các hoàng tử và nữ thần vốn thông minh trong học tập và thể thao cũng giỏi hơn người, làm sao ta thắng nổi._ Di Trần.

Hừ cái gì mà giỏi hơn người, rồi đây cũng thua cô thôi, nhớ lại thì trước đây khi đọc truyện, nữ chính vì kêu ngạo nên thách đấu bóng rổ với các nam chủ và kết quả là thua thảm hại nhưng lại được các nam chủ để ý tới. Còn cô bây giờ cứ nhiên không thể để thua được thể thì mặt mũi để đâu chứ. Cô là Lycoris Aki a, kiến thức không ai bằng cô, thể thao lại càng không thể, do cô rất giỏi các loại võ thuật nên cơ thể vốn rất nhanh nhẹn, bóng rổ thì làm được gì với cô, nhưng vấn đề ở đây là đồng đội của cô, nếu họ yếu kém thì cô cũng phải bị ảnh hưởng đôi chút, nên đây mới là thứ đáng lo ngại nhất. Cô quay ra hỏi nhanh Lâm Khải:

- Lớp chúng ta, những ai là người thi đấu?_ Băng Tuệ.

- À thì... tôi, anh Duy, Di Trần, Khả Hy và hs 1, hs 2 _ Anh nói.

- Các cậu đều nắm rõ các kĩ thuật của môn bóng rổ?_ Cô hỏi tiếp.

- Ừ... cái đó chúng tôi đều thành thạo, nhưng A1 lại rất giỏi, chúng tôi vốn không thể đấu lại._ Lâm Khải nghiêm túc nói.

- Chừng nào có tiết thể dục?_ Cô.

- Tiết 2 ngày mai._ Lâm Khải.

Cô không đáp chỉ im lặng gật đầu nhẹ, toan nắm lấy balo cô đi ra khỏi lớp và nói:

- Tôi bận việc về nhà trước, còn vụ bóng rổ, mọi người cứ yên tâm, vì chiến thắng ấy sẽ mang tên 12D1._ Thế là cô lao nhanh ra khỏi trường bỏ lại tụi náo đây lo lắng không thôi.

Đi bộ một chút, bỗng một chiếc Hagree chạy đến đón cô, nhưng cô không về nhà mà trực tiếp lao thẳng qua Nhật vì cô đang có một vụ làm ăn bên đấy.

Ngồi trên chiếc trực thăng do cô chế tạo, mồm của cô reo lên bên tai:

- Nghe đây._ Cô lạnh nhạt trả lời vì không biết người ở bên kia đầu dây là ai.

- Băng Tuệ hả? Sting yêu quý của cậu đây... tớ đang mãi lục tung cả Nam Cực nhưng chẳng thấy cậu đâu hết, giờ cậu đang ở đâu vậy?_ người kia hỏi. (Sachi: sting là Đoàn Gia Minh đấy)

Mặt Băng Tuệ đen lại, không phải chứ lần trước cô chỉ nói đùa thôi mà, thế tên ngốc đó lại qua tận Nam Cực tìm cô.

- Cậu rảnh rồi làm sao chối hả? Tớ nói là không cần mà._ Cô gắt.

Người bên kia buồn bã, khóc thút thít, hai mắt long lanh:

- Băng Tuệ... hic hic.

- Thôi được rồi, tình hình bang hiện nay như thế nào?_ Cô hỏi.

- À, tiến triển rất tốt, hiện đang tuyển người, mà cậu có yêu cầu gì về thành viên của bang không? _ Anh vứt bỏ về yếu đuối, trở lại chính bản thân mình.
- Chất lượng hơn số lượng và đặc biệt phải tuyệt đối trung thành._ Cô.
- Okay, thế sau khi tuyển xong, bước kế tiếp là gì? _ Sting
- Đánh bại bang đứng thứ 5 trong giới hắc đạo Gogen Time, và chiến lược đó sẽ phổ biến cho mọi người sau, nhớ rằng không được đụng chạm hay tự ý đánh với các bang, nếu vi phạm thì xử lập tức._ Cô lạnh lùng nói.
- Ừm, vậy mật danh của cậu là gì? _ sting
- Ice, Lycoris Ice._ Cô.
- Vậy mật danh của tớ sẽ là Sun, cậu thấy...

“tút! Tút!” sting chưa kịp nói hết, thì Băng Tuệ đã gác máy bỏ thẳng nhỏ lại một lần nữa bơ vơ.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Thành Nữ Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Muốn thắng tôi, cô có thể?

Sau khi giải quyết xong công việc, cô lập tức trở về Việt Nam và chuẩn bị đi học, khung cảnh ngôi trường King and Queen vẫn như bình thường, vẫn nhộn nhạo lên như cái chợ, nhưng mọi người lại không biết rằng có một lớp học mang tên 12D1 đang u sầu thâm thúy ảo não trầm trọng thất vọng nặng nề. Mỗi thành viên (trừ cô thì đang ngủ) mỗi lo lắng khác nhau cho tới khi:

- Chào các em, buổi sáng tốt lành._ bà cô chủ nhiệm đang từ ngoài đi vào với khuôn mặt và đầu đang được đội bởi một chiếc nón bảo hiểm có vành kính che trước, cụ thể là để tránh chiêu “ siêu giấy hăm ” của Lâm Khải. Nhưng vốn hôm nay tình hình lớp không được tốt mấy nên cái bệnh viện này đã ngừng hoạt động tạm thời và không còn nhộn nhạo như hôm qua nữa.

- Hôm nay, lớp ta có một thành viên mới, là du học sinh mới về nước, còn bây giờ chúng ta cùng nhau chào đón bạn ấy._ Chị ấy thông báo.

Lớp D1 nghe có học sinh mới thì lại nổi lên bàn tán sôi nổi:

- Boy hay Girl vậy cô? _ Di Trần lía xía hỏi.

- Chắc bê đê._ Lâm Duy nói.

...

Đang sau cánh cửa lớp, một cậu học sinh bước vào khiến D1 đơ 3 giây, đặc biệt là tụi con gái cứ như ong vỡ tổ, vì sao ư? Vì cậu rất soái a, nói chung với sắc đẹp này cậu có thể nằm trong no.6 của trường.

Mái tóc nâu bồng bềnh mượt như tơ lụa, da trắng như con gái, miệng hình trái tim, mắt xanh biển rất nổi bật, đặc biệt đáng người cao, chuẩn max level. Nhưng cậu lại rất lạnh lùng khiến người đứng kế bên như tưởng đang gần một tảng băng lớn.

- Đoàn Gia Minh, sting._ Cậu giới thiệu.

Lớp D1 thì cứ vỗ tay ầm ầm để chào đón bạn mới, còn cô vốn đang ngủ thì bỗng nghe lao xao nên đã thức giấc như mãi vẫn cứ nằm đấy không quan tâm tới sự việc đang diễn ra cho tới khi cô nghe 3 chữ “ Đoàn Gia Minh”:

- Cái gì? _ Cô bỗng đứng bật dậy hét lớn, nhìn chăm chăm người đứng trước lớp, mặt đen hơn cả đất nồi. Toàn thể lớp D1 thì hiện lên một dấu chấm hỏi to đùng, ngơ ngác nhìn Băng Tuệ. Thấy Băng Tuệ, cậu lao nhanh đến ôm chặt lấy cô:

- Băng Tuệ, tớ nhớ cậu quá._ Cậu nói và kèm theo là một đôi mắt long lanh ngấn nước khiến từ đầu một đàn quạ bay ngang mỗi thành viên lớp D1. Không phải chữ Sting, hình tượng lạnh lùng của cậu đâu rồi? Sao bây giờ...

- Hai người quen nhau à? _ Khả Hy hỏi.

- Tôi nào có quen cậu ta._ Cô lạnh lùng trả lời, mặt hiện lên tia sát khí.

- Băng Tuệ, tớ biết lỗi rồi, tại lục tung cả Nam Cực lên mà không thấy cậu đâu, nên tớ điện cho bác Lãng... hic hic... xin lỗi cậu mà.

Mặt Băng Tuệ đã đen lại càng đen hơn, “ Bà à, không phải ba bán đứng con chứ?”. Lớp D1 thấy sting khóc thì rầm rầm lên:

- Băng Tuệ, sao cậu có thể đối xử với Sting như thế? Cậu quá đang lắm đấy..._ Di Trần nói.

- Trần nói đúng đấy, tội nghiệp Sting ghê._ Khả Hy.

...

Thế là bao nhiêu câu vang lên nhưng nội dung lại là bênh vực cho cậu và trách mắng Băng Tuệ. Ấy cha cha, cái thể loại gì đang diễn ra vậy, cô mới là nạn nhân mà sao giờ thành bị cáo thế? Đúng là mỹ nam kẻ có khác...

- Sting, nước mắt của cậu giá trị thật đấy._ Cô nhìn Sting nở một nụ cười man rợ.

Cậu thì cười cười, nhớ lại mấy ngày đầu quen biết cậu cũng dùng chính cái chiêu này khiến cô biết bao nhiêu lần mềm lòng nhưng dần rồi nó mất tác dụng nên mấy lần trước hể Sting chuẩn bị xuất chiêu thì cô liền biến mất... để tránh tai hại.

- Thế cậu cho tớ ở đây với cậu nha...hic hic_ Cậu đưa ra con mắt cún con, ôm chặt lấy cô.

- Tùy._ Cô miễn cưỡng trả lời, còn nếu không thì cứ nhiên 20 học sinh lớp D1 sẽ dùng ánh mắt trách mắng mà xé xác cô đấy. (Sachi: ghê vậy... Băng Tuệ: chửi thách đấy cưng...)

- Mà sting này, tên cậu tôi nghe quen quen sao á... hình như có nghe ở đâu rồi mà không nhớ._ Lâm Khải nhảy mồm vào hỏi.

- Ờ tôi cũng nghe quen quen._ Di Trần tiếp lời.

Cậu buông cô ra, biến đổi 360 độ, trở lại khuôn mặt lạnh lùng:

- Tôi là Đoàn Gia Minh, tổng giám đốc tập đoàn Đoàn thị._ Cậu nói.

Như một trận giông kéo đến, lớp D1 bất ngờ, Lâm Duy run run nói:

- Đoàn thị không phải là tập đoàn đứng thứ 7 thế giới sao?_ Lâm Duy.

Cậu không đáp chỉ gật đầu, lớp D1 lại một lần nữa ngạc nhiên, không phải chứ họ có bạn là người của tập đoàn nằm trong top 10 tập đoàn lớn nhất thế giới a...

- Vậy cậu và Băng Tuệ có quan hệ gì?_ Khả Hy ngậy thơ hỏi.

- À, tôi là bạn trai của cậu ấy._ Cậu gãi đầu nói.

- Cái gì?_ D1 đồng thanh đồng thời đưa theo đôi mắt chết chóc nhìn cậu, “tại sao thiên thần lại là của cậu ta chứ?” ý nghĩ của lớp, dù cô và họ chỉ mới quen nhau chưa đến hai ngày nhưng họ cảm thấy cô rất tốt a, ngoại hình xinh đẹp như thiên thần tuy có chút lạnh lùng nhưng họ cảm nhận được cô chính là thật lòng muốn kết bạn với họ, nên không biết từ bao giờ họ đã yêu quý và xem cô như bạn tri kỉ.

Băng Tuệ nghe xong câu trả lời thì lập tức nhìn thẳng vào đôi đồng tử xanh biển của Sting như muốn nói: “ Cậu muốn ăn đấm, đá, đòn nhỡ?” khiến anh cảm thấy rung sợ. Nhớ lại lúc ở bên Anh khi Sting mới gặp Băng Tuệ đã bị cô cho hành miễn phí nên từ đó trở về sau, cậu không bao giờ muốn làm cho Băng Tuệ tức giận a.

- Hi hi! Tôi là bạn thân nhất của Băng Tuệ._ Cô mỉm cười hài lòng, đối với Sting cậu chính là người bạn thân nhất của cô ở thế giới này, tuy không có tình cảm nam nữ nhưng cô rất quý trọng người bạn này a. Còn Sting thì ngược lại, sao lần đầu tiên gặp mặt, cậu đã rất thích cô nhưng mỗi lần tỏ tình liền nhận được ánh mắt chết chóc của cô nên đâm ra quen như cơm bữa. Và anh cũng biết cô chính là Lycoris Aki chủ tịch tập đoàn Hoàng thị (Sachi: không có vụ xuyên không nhá) cũng như kế hoạch trả thù của cô và quyết định sẽ giúp cô trả thù họ chỉ cần cô chịu làm bạn với anh mãi mãi.

Nhờ sự xuất hiện của Sting mà lớp D1 quên mất luôn là tiết 2 có trận đấu bóng rổ, tiết thứ nhất trôi qua nhẹ nhàng nhưng thật ra thật ra thì “ thầy dạy kẻ thầy, trò chơi kẻ trò”.

Sân thể thao, phòng chơi bóng rổ...

Băng Tuệ, Khả Hy và Di Trần bước ra từ phòng thể chất với bao ánh nhìn thèm thuồng của các học sinh nam nhưng chúng đều bị những cái lôm khinh dị của Sting, Lâm Duy và Lâm Khải giết sạch.

Cô thì nhìn rất năng động trong bộ đồ thể dục a, tóc bạch kim được buộc đuôi gà, áo phong thể dục màu trắng hơi rộng làm lộ ra xương quai trắng nõn, kết hợp cùng quần thể dục màu đen có xen viền trắng ở hai bên và giày thể thao.

- Băng Tuệ, cậu có chắc lớp mình sẽ thắng không?_ Lâm Khải lo lắng hỏi.

- Không._ Cô trả lời ngắn gọn khiến lớp tâm trạng lớp D1 đi xuống nặng nề, Sting thấy lạ nên nhón nháo lên:

- Có chuyện gì vậy mà mọi người buồn vậy? _ Sting hỏi.

- Chuyện là như thế này... _ Khả Hy tuân ra một tràng dài như suối, Sting thì vẫn bình thản nghe không lộ ra chút biểu cảm, nhưng sau khi Khả Hy kết thúc thì cậu bật cười:

- Yên tâm có Băng Tuệ chúng ta làm sao thua được._ Cậu ngây thơ nói.

- Là sao? _ Lớp D1 đồng thanh.

Cậu nghiêng đầu nhìn cô, thấy cô không có phản ứng gì cậu nói tiếp:

- Về mấy môn thể thao này Băng Tuệ rất giỏi a, nếu nói cậu ấy đứng nhì thì không ai dám đứng nhất đâu, các cậu cứ tin tưởng tôi._ Cậu nói.

Lớp D1 nghe thì cũng có phần an tâm nhưng vẫn một chút lo lắng vì vốn thực lực của Băng Tuệ, họ chưa chứng kiến lần nào hết nên vẫn chưa hoàn toàn tin tưởng được, bỗng một giọng nói vang lên cắt tin đoạn hội thoại:

- Nhưng thật xin lỗi, cậu bạn đây có phần hơi phóng đại. _ Kenji từ hàng người của A1 bước gần đến lớp cô nói, Thừa Thiên và Thần Hạ ở ngay sau lưng anh, còn ba người kia thì đang thay đồ trong phòng thể chất. Rõ thì hôm qua Kenji và Thừa Thiên có kể lại cho nhóm của họ nghe về vụ hình phạt và lời nói ngao mạn của cô, nhưng họ chẳng thèm để ý vì cho rằng nhất thời cô quá kêu ngoa thôi, cùng lắm thì hôm nay họ sẽ thắng rồi cho D1 lãnh hình phạt thích đáng.

Sting nghe giọng nói phát ra ở phía sau mình thì lập tức quay lại, cậu cau mày nhìn Kenji:

- Ồ Kotoho Kenji, lâu ngày không gặp khỏe chứ? _ Cậu đi đến vỗ vai anh.

Cả ba người bất ngờ nhìn Sting, vì không ngờ cậu lại quen thân với Băng Tuệ như thế... bỗng một bóng đèn 60W chớp sáng trên đầu Thần Hạ, à chính là muốn thu nhận cậu vào hậu cung của mình ư?

- Đoàn Gia Minh, tại sao cậu lại ở đây? _ Thừa Thiên hỏi, thật ra thì Sting với tụi của Thần Hạ chỉ gặp mặt vài lần ở các buổi tiệc lớn thôi, chứ cũng thân gì...

- Tôi đi học._ Cậu lạnh lùng trả lời vì trước kia cậu không thích cũng không ghét họ nhưng sau khi biết họ chính là người hại Băng Tuệ thì ác cảm của cậu đã không ngừng tăng lên với những loại người giả tạo và ngu ngốc này.

- Thế sao cậu lại quen biết với Diệp Băng Tuệ? _ Thần Hạ hỏi cậu, nhưng ánh mắt tức giận đang nhìn chăm chú vào cô như muốn hủy diệt mạng sống của Diệp Băng Tuệ.

- An-tiểu-thư từ bao giờ có thói quen tìm hiểu đời sống riêng tư của người khác thế? _ Cậu trả lời kèm theo là một nụ cười kinh miệt ả.

- Hừ... thì ra là có Đoàn thị làm chỗ dựa, chẳng trách sao... _ Á ngân dài giọng nói như vô tội của mình.

- An Thần Hạ... cô... _ Sting nóng giận, tay vo thành nắm, vì dù gì tập đoàn nhà cậu cũng thua An thị nên cậu cũng không dám làm liều, chỉ chờ mong ngày vị chủ tịch của Hoàng thị ra mắt, nỗi giận này cậu mới có thể gỡ được.

Băng Tuệ mặt không chút biểu cảm, nắm lấy tay Sting kéo đi chỗ khác...

- Băng Tuệ, cậu xem cô ta... _ Cậu chưa nói hết thì bị lời của cô chen ngang:

- Cứ mặt kệ cô ta, đừng manh động._ Cô nạt lại Sting.

Sting thì chưng ra bộ mặt hời hợt làm đốn tim các nữ sinh, nhưng các bạn biết đấy đối với cô thì nó đã bị mất tác dụng rồi... hazz.

Nhóm của Thần Hạ sau khi đầy đủ hội tụ thì lập tức Thần Hạ nói về vụ của Sting cho ba người còn lại nghe tức là Hàn Quân, Trương Dương và Tư Phong. Nhưng lại chỉ khiến họ càng thêm khinh thường cô vì cho rằng chính cô là người đang dụ dỗ Gia Minh để rồi lợi dụng cậu.

- Lớp A1 và D1 tập trung._ Tiếng ông thầy dạy thể dục vang lên.

- Buổi luyện tập thi đấu hôm nay với chủ đề bóng rổ được phân ra ba lượt thi, các đội thi đấu với nhau thắng thua thì cứ nhiên theo nguyên tắc cũ. Năm phút thành lập đội thi đấu bắt đầu _ Ông thầy đồng dục nói.

Sau màn thông báo của ông thầy đầu hời, lớp D1 tập trung quay quanh cô và cậu để thảo luận:

- Băng Tuệ và Sting hai cậu có tham gia không? _ Di Trần hỏi.

- Nếu Băng Tuệ tham gia thì tôi sẽ tham gia._ Sting trả lời.

- Vậy Băng Tuệ, cậu có tham gia không? _ Di Trần.

- Không_Cô.

- Tại sao? Đối thủ của chúng ta là năm hoàng tử và nữ thần đấy._ Lâm Khải thắc mắc hỏi.

- Việc quan trọng nhất của các cậu bây giờ là cố gắng làm sao để khoảng cách điểm giữa hai đội ít nhất có thể... còn lại tất cả đừng quan tâm._ Cô lạnh nhạt nói.

- Vậy lượt đầu cứ thế mà đấu à?_ Lâm Duy.

- Phải đó, chúng ta phải có chiêu gì để đối phó chứ?_ Lớp D1 đồng thanh.

- Lâm Khải... cậu có thể dùng tiết chiêu “siêu giấy hâm” của mình thành “siêu bóng thần sầu” để loại đối thủ._ Cô nhìn anh, có chút ý cười.

- Nếu như vậy sẽ vi phạm đấy._ Lâm Khải nói.

- Chỉ cần làm động tác ném bóng rồi... cậu hiểu chứ?_ Băng Tuệ.

- Uhm._ Lâm Khải.

Thời lượng tâm sự kết thúc, hiện nay dưới sân, hai đội bóng đang đứng đối diện với nhau, còn phía trên là những hàng ghế của khán giả dùng để cổ vũ. Lớp A1 thì do con chim chào mào làm chủ đội cổ vũ, lớp D1 thì cứ mồm nháy mồm la hét toát loạn như những tên trong trại mới xuất chuồng.

Đội A1 gồm: Thần Hạ, Hàn Quân, Kenji, Trương Dương, Thừa Thiên và Tư Phong.

Đội D1 thì gồm: Lâm Khải, Lâm Duy, Di Trần, Khả Hy, boy 1 và boy 2.

Thế là lượt đầu trôi qua trong những tiếng la hét của A1 vì đội họ của họ luôn được ghi điểm còn D1 thì ai nấy sự mặt trông rất thảm hại.

Bỗng nhiên, Băng Tuệ ghé sát tai Sting nói nhỏ vài điều, cậu thì chỉ gật đầu rồi lên ra khỏi phòng thể thao.

Mọi thứ thì cứ trở về quy luật của nó, nhưng hiện tại D1 đang thua A1 rất nhiều điểm a, vậy Băng Tuệ phải làm sao đây?

Sachi: Chào... lúc đầu mình định viết nội dung này chỉ trong một chap nhưng nghĩ lại dài quá, chắc cũng cỡ hơn 5000 chữ nên phân ra hai chap. Nếu các bn thấy mình viết khá dài dòng thì cứ nói, mình sẽ viết ngắn lại...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Thành Nữ Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Muốn thắng tôi, cô có thể? (2)

Khi trận đấu còn lại khoảng 1 phút, cũng là lúc Sting trở lại:

- Khải... dùng chiêu ngay._ Lâm Duy thúc giục, nhanh chân chạy ra phía sau Kenji.

Anh gạt đầu nhẹ, tay vẫn đập bóng liên tục, sau đó thì thầm:

- Hãy tiếp chiêu “siêu bóng thần sầu” của ta._ dùng hết sức lực vào cổ tay, anh ném một cú nhanh như sấm.

Vốn theo kế hoạch thì Lâm Khải và Lâm Duy khi nhắm được một mục tiêu nào đó thì Lâm Duy sẽ đứng sau mục tiêu. Khi Khải ném trúng đích thì Duy lập tức giành bóng rồi chuyển cho Di Trần out một cú vào rổ.

Còn theo thực tế thì:

- Chơi chiêu với ta hả... hừ._ Kenji thầm, sau đó lách sang một bên thế là...

Di Trần và Khả Hy lấy hai ôm mặt, thành viên D1 thì mặt đen lại, miệng hình chữ O nhìn cảnh tượng trước mắt.

- Thằng khốn nạn... em...emmm._ Lâm Duy khụy gối xuống, mặt đau đớn rên không lên tiếng, hai tay cứ khinh khinh che kín chỗ ấy.

- Anh..._ Lâm Khải im bất không thốt lên lời.

Trong khi sự ngỡ ngàng chưa hết của lớp D1, đội A1 đã ghi thêm được điểm cho mình, và thời lượng của trận đấu đầu tiên kết thúc.

- Lượt đầu thứ nhất, lớp A1 thắng với chỉ số 20/5. Ông thầy thông báo và kèm sau đó là tiếng vỗ tay nồng nhiệt của lớp A và vẻ mặt sầu não của lớp D vì sao ư? Vì lần này còn thua nặng nề hơn mấy lần trước nữa, huống chi bên ta còn thiệt hại về số quân nữa chứ...

Lâm Khải đỡ người Duy ra ngoài nghỉ ngơi, vừa thả anh xuống đã nhận ngay cú cốc đầu đau đớn của anh:

- Mày muốn anh mày tiết tử tiết tôn hay sao và ném mạnh vào chỗ quý vậy hả thằng kia? _ Lâm Duy vừa đau đớn vừa hét.

- Tại Kenji... _ Anh ngậm ngùi nói không lên tiếng.

- Tội nghiệp thằng nhỏ. _ Khả Hy lắc đầu qua lại làm vẻ thương tiếc.

- Khó trách số quá nhỏ. _ Sting tiếp chăm dầu vào lửa

- Thôi được rồi, lo tình hình trận đấu trước đi, 20/5 đây làm sao gỡ lại được đây? _ Di Trần lo lắng hỏi.

Sau một hồi im lặng, Băng Tuệ cất tiếng:

- Duy, cậu còn có thể chơi tiếp? _ Cô.

- Chắc có thể. _ Anh miễn cưỡng trả lời.

- Sting, trận này cậu vào chơi. _ Cô nhìn cậu nói.

- Cậu không chơi sao? _ Sting.

- Tớ sẽ đứng đây hướng dẫn các cậu. _ Băng Tuệ.

- Là sao? _ D1 đồng thanh.

Cô nhìn Sting ra dấu hiệu, cậu thấy vậy liền lấy ngay trong túi ra 6 chiếc mọp và chiếc mic chủ, đưa cho những người chơi:

- Trên mọp có tấm da ma sát, nên khi hoạt động mạnh sẽ không bị rơi ra, nên các cậu cứ yên tâm. _ Sting vừa gắn mọp vào tai mình vừa nói.

- Là sao? _ D2 đồng thanh lần 2.

Cô khoanh tay, chân vắt chéo, nghiêm túc nói:

- Ngạc Thừa Thiên giữ chức vụ giành bóng và chuyển bóng là chủ yếu, đưa bóng qua chân liên tục theo bề ngang làm đối thủ hoa mắt mà dần mất kiểm soát. An Thần Hạ là mấu chốt nhận bóng từ các đồng đội, nhưng trước khi chuyển bóng thường nhún chân một cái rồi mới bật lên vì chiều cao của cô ta không được cao lắm và đặc biệt là các cú ném thường là ném bổng. Kotohi Kenji có nhiệm vụ như Thừa Thiên nhưng lại dùng chiêu đập bóng qua người đối thủ rồi nhanh lẹ người ra phía sau cướp bóng và làm chủ bóng. Trương Dương có ưu điểm lớn nhất lại là tốc độ, nên rất khó để có thể đoán được nước đi chuyển, lừa đối thủ bằng cánh chuyển bóng lần lượt bằng hai tay, rồi lựa ra một phương hướng an toàn mà chuyển bóng. Lãnh Hàn Quân chủ yếu là phương tiện để ghi điểm cho đội, thực lực ném khá tốt nên thường đứng xa rỏ bóng khoảng chừng 3m đến 4m để đảm nhận lần lượt hai nhiệm vụ chính là giành bóng và ném bóng, nhưng do vị trí khá xa rỏ bóng nên nếu ta nhảy cao lên thì có thể gạt bóng đi. Và người cuối cùng chính là Trần Vũ Tư Phong, thành phần rảnh rỗi nhất nhưng lại là mối nguy hiểm nhất trong 6 người, cậu ta có khả năng bật nhảy cao nên sẽ dễ dàng giành được bóng khi đối thủ chuyển cho đồng đội, đồng thời đảm nhận ném bóng vào rỏ khi ở vị trí gần, chỉ là tài năng đó chưa được phát huy. _ Cô thuyết giáo. (Sachi: mỗi tay quá chị ơi... Băng Tuệ: mì khiến ta mỗi miệng...)

- Băng Tuệ... cậu. _ Di Trần và lớp D1 run run, từ lúc quen biết Băng Tuệ cô đã đưa họ đi từ bất ngờ này đến bất ngờ khác a...

- Sao? _ Cô hỏi.

- Đừng nói nãy giờ cậu đang quan sát bọn họ nha? _ Khả Hy

- Đây là chiến lược để khắc tên 12D1 trong vòng này. _ Băng Tuệ lạnh nhạt nói.

- Nhưng giờ chúng ta phải làm gì? _ D1 đồng thanh.

- Lâm Khải có lực ném tốt nên phụ trách nhận và ném bóng. Lâm Duy và các cậu còn lại thì sẽ dàn trận phá hủy các chiêu thức của A1, sau khi giành được bóng thì chuyển cho Lâm Khải hoặc Sting. Sting bật nhảy cao nên sẽ là mấu chốt phá các cú chuyển bóng của đối thủ, đồng thời ném bóng vào rỏ nếu có cơ hội. Bây giờ thì gắn chặt mọp và nghe theo lời chỉ dẫn của tôi. _ Cô nói.

- Các đội thi chuẩn bị đầu vào lượt thứ hai. _ Ông thầy thể dục thông báo.

Đội A1: Thừa Thiên, Thần Hạ, Hàn Quân, Kenji, Trương Dương và Tư Phong.

Đội D1: Gia Minh, Lâm Khải, Lâm Duy, Di Trần, Khả Hy và Tuấn Anh (boy1).

- Tôi không ngờ cậu lại tham gia đây Sting._ Kenji đứng đối diện với cậu nói.

- Thế thì đấu hết mình đi._ Cậu.

- Tất nhiên._ Thừa Thiên đứng gần đây trả lời.

(Sachi: lời đối thoại qua mp sẽ được đóng trong dấu ‘’)

- ‘ Sting, cậu lên giành bóng về đội trước’ _ Cô nói qua mic chủ.

- ‘ Okay’._ Cậu.

- Lượt bóng thứ nhất về đội D1... trận đấu bắt đầu._ Ông thầy thể dục thông báo.

- ‘ Sting đập bóng tại chỗ, dụ Kenji và Thần Hạ đến gần sau đó nhảy lên chuyền cho Di Trần’ _ Cô

Nghe theo lời của cô, cậu đập bóng nghiêng về phía Kenji và Thần Hạ, lập tức họ lao nhanh đến giành bóng nhưng Sting đã nhảy cao lên và chuyền theo lời cô.

- ‘ Di Trần nhanh ném ra ngoài sân phạm vi, Hàn Quân đang đến gần’ _ Cô.

- ‘ Rõ’._ Nhỏ.

- Bóng ra sân... dừng đấu._ Ông thầy thông báo.

Thấy có điều bất thường, Hàn Quân nói nhỏ trong nhóm:

- Tao thấy có gì đó lạ lắm _ Anh nghi vấn hỏi.

- Trên tai bọn họ đều có gắn mp, chắc có ai đó đang hướng dẫn._ Thần Hạ tình mắt nói.

- Là Diệp Băng Tuệ._ Trương Dương nói kèm theo chút bất ngờ, nói thật thì từ lúc vào sân anh đã chú ý đến cô a, hay nói cách khác là những hành động cử chỉ của cô, anh đều đã ghi nhận.

- Tao thấy trận đấu này thú vị rồi đây._ Thừa Thiên mỉm cười nói.

- ‘ Khả Hy, lên lấy bóng.’ _ Cô

- ‘ Nhưng...’ _ Nhỏ.

- ‘ Không cần cậu lấy được, cứ bình tĩnh.’ _ Cô trấn an nhỏ.

- Lượt bóng thuộc về A1 _ Ông thầy thông báo.

Tình hình hiện nay người đang nắm giữ bóng là Kenji.

- ‘ Lâm Duy tiếp cận, Di Trần ở phía sau lưng, giành bóng rồi chuyền cho Lâm Khải, Tuấn Anh chắn ngang Thừa Thiên.’ _ Cô nói (mưu kế của Băng Tuệ: Duy tiếp cận Kenji là để ép anh dùng chiêu thức của mình là đập bóng qua người đối thủ, do đáng người Di Trần nhỏ con sẽ tránh sự chú ý của Kenji, rồi nhỏ sẽ giành bóng ngay lập tức, khi Kenji vừa thực hiện chiêu thức của mình, còn việc ngăn chặn Thừa Thiên là tránh cho Thiên lao đến giành bóng.)

Cứ tưởng như mọi tình huống lúc trước, Kenji thi hành động tác quen thuộc của mình, anh đập bóng qua người Lâm Duy rồi nhanh chóng di chuyển qua nhưng vừa qua được thì đã thấy Di Trần làm chủ bóng rồi ném cho Lâm Khải, Khải thấy bóng đến tay liền out một cú vào rổ. Kenji bất ngờ, chửi thầm:

- Cái quái gì thế? _ Kenji.

- Điểm đấu thuộc về D1._ Ông thầy thông báo và sau đó là tiếng vỗ tay ngồi ngồi của D1 còn A1 thì đứng liếc D1, chửi xéo.

Màn sau...

- ‘ Khả Hy, Tuấn Anh tiếp cận Hàn Quân như bình thường, Lâm Khải di chuyển gần rổ đối thủ, Sting nhảy cao lên cướp bóng của hắn rồi chuyền cho Khải...’

Màn sau...

- ‘ Trương Dương đang đến, Tuấn Anh, Lâm Duy vào vị trí hai bên...’ _ Cô.

Màn sau...

- ‘Thần Hạ chuẩn bị chuyển bóng cho Hàn Quân, Sting đứng sau Lâm Duy chuẩn bị giành bóng...’

...

- Một pha lợi ngược vòng khó tả, chỉ số 26/22 nghiêng về lớp D1 và thời gian còn lại 2 phút... Ông thầy.

- Phong, mày làm tượng à? Thua đến nhục mặt rồi đấy... Hàn Quân mắng anh.

Phong im lặng rồi vị trí của mình ra giữa sân để chuẩn bị cho trận đấu cuối cùng này.

Băng Tuệ đứng trên hàng khán giả, chân mày cau lại khi thấy anh ra sân, cô nói nhỏ vào mic:

- ‘Tur Phong, hẳn đã chơi nghiêm túc rồi đó, tất cả tập trung cao độ.’ Cô.

- ‘Bước tiếp theo là gì?’ Lâm Duy hỏi.

- ‘Gián tiếp đưa bóng cho A1...’ Cô nói.

- ‘Không được, như thế chúng ta dễ bị mất điểm lắm.’ Khả Hy.

- ‘Cứ làm.’ Cô gắt.

- ‘Cứ làm theo lời Băng Tuệ đi’ Sting cứng đầu cô nói.

Thế là chủ nhân bóng đang là Thừa Thiên, anh liên tục đưa bóng qua chân làm Sting cau mày vì mãi không đoán được đường bóng, nhận thức được tình hình, cô đặt tay chống cằm, nói thầm điều gì đó với các thành viên của lớp D1, rồi tiếp tục hướng dẫn:

- ‘Sting, di chuyển qua bên trái, Di Trần và Lâm Duy bao bọc Thừa Thiên chừa vị trí lỗ hổng phía sau.’ Cô.

Theo kế hoạch mà làm, Thừa Thiên luôn người nhanh ra phía sau định chuyển bóng cho Tur Phong thì Sting nhanh chóng nhảy lên cướp bóng nhưng cậu lại không để ý. Tur Phong đã nhảy lên cùng lúc với cậu nhưng lại cao hơn rất nhiều, kết quả bóng về tay anh.

Đập bóng được vài phút, anh chuyển ngay cho Hàn Quân đang đứng gần đó, Quân thì thầm, xem như cú này về tay anh gọn lẹ. Quân lấy sức, cách rõ khoảng 2m, thế chỉ cần một cú ném xo xài anh cũng ăn chọn điểm. Bật đưa người lên cao, tay cầm bóng hơi nghiêng lấy lực đẩy, chuẩn bị vung tay ném thì...:

- Á... quần của hoàng tử Hàn Quân bị rách kìa, to quá! Lớp D1 đồng thanh hét lớn.

Mọi người ngơ ngác nhìn Hàn Quân, theo phản xạ anh đáp xuống đất, mặt đỏ ửng mắt liếc nhìn xung quanh cơ thể mình, thì đó cũng chính là lúc Băng Tuệ hét lên:

- Khả Hy hành động, Lâm Khải vào vị trí. Băng Tuệ.

Hàn Quân chưa kịp định thần lại, thì Khả Hy chồm người lên đập bóng xuống rồi chuyển Lâm Khải, nhận được bóng Khải ướn người out tiếp một cú vào rổ.

- Hoan hô, D1 chiến thắng, D1 chiến thắng. Cả lớp la toát lên (trừ cô và cậu).

- Thời gian lượt đấu thứ hai kết thúc, kết quả 27/22, nghiêng về 12D1, 5 phút sau lượt đấu thứ 3 sẽ được bắt đầu. Ông thầy bất ngờ, vì trong các trận đấu trước, không chỉ bóng rổ mà các môn khác cũng vậy, 12D1 lúc nào cũng thua thảm bại dưới tay của các hoàng tử và nữ thần nhưng lần này có thể ghi điểm lớn như vậy... thật khiến người ta ngạc nhiên.

Hàn Quân sau khi tỉnh mộng, biết rằng mình bị lừa, mặt anh đen lại, rửa thắm:

- Chó chết nó... dám lừa tao.

- Anh Quân bình bình. Á đi đến khuyên răn anh.

- Trận đấu này vui thật, thật khiến người ta phấn khởi. Thừa Thiên mỉm cười nói.

- Thật là thú vị. Tur Phong và Trương Dương đồng thanh.

- Thú vị cái con monkey... tụi mày thấy tao bị đem ra làm trò đùa chắc vui lắm hả? Hàn Quân nóng máu nói.

- Ủ... tao đang thấy vui này... không ngờ bọn họ có thể nghĩ ra chiêu này để đảo ngược tình thế, khâm phục. Kenji nói móc Hàn Quân khiến anh càng tức giận.

- Diệp-Băng-Tuệ... tôi sẽ khiến cô phải trả giá_ Hàn Quân ngậm ngùi nhìn cô đang được lớp D1 tung hứng.
- Phải thay đổi cách chơi._ Tư Phong nói với khuôn mặt không tí cảm xúc.
- Thay đổi?_ Thần Hạ hỏi ngược lại.
- Ý mày là chúng ta sẽ..._ Trương Dương nhìn Phong với ánh mắt chấp vắn.

Tình hình lớp D1

- Á... vui quá, lần đầu tiên lớp ta chiến thắng 12A1._ Di Trần nhảy hứng lên.
- Còn lượt đầu thứ ba nữa đấy, chưa quyết định được gì đâu._ Lâm Duy nhảy bổ vào.
- Lớp chúng ta có Băng Tuệ thì sợ gì nữa._ Di Trần.
- Đúng vậy ha._ D1 đồng thanh.
- Lần này sẽ không đơn giản như vậy._ Cô.

Nghe cô nói, mọi người nhìn chằm chằm vào cô tỏa về nghi vấn:

- Là sao?_ Sting.
- Chắc chắn bọn họ sẽ tìm cách đối phó lại, nên lượt đầu kế tiếp tôi sẽ tham gia._ Cô nghiêm túc nói.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Thành Nữ Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Đối đầu

- Vậy cậu vẫn sẽ là người hướng dẫn?_ Lâm Khải.
- Không, vì nếu như tôi nói vào mic bọn họ có thể nghe được và đón được nước đi của chúng ta._ Cô.
- Thế phải làm sao?_ Lâm Khải.
- Nếu bọn họ thực sự thay đổi cách chơi, thì tôi sẽ chơi với họ._ Cô cười đều.
- Lượt đầu thứ ba cũng là lượt đầu cuối cùng chuẩn bị chào sân, các đội thi chuẩn bị._ Ông thầy cầm loa nói.

Băng Tuệ tháo mic chủ, bước ra sân cùng với nhóm D1, cùng lúc tại Thần Hạ cũng ra:

Thần Hạ thấy Băng Tuệ thì máu chiến nổi lên, ả nhìn cô như muốn xé xác cô ra trăm mảnh, toan đi đến gần cô nhằm kiếm chuyện:

- Chào cậu, Băng Tuệ._ Á dịu dàng nói.

Cô thì lơ đãng ả, không quan tâm, mặt chẳng có tí cảm xúc, nhưng thật ra là cô đang suy nghĩ về các trường hợp có khả năng diễn ra trong trận đấu.

- Băng Tuệ, cậu đang bơ tôi?_ Á gắt lên, vốn định gây chuyện với cô nhưng thấy cô không chú ý đến mình thì khiến ả nóng máu.

Cô thì vẫn im lặng, không nói gì, ngay cả liếc mắt một cái cô còn không thèm hướng chỉ là trao đổi tâm sự với ả. Sting thấy Băng Tuệ như không muốn trả lời, cậu vội nói thay cô:

- An Thần Hạ, Băng Tuệ không muốn nói chuyện với cô thì cô làm ơn làm phúc cút xéo cho thể gian đỡ khổ._ Sting không nề tình nói.

Ả bị Sting soi mói, mặt đỏ lên do ngượng, ả quay lại, cầm tay Thừa Thiên run run:

- Anh Thiên._ Á nũng nịu.

- Hạ nhi, em có thể trật tự một chút không._ Thừa Thiên bỗng cáo gắt, không biết tự bao giờ anh đang cảm thấy mất thiện cảm với Thần Hạ, và thấy ả rất ư là phiền phức.

- Thiên...anh... À thấy Thừa Thiên không được vui vẻ liền điều chỉnh tâm trạng lại nhưng thật ra trong lòng đang không ngừng trách móc Băng Tuệ vì ả nghĩ cô chính là nguyên nhân dẫn đến cố sự như thế này.

Ông thầy đứng trên bục ngế, thổi một tiếng kèn lớn rồi thông báo:

- Lượt đầu cuối cùng cũng chính là lượt đầu quyết định thắng thua của hai tập thể lớp 12A1 và 12D1 chính thức khai mạc, sau đây là những thành viên tham gia:

Đội A1: Thừa Thiên, Thần Hạ, Hàn Quân, Kenji, Trương Dương và Tư Phong.

Đội D1: Gia Minh, Lâm Khải, Lâm Duy, Di Trần, Khả Hy và Băng Tuệ.

Hai nhóm không nói gì, chỉ toàn những ánh mắt sắc bén đang xen lẫn liếc xéo nhau, còn trên khán đài, tại vị trí của các khán giả thì A1 và D1 đang cãi nhau chí chóe, bàn luận sôi nổi để xem cuối cùng lớp nào sẽ chiến thắng.

- Lượt giao bóng thứ nhất... Ông thầy thể dục.

(Sachi: các câu nói trong dấu “” là lời nói thầm của nhóm Băng Tuệ)

- ‘Ai lên đây Băng Tuệ?’ _ Lâm Duy hỏi.

- ‘Ai cũng được’ _ Cô

- ‘Vậy để tôi’ _ Lâm Khải mạnh dạn nói.

Tình trạng hiện tại thì đang là màn đấu mắt giữa Khải và Trương Dương, nhưng tức nhiên chỉ mới khởi đầu được 2 giây thì ánh mắt lạnh lẽo của Trương Dương đã giết chết con người yếu mềm của Khải và việc đó tương đương với lượt bóng thuộc về đội A1.

- Hừ... để xem các người làm cách nào để thắng chúng tôi... Hàn Quân cười khinh bỉ lớp D1 nói lớn.

Nhóm Băng Tuệ im lặng không nói lời nào, rồi dần tản ra xung quanh sân chuẩn bị cho trận đấu:

- Dương, mày lên trước... Tư Phong nói nhỏ vào tay Trương Dương.

- Mày đang chơi nghiêm túc đấy à? _ Hàn Quân đứng gần đó, cau mày nhìn anh, tỏ vẻ ngạc nhiên. Nhưng cũng đúng thôi, anh vốn không có hứng thú gì với mọi thứ xung quanh, hay có thể nói những thứ anh gặp, một là quá dễ để đối phó, hai là thứ đó quá nhàm chán khiến anh không thêm ngó ngang tới, dẫn chứng cụ thể là Diệp Băng Tuệ trước kia. Nên bây giờ, bỗng dưng anh lại nghiêm túc chơi một trận bóng rổ như vậy thật khiến người khác bất ngờ a.

- Tùy mày nghĩ... Phong.

Thế là Trương Dương nhanh nhảo làm chủ bóng, thân lên lời luồn lách đập bóng một cách chuyên nghiệp đang hướng về phía Kenji thì Di Trần và Lâm Duy mỗi người một bên bao vây người anh để phá đi màn chuyền bóng nhanh bằng hai tay mà lượt đầu trước dưới sự chỉ dẫn của Băng Tuệ đã thành công phá hủy. Lâm Duy ngỡ ngàng trong lòng:

- Chiều này xưa rồi... Lâm Duy nghĩ

Nhưng đáp lại sự bao vây của hai người, Trương Dương cười đều như kinh miệt họ, rồi nhanh đập bóng qua người Di Trần, tiếp theo với tốc độ nhanh của mình anh di chuyển ngay ra sau lưng của nhỏ, cướp lấy bóng rồi ném cho Kenji, Kenji thì đang đứng gần rổ bóng đối thủ, nhón người ném bóng vào rổ, ghi thêm một điểm cho lớp A. Lâm Duy nhìn tình hình trước mắt, thốt lên:

- Đây không phải là kỹ năng của Kenji sao? Sao lại... _ Anh chần chừ nghĩ vẩn, trong khi nhóm của Thần Hạ thì tự đắc trong lòng.

Cả nhóm D1 bỗng nhiên nhìn chằm chằm vào Băng Tuệ như một phản xạ không điều kiện, nhưng cô thì chỉ đứng đấy miệng nhếch lên một nụ cười nhẹ nhưng đáng tiếc là chẳng ai có thể chiêm ngưỡng được nụ cười ấy, một nụ cười đơn giản, nhưng liệu nó có thực sự đơn giản như ta nghĩ...

- An Thần Hạ đã đổi sang ném bóng? _ Sting nói và kèm theo chút bất ngờ, thật ra nếu theo như các lượt đầu trước, người ném phải là Hàn Quân mới đúng chứ, và chính vì là Hàn Quân nên khi anh ném thường thì bóng chạy theo dọc ngang nên cậu dễ dàng gạt được, còn hiện tại người ném chính là Thần Hạ, ả ném bóng rất bổng và cao nên Sting vốn không thể nào chạm được, nên điểm lại một lần nữa thuộc về lớp 12A1... cái quái gì đang xảy ra thế?

Ba trận đấu tiếp theo... cũng lần lượt trôi qua.

- Hừ... tôi tưởng cô có tài năng gì chứ? Không ngờ phế vật cũng chỉ là phế vật... _ Hàn Quân chán ghét nhìn Băng Tuệ nói sau khoảng thời gian bị cô và tụi D1 bao vây để giành bóng nhưng tất cả mọi thứ đều thất bại, ngược lại nhóm của Thần Hạ lại tăng điểm lên một cách đột ngột và điểm số hiện tại đã được A1 sang bằng hoàn toàn.

- 27/27 hiện tại, điểm số của hai tập thể đang ngang bằng nhau._ Ông thầy cầm loa nói.

Lớp 12A1 trên khán đài thì không ngừng la hét, lâu lâu thì quay sang chọc quê D1 khiến không khí càng ngày càng nóng lên.

Sau đó, Khả Hy, Di Trần, Lâm Duy, Lâm Khải và Sting quay sang Băng Tuệ, gật đầu và cùng nhau mỉm cười, hay nói cách khác dường như tất cả bọn họ đều đang có chung một suy nghĩ giống nhau: “Trận đấu thật sự chỉ mới bắt đầu”.

Quay lại vài phút trước:

- Nếu họ đúng là có chiến thuật mới đối phó với chúng ta, thì ta phải làm sao?_ Lâm Khải hỏi.

- Thì tất nhiên phải suy nghĩ cách để chống chọi với nó rồi._ Sting vì vu nói.

- Cách gì mới được?_ D1 đồng thanh.

Thế là 21 đôi mắt cứ nhiên lại dán chặt trên người Băng Tuệ nhưng đang đợi câu trả lời từ cô.

- Sao không nói tiếp nhìn tôi làm gì?_ Cô khó chịu hỏi.

- Không biết nói gì hết._ D1 đồng thanh khiến cô phì cười.

- Có thể nói các kĩ năng của họ, chúng ta đều nắm được hoàn toàn nhưng nếu bọn họ thật sự thay đổi cách chơi, liệu trong tình huống khẩn cấp như thế này, làm gì mà tập ra được các chiêu thức mới, để đối phó với chúng ta, nên cuối cùng chỉ có thể dùng lại những kĩ năng cũ mà thôi.

- Như thế thì có gì mà gọi là thay đổi chiến thuật, thật chất không phải chúng ta đều biết được từng bước đi, di chuyển của chúng sao? Thế thì chỉ cần hành động như lượt đấu vừa rồi, tôi không tin chúng ta không thể thắng._ Lâm Khải ngu người nói.

- Băng Tuệ ý cậu là... bọn họ sẽ tráo đổi kĩ năng cũng như nhiệm vụ cho nhau?_ Sting vắt tay chống cằm suy nghĩ.

- Sting, cậu thông minh lên nhiều rồi đấy._ Cô mỉm cười nhìn cậu.

- Tráo đổi... vậy làm sao chúng ta biết được ai dùng chiêu gì mà đối phó?_ Khả Hy lo lắng.

- Đúng vậy._ D1 làm âm âm.

- Tuy là tráo đổi nhưng cũng phải theo một quy luật của nó._ Cô nghĩ một chút rồi nói tiếp:

- Do Kotoho Kenji luôn bị thất bại trong bước cùng của việc thực hiện cú đập bóng qua người đối thủ, nguyên nhân là do chậm trễ, không kịp xoay người nên thứ cần nhất ở đây chính là tốc độ, dẫn đến người kẻ nhiệm cậu ta sẽ là Trương Dương. 70% khẳng định này là đúng. An Thần Hạ sẽ thay thế Hàn Quân thực hiện các cú ném bóng vì Sting luôn gạt được bóng của cậu ta do Hàn Quân ném bóng theo đường thẳng ngang, nên thứ cần nhất ở đây chính là làm sao để Sting không chạm vào bóng được và những cú ném bóng của cô ta chính là mấu chốt để ghi điểm tuy nhiên khoảng cách ném chỉ khoảng 1 đến 2m, ta có 85% chắc chắn. Kenji sẽ thay cho Tư Phong đứng gần vị trí rồi vì ưu điểm của cậu ta đều bị chúng ta phá bỏ hết nên chỉ còn có khả năng này. Ngao Thừa Thiên thay cho Thần Hạ giữ nhiệm vụ nhận và chuyền bóng, hay nói cách khác cậu ta sẽ trực tiếp ném cho Kenji hoặc Thần Hạ. Còn Hàn Quân và Tư Phong lần này chắc chắn sẽ ra trận nhưng Hàn Quân có khả năng sẽ làm mọi thứ chúng ta thay vì ném bóng để ghi điểm, Tư Phong thì vẫn cứ gạt bóng của đối thủ từ trên không.

- Sao mà rắc rối thế... tôi điên đầu mất._ Lâm Khải cào nhào.

- Nhưng lỡ bọn học lúc tráo đổi lúc không thì sao?_ Di Trần nhoi nhoi.

- Nếu trường hợp đó thật sự xảy ra thì tôi và Sting sẽ nhắm vào lúc bọn chuyền bóng để giành lại._ Cô nói.

- Vậy tóm lại chúng ta có 3 vật cản lớn nhất là: các cú ném bóng của Thần Hạ, khả năng bật nhảy cao của Trương Dương và sẽ có một bức tường chắn bước là Hàn Quân, nhưng thật ra là thì chỉ có 4 người tham gia giành bóng là Tư Phong, Hàn Quân, Trương Dương và Thừa Thiên, còn Kenji và Thần Hạ sẽ ghi điểm cho đội._ Sting nói.

- Thế cách xử lí là gì?_ Lâm Duy.

- Khả Hy, Di Trần phụ trách tiếp cận Thừa Thiên. Lâm Khải chống chọi với Kenji phòng tránh cậu ta có cơ hội ghi điểm. Trương Dương thì sẽ do Lâm Duy phụ trách. Những người còn lại thì sẽ do tôi và Sting đảm nhận._ Cô phân chia nhiệm vụ.

- Vậy nếu giành được bóng, chúng ta vẫn chuyền cho Khải như các trận trước._ Khả Hy.

- Không, các cậu cứ chuyền cho tôi cho dù tôi đứng ở vị trí bất kì nào trên sân đấu ngay cả lúc đấy có mặt của Tư Phong._ Cô nghiêm nghị.

- Nhưng tôi có một thắc mắc như thế này... vì những suy đoán của cậu cuối cùng cũng chỉ là suy nghĩ nhất thời, làm sao chúng ta biết được bọn chúng thật sự thay đổi giống như vậy?_ Duy nhìn cô với ánh mắt nghi ngờ khiến cô tỏa khí sát xung quanh, dăm nghi ngờ Hoàng Băng Tuệ, thật nực cười.

- Năm trận đầu tiên cứ chơi như lượt đầu vừa rồi nhưng mục đích là để mọi người quan sát, nếu điều tôi nói là đúng thì áp dụng tiếp kế hoạch mới._
Băng Tuệ.

Quay lại hiện tại...

- ‘Băng Tuệ đoán như thần a’._ Khả Hy.

- ‘Ừ... thế trận này càng không thể nào thua được’._ Di Trần.

Tình hình hiện tại là Lâm Duy đang làm chủ bóng trên sân, anh đập bóng xuống sân, mắt quan sát xung quanh thì thấy Hàn Quân đang bỏ nhào đến, nhanh như sấm anh lập tức chuyển cho Sting, thì bỗng Trương Dương chắn trước mặt cậu phóng lên, cướp bóng rồi ném cho Kenji nhưng bị Lâm Khải giành được, như theo kế hoạch Khải nhanh tay ném bóng cho Băng Tuệ, thấy thế Thừa Thiên và Hàn Quân chạy về phía cô, định cướp bóng nhưng bóng vừa đến tay, cô đã vung tay ném vào rổ đối thủ, do sự việc xảy ra quá nhanh khiến Kenji đứng gần đó cũng không kịp phản ứng.

Điểm thắng thuộc về D1 dưới màn ném bóng kinh điển của cô, cả nhóm D1, A1 lẫn khán giả kinh ngạc, vì sao ư? Cô đang đứng cách rổ bóng tầm 6m đấy, hướng chỉ chiều dài sân chỉ khoảng 13m, cô đây là quá thần thánh rồi. Thần Hạ hết bất ngờ thì chuyển sang bức tức, trong đầu cứ nghĩ: “Chỉ do may mắn mà thôi, chớ cô ta làm gì có khả năng đó”.

- Wow, Băng Tuệ cậu ném siêu quá._ Lâm Khải thốt lên.

- Khải à, đối với Băng Tuệ đó rất ư là bình thường._ Sting nói.

- Bình thường? Vậy cậu ấy còn ném xa nữa được không?_ Khải.

- Thì cứ chờ xem._ Sting.

Màn sau...

Thừa Thiên mới cướp được bóng từ tay của Lâm Duy, rồi ném cho Kenji nhưng Sting từ đâu vồ đến phóng lên cướp bóng rồi chuyển cho Băng Tuệ, cô thủ thế bật người lên ném, vốn thường thì cô chỉ cần đứng yên là được nhưng do cô biết chắc Tư Phong nhất định sẽ gạt bóng của cô nên bây giờ điều cần nhất là làm cho bóng bay bổng và nhất định phải vào rổ. Đúng như cô đoán, Tư Phong từ sau lưng Lâm Duy chạy một khoảng rồi lấy đà bật lên nhưng không tài nào gạt được vì bóng quá bổng và cao hơn của Thần Hạ rất nhiều.

- Điểm thuộc về 12D1._ Ông thầy vừa lật bảng điểm vừa nói.

- Ô hô... D1 là nhất._ Thành viên của D1 trên khán đài không ngừng la hét.

Màn sau...

Do Trương Dương bỗng nhiên lại dùng chiêu thức cũ khiến Duy không kịp trở tay, anh nhanh chóng chuyển cho Thần Hạ, ả thì cầm bóng trên tay nhún nhẹ chân rồi ném bóng vào rổ, Băng Tuệ thấy Duy thất thủ vốn từ trước đã trực sẵn ở gần Thần Hạ. Nên vừa đúng lúc A1 chuẩn bị ghi điểm thì cô dậm chân lấy đà phóng lên gạt bóng của ả, rồi chuyển cho Sting... chiến thắng lại mang tên 12D1.

Các trận đấu dần trôi qua theo thời gian, cô thì không ngừng đưa bất ngờ này đến bất ngờ khác cho mọi người, Trương Dương có nhanh đến đâu, cô cướp bóng một cách dễ dàng, Thần Hạ ném bóng đến đâu cô một tay gạt sạch dẫn đến... .

- Thời gian lượt ba kết thúc, chỉ số 40/30... chiến thắng thuộc về... tập thể... lớp 12A1._ Ông thầy áp ứng nói.

Tiếng thông báo vừa dứt, tất cả thành viên của lớp D1 lẫn Sting bỏ nhào đến ôm chặt cô, D1 vì quá vui còn Sting là thừa nước đục thả câu để ôm cô. D1 vui mừng la hét không thềm để ý đến lớp nào đấy đang hưng hục gặt dư như nước sôi, toan bỏ ra khỏi phòng thể thao:

- Ahaha... lần đầu tiên lớp mình thắng được lớp A, đã quá!_ D1.

- Băng Tuệ, Sting tất cả là nhờ hai cậu nên lớp mình mới chiến thắng a._ Lâm Khải đi đến kề tay lên vai Sting.

- Thường thôi mà._ Sting cười ngượng.

- Haha, vụ hình phạt xem như được gỡ vốn._ Di Trần cười xoàng, còn lớp D1 nghe đến vụ hình phạt thì cũng phát lên cười một cách thỏa mãn, nỗi ám ức bao ngày qua xem chừng đã được giải tỏa a.

- Khả Hy, nhớ viết giấy hình phạt cẩn thận, tránh cho bọn họ đỡ kèo._ Lâm Khải nhắc nhở.

- Đương nhiên rồi, cơ hội đã đến làm sao tôi bỏ qua được._ Mắt nhỏ hiện lên tia căm phẫn, biến thái vô cùng.

- Sting, chúng ta về thôi._ Cô quay sang nói với cậu.

Hiểu được ý Băng Tuệ cậu gạt đầu không đáp, lớp D1 thì cứ vu vơ không hiểu cái mô tê gì hết:

- Nhưng chỉ mới tiết hai thôi mà, sao hai cậu về rồi._ Khả Hy.

- Sting bị bệnh nan y, tới giờ khám nên tôi đưa cậu ấy đi._ Cô nói đùa nhưng khiến mặt Sting đen như nhọ nôi, lớp D1 thì cũng thông cảm cho cô, biết cô có việc bận nên cũng gật đầu miễn cưỡng.

Hai bóng dáng nhanh chân lao nhanh ra khỏi trường... trong khi đó tại nhà vệ sinh nam.

- Chó chết..._ Hàn Quân với khuôn mặt ướt sũng do mới rửa mặt, tức giận gắt.

- Tao không ngờ tụi mình lại thua._ Thừa Thiên chán nản nói, dù gì anh cũng là một trong những hot boy, sắc đẹp trí tuệ vô đối, bang chủ của một bang hùng mạnh, tuy nói bóng rổ không liên quan gì mấy nhưng cũng đã khắc lên người anh hai chữ “thất bại”, anh vốn không thể chấp nhận a.

- Tao thấy cách ném bóng của Diệp Băng Tuệ có chút quen quen._ Kenji đắm chiêu suy nghĩ.

- Quen? Cô ta chưa từng đụng tới mấy môn thể thao này, quen cái gì?_ Thừa Thiên hỏi tưởng lại cô của khi trước, suốt ngày ngoài đeo bám tụi anh ra thì đầu đó chỉ vòng quanh các shop thời trang thời, còn mấy môn thể thao này đời nào cô thèm ngó ngang đến.

- Kenji mày nói tao mới để ý, hình như tao nhìn thấy đầu đó rồi._ Hàn Quân.

Cả nhóm im lặng trong ngỡ ngàng, đang cố lục tìm trong trí nhớ ra thì:

- Giống cô gái ở trung tâm giải trí hôm trước._ Tư Phong dựa người vào tường nói. Nhưng thật ra thì anh đã thấy nghi ngờ cô ngay lần đầu tiên cô đến trường rồi, bởi cách ăn nói châm chọc nửa vờ của cô rất giống và giờ lại thêm cách cô ném bóng vào rổ càng khiến anh càng chắc chắn hơn.

- Mày nói đúng, cách giao tiếp, cách ném bóng thật sự rất giống._ Trương Dương tiếp lời.

- Nếu đúng thật là cô ta thì tại sao lại phải cải trang ngoại hình lần giọng nói?_ Thừa Thiên.

- Mày muốn biết thì tự đi mà hỏi._ Trương Dương hàm hồ.

- Tao không cần biết, nhưng chỉ cần là Diệp Băng Tuệ thì tao phải bắt cô ta trả giá._ Hàn Quân nắm mạnh tay vào tường trong rất giận dữ.

- Mày chẳng thương hoa tiếc ngọc gì hết..._ Kenji lắc đầu tỏ vẻ không hài lòng.

- Quân, mày đừng mạnh động mà làm mấy chuyện không đâu, dữ lắm cho người cảnh cáo cô ta được rồi._ Tâm trạng Thừa Thiên lúc này cũng không khá mấy so với Hàn Quân nhưng ít ra anh vẫn biết chừng mực.

- Hừ... cứ vậy đi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Thành Nữ Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Món quà tuyên chiến

Trong một dãy nhà đen sẫm được bao bọc bởi những cây rậm rãi khá lạnh lẽo, cánh cửa lớn mở ra, một người con trai có mái tóc nâu bồng bềnh gọn sóng, ánh mắt xanh biển trong xa vời nhưng uy nghiêm, và khuôn mặt đẹp trai như ngọc tạc bị dấu sau chiếc mặt nạ màu trắng có hình vẽ lông vũ màu đen. Người con gái kế bên thì thân ảnh tà mị, mái tóc trắng bạch kim dài ngang eo, đôi mắt xanh thâm như nhìn thấu lòng người, kết hợp với một chiếc mặt nạ màu đen ôm vừa vặn khuôn mặt có hình hoa bỉ ngạn được làm từ kim cương đỏ ở góc bên trái, cô tỏa ra hàng loạt sát khí vương giả, lạnh lẽo đến lù lùng.

Từ cửa vào, hai hàng người đứng dọc theo hành lang, nghiêng mình cuối đầu chào đón họ, cô và cậu không nói gì, trực tiếp đi đến hai chiếc ghế giữa khu vực bàn luận, mà đó chính là những chiếc dành cho bang chủ và bang phó của Angel Lycoris.

- Chào bang chủ, bang phó._ Mọi người xung quanh cung kính.

- Từ nay không cần chào hỏi, mọi người trong bang cứ vui vẻ như gia đình của mình._ Sting vắt chéo chân, uy nghiêm một cách kì dị khác hẳn với hình tượng của Sting trước đây. Cậu nói tiếp:

- Nhưng nếu đã là gia đình mà phản bội nhau thì cánh cổng địa ngục sẵn sàng chào đón._ Sting.

Mọi người trong bang bị câu nói của Sting làm cho run sợ, nên bây giờ, nếu muốn họ phản bội e là cũng khó.

- Dạ bang phó... nhưng cho hỏi mật danh của hai người là gì? Để tiện cho sau này._ Một tên to con vạm vỡ đứng ra đề nghị.

Sting đan tay vào nhau, nhìn Băng Tuệ tỏ ý kêu cô giới thiệu trước, cô thì khoanh tay trước ngực, giọng nói ma mị vang lên:

- Lycoris Ice.

- Sun, Sting nói.

- Vậy bang chúng ta sẽ tập luyện trong vòng 1 năm mới hoạt động sao? _ Tên to con hỏi tiếp vì đa số ở các bang mới thành lập thì cái cần nhất ở đây chính là thực lực và vũ khí nên đương nhiên họ sẽ dành khá nhiều thời gian cho việc luyện tập nhằm tăng thể chất lẫn thực lực lên một cách mạnh mẽ nhất có thể.

- Không cần nhiều thời gian như thế... thực lực của mọi người chắc chắn đã được Sun kiểm nghiệm, nên tối nay chúng ta sẽ hạ ngay bang Gogen Time. _ Giọng cô cường giả.

Mọi người trong bang trừ Sun ra thì có hơi lo lắng, không phải chứ bang Angel Lycoris chỉ mới thành lập cách đây ba ngày, giờ lại đi khiêu chiến với bang đứng thứ 5 trong hắc đạo, thật sự có hơi mơ tưởng.

- Nhưng... về vũ khí, chúng ta vốn chưa đáp ứng đủ... _ Hắc.

- Vũ khí sẽ chuyển ngay đến đây... nhưng mọi người cần phải nắm chắc rõ cách sử dụng và một số điểm lưu ý khác vì vốn các loại vũ khí đó hiện nay không có trên thị trường thế giới cũng như hắc đạo. _ Cô gì giọng.

- Được rồi... gửi thư khiêu chiến bang Gogen Time vào tối nay tại ranh giới giữa hai thảo nguyên Faim và Flown có hàng hoa oải hương ngăn cách. _ Sun nói.

Hắc gật đầu thông ý nhưng vẫn còn một chút lo sợ, mắt đêm chiều nhìn chăm chăm vào cô, hắc nói:

- Chúng ta sẽ chiến thắng chứ? Vì tôi thấy... _ Hắc toan nói thì bị Ice cắt ngang:

- Bang ta đi sớm hơn giờ hẹn, giành vị trí đứng bên thảo nguyên Flown, tức trên hướng gió, tránh để bọn họ chú ý... rồi phun loại thuốc này lên hoa oải hương. _ Cô vừa nói vừa lấy trong túi áo ra một lọ thuốc nhỏ có ghi tên Lycoris Phycosun. Hừ... dám nghi ngờ khả năng của Lycoris Ice sao? Khó trách vì ở thế giới này cô vẫn chưa xây dựng được một bang mạnh mẽ như trước, nên tạm thời không thể nhận được hoàn toàn sự tin tưởng của mọi người cũng là điều bình thường.

* Lycoris Phycosun: thuốc độc do cô chế tạo có khả năng phá hủy nội tạng và ăn mòn thân xác khi hít phải, dạng khí có khối lượng nhẹ nên thường đi xuôi theo hướng gió.

- Thừa bang chủ... nó có tác dụng gì? _ Hắc hỏi.

- Chỉ cần làm theo lời dặn, chiến thắng mang tên Angel Lycoris. _ Cô không giải thích mà chỉ nói kết quả vì hiện nay tình hình trong bang hay nói rõ hơn là các thành viên trong bang ngoại trừ Sun ra thì cô không thể tin tưởng được ai, nên vẫn cẩn trọng thì hơn.

- Đó cũng chỉ là một loại độc bình thường làm hạn chế sự di chuyển của người khác. _ Sun biết ý Ice nên vờ đại một tác dụng nào đấy nhằm trấn an mọi người trong bang nhưng trong suy nghĩ của Sun lại khác: “Băng Tuệ sử dụng Phycosun có lẽ muốn trận chiến mau chóng kết thúc đây, mặc dù có hơi tàn nhẫn...”

Thảo luận một chút, hai người rời khỏi bang trở về nhà của cô.

Trên chiếc Hagree quen thuộc do Sting cầm lái:

- Băng Tuệ tối nay cậu có đi không? _ Sting hỏi.

- Không, tớ phải trở về Anh xử lí công việc, sẵn tiện đón ba sang Việt Nam. _ Mắt cô vẫn chăm chú nhìn thấu qua lớp kính trong suốt để quan sát các hàng cây bên vỉa hè.

- Sau khi xử xong bang Gogen Time, sẽ tới bang Angel của An Thần Hạ phải không? _ Sting.

- Đúng... nhưng tớ muốn cậu giúp tớ một việc. _ Cô dời mắt sang nhìn cậu.

- Việc gì? _ Sting nghi vấn.

- Đồn đại tin về bang chủ bang Angel Lycoris có mối quan hệ với Hoàng thị. _ Băng Tuệ.

- Nếu làm thế phải chăng đã tiết lộ thông tin cho họ biết? _ Sting.

- Cái tớ muốn chính là để bọn họ biết Hoàng thị đang âm mưu chiếm luôn cả hắc đạo... rồi khi đó, 6 tập đoàn hùng mạnh ấy sẽ bắt tay với nhau đối phó với Hoàng thị, như vậy cuộc chơi mới thật sự thú vị... _ Cô cười đều.

- Cậu đang giảm khả năng chiến thắng của mình xuống đấy._ Sting ngờ vực, cậu biết cô tài giỏi, cậu biết cô thông minh nhưng đời nào có ai lại muốn tất cả các đối thủ của mình lại cùng nhau hợp sức lại chống đối mình một lượt. Nếu là cậu thì cậu thà chọn chiến từng người một thì hơn.

- Có lẽ vậy... nhưng cuối cùng thì tớ vẫn là người chiến thắng thôi._ Cô nở một nụ cười tự cao.

Tối đến, ở đất nước Việt Nam xa xôi đang có một cuộc chiến xảy ra thì cô đang mải mê làm việc trong tòa nhà địa ốc cao tầng ở Anh, bỗng điện thoại reo, cô cau mày, đóng tập tài liệu, nhấc bổng ly rượu:

- Có chuyện gì?_ Cô hỏi.

- Thừa tiêu thư... cửa hàng hoa người kêu tôi trông coi, hôm nay có người đến quấy phá còn gọi lại lời cảnh cáo._ Ông quản gia của cô ở Việt Nam run sợ nói.

Nghe xong, cô nhún đôi mày lá liễu, nhớ lại trước đây khi chạm mặt với An Thần Hạ ngay lần đầu tiên đến trường vì khẩn cấp nên cô nói mình là chủ của một cửa hàng hoa nhỏ bé, sau đó cô liền cho người đi thu mua rồi kêu ông quản gia đến quản lý để đề phòng có sự nghi ngờ ngoài ý muốn. Không ngờ chưa gì đã người đến chào hỏi... Hàn Quân cũng hành động nhanh chứ!

- Tôi biết rồi._ Cô nói, sau đó gác máy xuống, ánh mắt hiện lên một chút buồn bã u sầu, chưa chi đã có người cảnh cáo trước rồi ư? Cuộc chơi này thật thú vị!... Bỗng dưng cô nhớ đến ba mẹ và anh hai của mình ở thế giới kia, cô xuyên vào đây cũng đã hơn 2 năm rồi không biết họ bây giờ sống có hạnh phúc vui vẻ không?. Cô là người phụ nữ mạnh mẽ... ư thế không dễ gì bị tình cảm chi phối, nhưng với nỗi nhớ nhung của một người con, một người em đôi khi khiến cô quá mệt mỏi và có tài giỏi thông minh đến đâu, Hoàng Băng Tuệ cô cũng chỉ là một con người. Có lúc cô tự hỏi mình, tại sao lại thay Diệp Băng Tuệ trả thù, đơn giản là vì cô đang mang thân xác của nhỏ sao?, nhưng nỗi thù vẫn là thù hận của nhỏ đối với bọn người kia. Cô vốn chẳng liên quan gì cả, giả như cô có thể vô cảm gạt đi những lời chỉ trích để sống một cuộc sống bình thường ở thế giới này, trở thành Hoàng Băng Tuệ thật sự, chớ không phải mang danh của người khác mà sống sót. Vậy cuối cùng cô trả thù để làm gì? Nó mang lại lợi gì cho cô? Liệu sau khi trả thù xong, cô sẽ trở về được thế giới của mình?...

Trong nỗi buồn day dứt tâm can, cô nở một nụ cười thật tươi nhưng cô cười cho việc gì? Cười cho sự ngu ngốc của bản thân khi làm một chuyện không đâu... Diệp Băng Tuệ cô đang nợ Hoàng Băng Tuệ rất nhiều đấy, cũng tại cô mà Hoàng Băng Tuệ đã mất cuộc sống vui vẻ của mình để giờ phải tham gia một cuộc chơi vô bổ, ngu ngốc.

Sáng ngày hôm sau...

- Còn khoảng bao lâu nữa chúng ta về tới?_ Hoàng Lăng ôn nhu quay sang hỏi cô.

Băng Tuệ thì đang cầm lái chiếc trực thăng vu vơ suy nghĩ một số việc, nghe ông hỏi cô cô giật mình hỏi lại:

- Có việc gì sao ba?_ Cô.

- Con đang suy nghĩ gì đấy?_ Ông nhanh chóng thoáng thấy ánh mắt buồn bã của cô, không nói thì ông cũng biết cô đang nhớ về gia đình của mình.

- Không có gì đâu ba._ Cô cười tươi trấn an ông.

- Ba biết con nhớ họ nhưng nỗi buồn nhanh chóng cũng sẽ vơi thôi con._ Ông trầm ngâm nói, tuy ông biết cái gọi là tình phụ tử, mẫu tử đâu phải nói quên là quên được.

Cô im lặng không đáp, hai người cứ thế mà mà trở về Việt Nam.

Vừa mở cửa ra, Sting từ đâu nhào đến ôm chầm lấy Hoàng Lăng giả giọng nịnh nọt:

- Bác Lăng càng già càng chất đấy chứ..._ Cậu cười.

- Khỏi nói bác cũng biết._ Ông thừa nước đầy thêm thuyền, rồi nói tiếp:

- Thôi bác lên phòng trước, con cứ tự nhiên nha._ Ông đặt tay lên vai Sting nói rồi rời đi.

Sting liền chuyển tầm nhìn sang cô:

- A... mới không gặp cậu mấy tiếng thôi, mà thấy nhớ cậu rồi đấy._ Mắt Sting long lanh ngấn nước.

- Cậu nghĩ tớ sẽ bị mắc lừa cậu nữa à._ Cô nhìn cậu với ánh mắt khiêu khích.

- Tớ nói thật mà._ Cậu giọng tỏ vẻ tội nghiệp.

- Thôi tớ thua cậu rồi đấy._ Cô lắc đầu chịu thua.

- Cậu không tính hỏi về trận chiến hôm qua sao?_ Cậu nhìn cô với ánh mắt nghi hoặc, vì từ khi gặp mặt đến giờ chẳng thấy cô hỏi thăm gì hết.

- Thấy cậu còn sống thì hỏi làm gì nữa?_ Cô toan đi đến ngồi trên chiếc ghế sofa.

- Vậy bây giờ chúng ta trực tiếp gửi thư khiêu chiến cho bang của An Thần Hạ hay sao? _ Sting thôi giọng cún con.
- Không, chúng ra sẽ gửi quà để khiêu chiến. _ Cô.
- Quà? _ Sting ngu ngơ hỏi lại.
- Đến lúc đấy cậu sẽ biết. _ Băng Tuệ nhếch miệng cười.
- Nhưng Angel vốn có mối quan hệ với Devil Balck, Devil White, Koken, Thirtyblood và nơi cung cấp vũ khí lớn nhất ở trong hắc đạo hiện nay, nếu đụng tới Angel có lẽ các bang khác cũng sẽ ra mặt. Cậu thuật sự muốn chiến cùng lúc sao? _ Sting hỏi.
- Đương nhiên rồi, vậy mới vui chứ... vậy thôi tớ lên phòng trước để chuẩn bị quà khiêu chiến. _ Cô đứng lên, tạm biệt Sting trở về phòng.
- Cứ làm theo lời tôi nói, đóng hộp đàng hoàng sau đó gửi nhanh đến bang Angel.

Trong căn phòng tối, vẫn người con gái ấy, vẫn tay cầm ly rượu vang đựng đưa nhẹ, mắt nhắm nhắm nhìn ra dãy hoa bí ngạn đỏ rực nhưng nụ cười trên môi của cô lại rất ghê tợn, như sắp báo trước có một điều gì đấy rất khủng khiếp chuẩn bị xảy ra.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Thành Nữ Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Quà tôi tặng mấy người...để thương chứ?

Hôm ấy, Băng Tuệ và Sting đều không đi học khiến học sinh lớp D1 thắc mắc không thôi, còn tụi An Thần Hạ thì cứ nghĩ là do cô bị dọa đến mức không dám xuất hiện trước mặt bọn chúng, làm cho một số người hơi thất vọng. Diệp Băng Tuệ là ai chứ? Dù gì cũng là một nữ nhân mềm yếu, dễ tiện, thích diễn kịch lôi kéo người khác... thật nực cười.

Tại trường King and Queen, lớp 12A1...

- Có chuyện gì? _ An Thần Hạ lơ ông thầy giáo trên bục giảng, nghiêm ngặt chăm chú nghe điện thoại.

...

Sau khoảng một hồi im lặng, mặt An Thần Hạ tự nhiên đen lại, ả tắt mắt, với lấy balô toan bỏ ra lớp, năm người kia vốn đã ghi nhớ kỹ càng nét mặt của ả, liền biết có chuyện xảy ra nên cũng cuốn chăn gối đi theo, bỏ lại về mặt bơ phờ của học sinh trong lớp và ông thầy chủ nhiệm. Vì dù là giáo viên, có kỹ năng dạy giỏi đến đâu thì cũng chỉ cần một câu nói của bọn họ xem như cánh cổng thất nghiệp đã được mở ra chào đón ông, nên đây chính là thế giới của quyền lực, kẻ mạnh làm vua, kẻ yếu làm nô.

Tại trụ sở chính của bang Angel...

- Kính chào bang chủ, các thiếu gia. _ Rony, thuộc hạ thân tín của An Thần Hạ nghiêng mình cung kính.

An Thần Hạ coi bỏ về mềm yếu, nhu nhược hằng ngày của mình, đôi mắt thoáng chốc nổi lên tia băng lạnh. Sau đó ngồi vào chiếc ghế của kẻ cầm đầu, sát khí nổi lên đúng chuẩn khí chất của một bang chủ hùng mạnh. Năm người còn lại tư cảm nhìn thấy sự việc này có vẻ khó khăn, cũng ngồi xuống để bắt đầu bàn luận.

(Sachi: mình có chỉ cách để nhớ mặt danh của các nhân vật dễ dàng ở chương 4... nếu ai không nhớ thì có thể xem lại.)

- Ran, trong bang có việc gì nghiêm trọng sao? _ Koke (Kenji) lo lắng hỏi.

Ả không trả lời nhưng liền liếc mắt sang Rony ý rằng kêu Rony báo cáo lại sự tình.

- Thật ra, bang chúng tôi mới nhận được quà khiêu chiến. _ Rony đứng sau lưng ả nói.

- Quà? _ Koke nghi vấn, vì giữa các bang, nếu muốn khiêu chiến với nhau thì thường viết thư còn vụ quà khiêu chiến, lần đầu mới được nghe a.

- Vâng. _ Rony.

- Do bang nào gửi? _ Ran (Hạ) hỏi vì khi nãy, qua cuộc điện thoại với Rony, cô chỉ nói là có bang thách đấu nên sự việc thế nào, ả cũng không rõ.

- Dạ... bang Angel Lycoris. _ Rony dè dặt.

- Angel Lycoris? Sao tôi chưa từng nghe đến bang nào có tên này?_ Ken (Thiên) hỏi.

- Chưa nghe là phải... vì theo điều tra, bang này chỉ mới thành lập cách đây 3 ngày.

- 3 ngày...? _ Kan (Quân) trợn mắt không tin vào lời mới nghe liền hỏi lại. Hừ... bang Angel của An Thần Hạ là bang đứng thứ 4 trên toàn thế giới hắc đạo, với lại ai mà không biết Angel với 4 bang đứng đầu là Devil Black, Devil White, Koken và Thirtyblood vốn có tính mật thiết, lại thêm nơi cung cấp vũ khí tối tân nhất, mặt khác 6 thế lực này thường xuyên giúp đỡ lẫn nhau, nếu đụng tới một trong sáu thì xem như đã đá đụng đến tất cả... nên bây giờ tự nhiên nói, có bang dám khiêu chiến... mà chỉ mới thành lập có 3 ngày, khiến họ không khỏi ngạc nhiên.

- Vâng, thật sự Angel Lycoris chỉ mới thành lập được ba ngày._ Rony chắc chắn khẳng định lần nữa.

- Theo tôi... Một là bang đó không có phương tiện thông tin nên mới không biết được danh tiếng của chúng ta. Hai là bang đó liệu lĩnh muốn đánh bại bang Angel để nâng tầm vị trí nhưng lại không biết rằng đằng sau Angel còn các bang khác chống đỡ._ Koken ngờ vực phân tích.

- Rất có khả năng._ Ken vuốt cằm đa nghi.

- Đã điều tra bang Angel Lycoris?_ Kun (Dương) quay sang hỏi Rony.

- Dạ có..._ Rony hạ giọng rồi nói tiếp:

- Ngoài việc thành lập chưa đến 3 ngày ra thì mới đây, vào tối ngày hôm qua Angel Lycoris đã hạ bệ vị trí của Gogen Time. Và theo mật báo từ bang Gogen Time thì thành viên của Lycoris chưa đến 30 người, thực lực thì vẫn là đầu chấm hỏi vì nghe đâu trước khi đánh nhau thì Gogen Time đã bị trúng độc mà chết, sau đó cả thân xác dần bị phân hủy, chỉ khoảng một vài người đứng ngoài giữ xe nên không sao, ngay cả bang chủ của Gogen Time cũng không thoát khỏi độc được._ Rony tường thuật lại những gì điều tra được.

- Chết trước... trước khi đánh?_ Ran run sợ nói.

- Có thể do bị trúng độc trước khi đó. Nhưng mới thành lập mà hạ ngay bang đứng thứ năm trong giới hắc đạo, thật kinh ngạc._ Rony.

- Không lẽ trong Gogen Time có nội gián?_ Koke.

- Có thể... nhưng thủ đoạn này quá là thâm độc._ Ken có hơi lo lắng.

- Angel Lycoris... thật sự có năng lực?_ Kon (Phong) cười đều. Vì từ khi 5 người bọn họ thành lập bang phái cho mình thì dưới “bàn tay vàng của tác giả” cứ nhiên một bước có năng lực, một bước trở thành những bang nhóm hàng đầu hắc đạo. Đường như họ đánh đâu thắng đó, năng lực phi phàm, cái nhìn đối với các bang khác thì chỉ xem họ như ruồi như muỗi, hoàn toàn không để vào mắt. Nếu thật sự có một bang nào đó đủ mạnh để chống đối họ, không khỏi khiến người khác phấn khích a.

Sáu người kia thu mình nhìn Kon như sinh vật lạ, vì nếu khiến anh thấy thú vị thì 100% Angel Lycoris không phải đơn giản.

Thoát khỏi nền không khí đang bị chèn ép, Kan nghiêm nghị hỏi:

- Có thông tin gì về bang chủ với bang phó không?_ Mọi người nghe Kan, theo trực giác nhìn chăm chăm vào Rony như khẳng định câu nói của Kan rất đúng. Bởi vì muốn quân ngục thì phải hạ tướng trước và đây cũng chính là một điều đương nhiên mà trên chiến trường hắc đạo này ai cũng phải biết.

- Dạ có... nhưng thông tin này cũng rất mập mờ._ Rony ấp úng.

- Nói nhanh._ Thấy Rony chần chừ, Ran gắt giọng.

- Dạ... bang phó thì một người nam, mang mặt nạ trắng có lông vũ đen với mặt danh là Sun. Còn bang chủ thì vẫn chưa lộ diện, giới tính cũng không biết, mặt danh là Lycoris Ice. Đặc biệt là nghe nói, Lycoris Ice có mối quan hệ mật thiết với Hoàng thị nhưng vẫn chưa xác định rõ.

Sau giọng nói ôn tồn của Rony, khuôn mặt của bọn họ đen lại một cách đột ngột, vài giọt mồ hôi bắt đầu hình thành trên những khuôn mặt đẹp như tượng tạc. Kon không khỏi ngạc nhiên và lo lắng, Ran thì bật thốt run lên một cái:

- Có khi nào... Hoàng... Hoàng thị thật sự là người đứng sau... sau Angel Lycoris?_ Ran.

“Rầm” Kan đập mạnh tay xuống bàn, khuôn mặt đẹp trai không tài nào dấu được vẻ tức giận:

- Cmm... tại nó muốn chiếm tất thị trường lẫn hắc đạo hay sao? Hoàng thị là cái thá gì chứ? Lycoris Aki... Lycoris Ice._ Kan gắt.

- Kan... mày bình tĩnh lại đi._ Kun đứng bật dậy, dậm thẳng vào mặt Kan, khiến anh ngã nhào ra khỏi ghế.

- Anh Kan... anh có sao không?_ Ran đi tới để anh đứng lên.

- Kun nói đúng... bình tĩnh chính là cách tốt nhất để giải quyết vấn đề._ Koke.

Kan vơ tay lau đi vết máu trên mép, đôi ngươi ngươi giận nhưng vẫn hiện lên hàng loạt tia sát bén tới lạnh người.

- Rony, quả khiêu chiến là gì? _ Ken hỏi Rony.

Rony gật đầu không đáp, tay phẩy lên, ra tín hiệu cho đàn em đem vào.

Từ cửa vào, hai tên có khuôn mặt bặm chớn đi vào cùng với một chiếc gương khá to được bao bọc bởi một lớp giấy bạc dùng để gói quà, và phía trên được thắt ruy băng hình cái nơ trong rất đẹp khiến tầm nhìn của 6 người không khỏi rời mắt... quả khiêu chiến rốt cục là cái gì?

- Này này, chắc không phải bom hay độc được chứ? _ Koke khều Kun.

- Dạ... qua máy kiểm tra chất nổ thì đây không phải bom _ Rony kính cẩn.

Nói rồi, Rony đưa cho họ đồ dùng bảo hộ như khẩu trang, nút cách thính và găng tay nhằm đề phòng trong gương có độc được. Sau khi trang hộ xong, Ran phẩy tay:

- Mở đi _ Ran.

Hai tên đàn em tuy có chút rung sợ nhưng lệnh của bang chủ, đánh chết họ cũng không dám cãi, rồi mỗi người, tay cầm một thanh dao ngắn, rọc đi những mẩu giấy bạc, khoét cái miệng gương rồi dần dần mở ra, 7 người kia nheo mắt (bao gồm Rony) chăm chú nhìn miệng gương đang chậm chậm hé lộ.

Thế là nắp gương được mở ra nhưng hiện tại người nhìn thấy được chứng chỉ có hai tên đàn em, cố giữ bình tĩnh hết mức có thể, sau đó lùi sang hai bên. Tụi Kan theo trực giác bước gần đến trước cái gương, tầm nhìn từ trên xuống dưới đủ để quan sát cả trong trong lẫn ngoài.

Hừ... thứ trong gương có gì to tát đâu, chỉ là một thứ không có sự di chuyển, không có sức sống và không có tư duy. Cả bọn nheo mắt nhìn thứ được đặt bên trong, không khỏi rùng mình, thật như một con khủng khoảng kinh hãi. Ran run người, hai tay che lấy miệng, ừ ừ không lên tiếng, vội nhanh cụp người, ngồi bệt xuống đất, mắt nhắm chặt như không muốn nhìn thấy cái gì đó.

Nói vật thể trong gương kia dễ thương cũng không, xinh đẹp cũng không, xấu xí cũng không mà phải nói là kinh tởm, ghê gớm và rùng rợn. Một cỗ xác người đàn ông mặc trang phục trắng nhưng vốn đã bị máu đỏ làm hoen ố, vết rách trên chiếc áo ăn sâu vào da thịt đến nỗi nhìn thấy những cơ thịt tái nhợt, đặc biệt là xung quanh vùng bụng lấp đầy những vết dao đâm ghê sợ, hai bàn tay thì bầm tím đen tím đỏ như bị gót giày nghiền mạnh đến nỗi gãy xương, còn bàn chân thì đầy máu vì các khớp móng đều bị rút ra và để vào một cái hộp xộp kề bên, cử chỉ khuôn mặt thì vô cùng đáng sợ, lớp da tái nhợt như tuyết, môi thì đứt đoạn mở lớn nhưng đã bị bẻ hết cả răng hàm, và đôi mắt trợn to với những đường chỉ máu đỏ thể hiện sự đau đớn thảm khốc. Đặc biệt là một thanh kim loại hình cái cọc chần thẳng vào cổ gây đứt động mạch chủ. Cuối cùng là một nhánh cây bị ngạn đỏ với một bức thư được đặt trên đỉnh đầu cái xác. (Sachi: hoa bị ngạn được miêu tả là loài hoa của âm giới, địa ngục vì theo các tập truyện kinh dị thì hoa này được trồng tấp nập ở hai bên con đường đến âm phủ.)

Ừ thì bọn họ là những con người tài giỏi, là bang chủ của các bang lừng lẫy, giết người không gớm tay, nhưng đối với họ để định nghĩa được hai chữ “ giết người ” thì đơn giản chỉ là làm cho đối phương tắt đi hơi thở và các hệ thần kinh trung ương ngừng hoạt động mãi mãi nhưng hôm nay, cái xác trước mặt họ lại phản nào phản ánh lên định nghĩa sai lầm ấy...

- Thật tàn nhẫn... _ Rony bất chợt lùi ra phía sau run sợ.

Cả nhóm im lặng trong chốc lát, bọn họ là ai chứ? Xác chết cũng không phải lần đầu tiên họ thấy... mà máu người thì họ đã dính phải nhiều rồi... Tại sao chỉ vì một cỗ xác đã tắt đi hơi thở lại kinh sợ đến thế? Hừ... chỉ vì cái xác ấy lại mang ẩn một nghệ thuật giết người khá độc đáo ư? Thế cuối cùng là ai? Ai có thể tàn nhẫn như vậy...

- Vux... cái xác đó là... là Vux. _ Sau hồi trấn tĩnh được tâm trí, Kan thốt lên.

* Vux: đàn em thân tín của Kan (Hàn Quân), người phụ trách xử lý các vụ bạo động trong bang Devil White, tức bang của Kan. Kiêm luôn người đã thay mặt các nam chủ hành hạ Diệp Băng Tuệ cũng tức là người đàn ông đã cướp đi mạng sống của anh trai cô. (Sachi: nếu không nhớ các bạn có thể đọc lại chương 3)

Cả nhóm nghe Kan nói, rồi quan sát lại thì đúng đó rõ ràng là hắn, nhưng đang có một ý nghĩ khá là mâu thuẫn, không phải Angel Lycoris muốn khiêu chiến Angel sao? Cưng nhiên như thế nào lại đụng đến người của Devil White? Không lẽ...

- Vux là người của Devil White mà, không lẽ Angel Lycoris không biết? _ Koke lên tiếng giải vấn.

- Không thể nào. _ Ran sau một hồi bình bình.

- Chỉ có một nguyên nhân. _ Kon xoay người đi lại chiếc ghế cũ.

- Ý mày là... mặt ngoài thì muốn khiêu chiến Angel nhưng bên trong lại muốn khiêu chiến cả hai, à không phải nói là tất cả chúng ta. _ Kun chắn ngang.

- Như thế thì chỉ có Hoàng thị mới làm được. _ Ken vừa nói vừa đi đến bên cỗ xác, với lấy lá thư.

- Trong thư viết gì thế? _ Koke thấy anh cầm lá thư trên tay, toan hỏi.

Ken không trả lời, chậm rãi mở phong bì ra, cầm tờ giấy, anh đọc vừa đủ cho cả nhóm cùng nghe:

- Xin chào bang chủ bang Angel, tôi nên gọi người là Ran hay là An Thần Hạ nhỉ? Lần này Lycoris Ice tôi thật vinh hạnh khi được khiêu chiến với bang đứng thứ 4 hắc đạo a, à không phải nói là top 5 bang mạnh nhất chứ. Thời gian là chiều ngày 25 tháng 11 lúc 5 h, địa điểm tùy các người chọn, à mà món quà tôi tặng. ..dễ thương chứ? Nói với ngài Kan không cần cảm ơn tôi đâu, vì không lâu nữa...các cổ xác tiếp theo sẽ mang tên: An Thần Hạ, Lãnh Hân Quân, Trương Dương, Kotoho Kenji, Ngao Thừa Thiên và Trần Vũ Tư Phong. Thân tình! Bang chủ Angel Lycoris.

Ken kết thúc bài diễn văn của mình, mồ hôi mồ kê bắt đầu thi nhau chảy dài trên khuôn mặt. .. lá thư này rõ ràng là thư đe dọa chứ khiêu chiến cái nổi gì...

- Chấp nhận khiêu chiến, Lycoris Ice._ Kon lạnh nhạt.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Thành Nữ Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Âm mưu

Tình hình tiếp diễn. ..

- Thân phận của chúng ta... tại sao? _ Koke nghi vấn, vì trong thư, Ice còn đề cập rõ đến tên thật của bọn họ mà cái này vốn trong hắc đạo không một ai có thể biết được. Thế tại sao Ice lại rành rõ như thế?

- Hắn ta là ai? _ Ken tiếp lời. (Sach: do không biết giới tính nên sẽ gọi là “hắn”)

- Hoàng thị quá mạnh, với sức của chúng ta, tao nghĩ không thể làm gì được. _ Kun

- Mày đang đề cao đối thủ và tự nhục chính mình? Dám đụng tới đàn em của tao thì con đường duy nhất của hắn chỉ có chết. _ Kan kêu ngao hỏi lại.

- Kinh doanh từ số 0 đến vị trí hàng đầu thế giới trong 2 năm, thủ đoạn thâm độc hạ ngay bang thứ 5 của hắc đạo trong khi chưa hề dùng đến vũ lực, mày nghĩ tao đang đề cao hắn? _ Kun phân tích, ừ thì anh thông minh, anh kêu ngao, anh tài giỏi nhưng hiện nay vốn đang đứng trước hàng loạt đả chứng mà Hoàng thị đem lại, muốn anh phủ nhận cũng hơi khó. ..

- Theo em... chúng ta nên hợp tác lại với nhau lần hắc đạo và thị trường thế giới. _ Ran nêu ra ý kiến khiến 5 người kia không khỏi cau mày. .. Hợp tác là một đường đi mới cho những ai đã đến đường cùng, hợp tác là cùng nhau phát triển nhưng cái tiêu cực ở đây là tốc độ phát triển sẽ được chia đều cho các thành viên tham gia. Chính vì thế, nếu 6 người họ thật sự hợp tác cùng nhau thì tức sẽ không còn vụ phân chia tập đoàn nào đứng thứ 2 hay tập đoàn kia thứ 3 mà tất cả sẽ cùng nhau đứng chung ở một vị trí... tóm lại tập đoàn nào tệ nhất thì tự nhiên sẽ được nhiều lợi ích. Nhưng một khi đã hợp tác rồi thì thực lực chắc chắn sẽ tăng lên rất nhiều.

Tất cả mọi người im lặng không nói tiếng nào nhưng thật ra là đang suy nghĩ lời của Ran nói.

- Các anh thấy sao?... em nghĩ đây chính là cách để giải quyết vấn đề tốt nhất. _ Ran tỏa vẻ lo lắng.

- Hợp tác... anh thấy cũng được. _ Kan nói nhưng có vẻ hơi chần chừ.

- Còn mấy anh thì sao? _ Ran liếc mắt nhìn số người còn lại.

- Được... hợp tác thì hợp tác, nếu muốn trách thì trách Hoàng thị đưa chúng ta đến nước này. _ Koke kiên quyết.

- Ủ... chừa cho tao một vé. _ Ken.

- Còn hai anh? _ Ran dòi tầm mắt sang Kun và Kon.

Kun đắm chiêu suy nghĩ một hồi sau đó cũng đồng ý:

- Được. _ Kun.

- Kon, còn mày? _ Kan hỏi.

- Không hợp tác. _ Khuôn mặt không tí cảm xúc của Kon dềm đạ trả lời.

- Tại sao? Đây là một con đường mới cho chúng ta phát triển, nếu anh chưa chắc chắn thì hãy suy nghĩ thật kỹ. _ Ran lo lắng, ra sức thuyết phục anh. Lại thêm Trần thị là tập đoàn lớn thứ hai thế giới, nếu anh không tham gia hợp tác thì đây chính là một tổn thất lớn nhất a.

- Không là không._ Kon nghiêm nghị nói, sau đó rời khỏi trụ sở bang Angel.
- Thằng này nó bị sao thế?_ Ken dõi theo anh, thắc mắc nói.
- Thế giờ phải làm sao? Không lẽ bỏ Trần thị ra?_ Koke.
- Cứ từ từ thuyết phục anh ấy._ Ran hàm hực như mới vừa bỏ qua một cơ hội tốt.

Tại một căn biệt thự tuyệt đẹp được bao bọc bởi những hàng phượng xơ xác, trên một căn phòng sang trọng nhấp nhoáng hai bóng dáng người, một già một trẻ đang đàm thoại với nhau. . .

- Nếu cậu ta không chịu hợp tác thì xử ngay lập tức._ người đàn ông uy nghiêm tỏ ra khí chất vương giả đang chăm chú vào tờ báo trên tay.
- Không còn cách khác?_ người còn lại cúi đầu cung kính.
- Chỉ cần Trần thị không có người cai quản, hệ thống bảo mật tự nhiên sẽ giảm xuống, tới lúc đó ta chỉ cần xâm nhập, lấy thông tin quan trọng, đem bán ra thị trường thì oắt tập đoàn đó tự nhiên sẽ bị phá sản. Mặt khác chúng ta cho người thu mua lại các thông tin bảo mật ấy, rồi dần độc chiếm toàn bộ các mối làm ăn của Trần thị. Dẫn đến vị trí của chúng ta cùng bọn người kia sẽ được nâng lên một bậc, hừ. . .top 5 tập đoàn hùng mạnh nhất thế giới bắt tay lại đối phó với Hoàng thị, ta không tin Hoàng chủ tịch có thể chống đỡ nổi. Tóm lại kế hoạch này chỉ có lời mà không có lỗ._ người đàn ông trung niên.
- Đã rõ.

Nói rồi, người đó bước ra khỏi phòng với ánh mắt thâm độc nhưng lại mang một chút buồn bã:

- Trần Vũ Tư Phong, xin lỗi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Thành Nữ Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Âm sát (1)

- A... chào Băng Tuệ, Sting._ Lớp D1 đang nhoi thì bắt gặp bóng của hai người ở ngoài cửa lớp.
- Chào._ Sting nói rồi vào chỗ ngồi của mình. Băng Tuệ thì ném nhanh balo xuống ghế, loay hoay lấy chiếc điện thoại từ cặp của Sting.
- Băng Tuệ, cậu làm gì vậy?_ Sting dờ giọng trẻ con.

...

Cô im lặng, tay cứ lướt nhanh trên màn hình điện thoại khiến cậu âm ức không thôi. Bỗng tay dừng lại, mắt cô dăm chiêu nhìn vào những hàng chữ được phô là tin hot nhất, sau đó đưa ra trước mặt cậu ý rằng kêu cậu đọc:

- “An thị, Trương thị, Lân thị, Ngao thị cùng tập đoàn quốc tế Kotoho quyết định chung tay, góp sức, phát triển các ngành của thị trường thế giới... liệu một cuộc đảo chính thật sự sẽ xảy ra giữa các tập đoàn với Hoàng thị không?...”. Ở cuối cùng cũng đã hành động rồi à? Băng Tuệ, mục đích của cậu đã thành công rồi đó, tới nay chúng ta ăn mừng ha?_ Sting ngậm nga đọc tin tức rồi vui mừng quay nói với cô.

- Vẫn còn Trần thị._ Cô cau mày thất vọng.

Nghe cô nói, cậu lúc này mới để ý lại các dòng tin thì đúng thật là Trần thị không có tham gia hợp tác, mà mục tiêu của cô là tất cả bọn họ cơ, nay Trần Vũ Tư Phong không tham gia, thật đáng tiếc.

- Thế thì hạ bọn họ trước còn Trần thị thì để sau._ Sting nêu ra ý kiến, vì đối với cậu, dù gì thì quân số càng đông càng khó đoán... ngược lại càng ít thì khả năng thành công càng cao.
- Mục tiêu của tớ... cậu không nhớ sao?_ Cô lạnh nhạt nhắc nhở.
- Ahihi... nhớ chứ, đương nhiên tớ nhớ rồi._ Cậu lấy tay vuốt tóc cười trừ.
- Nếu không hợp tác thì ta làm cho hợp tác._ Cô đảo mắt nhìn thẳng lên phía trước bực giảng.
- Vậy...

- A... mọi người ơi có tin mới nè... Khả Hy lao nhanh vào lớp với tốc độ bàn thờ, chắn ngang câu nói của Sting, mặt thì hớ ha hớ hải còn vương lại vài giọt mồ hôi, đầu tóc bù xù như tổ quạ, quần áo xốc xếch, một bên giày thì bị bung dây... Tóm lại nhỏ rất ư là thảm, hazzz... mà lớp trưởng trại tâm thần 12D1 cũng đâu phải dạng vừa... không phải dạng vừa đâu... vừa vừa đâu... tôi không phải dạng vừa đâu... vừa vừa đâu í a à à...

Cô và cậu bị phá banh cuộc đối thoại nên cũng im lặng chờ xem nhỏ nói gì.

- Quát đờ hơi? _ Lâm Khải trở mặt nhìn nhỏ.

- Có tin... tin vui... _ Nhỏ thở gấp vì chạy mệt.

- Tin gì? _ D1 thắc mắc đồng thanh.

- Sáng ngày mai... trường tổ chức chuyến đi Đà Lạt hai ngày một đêm đấy... _ Khả Hy.

Một giây... hai giây... để tiêu hóa lời nhỏ nói:

- Á... đi chơi... _ D1 hét lên, tập sách trên tay cứ thế mà bay vèo vèo trên không trung.

- Trật tự... _ Khả Hy hét, tỏa sát khí.

D1 im thím thiếp, bởi nhỏ mà giận lên thì phong ba cấp 6 càng quét chớ ngu gì mà lờ đại...

- Dạ... im... _ D1 thu mình run sợ.

- Ngoan đấy... mà nếu ai đi thì lại chỗ Hy dễ thương đăng kí nha... _ Nhỏ hầm hực, máu đang sôi trong người.

- Dạ... vâng, thưa chị Hy dễ thương... _ D1 nịnh nọt. Ôi... thật là hạn hán lời lời với chiêu lật mặt của lớp này.

- Tuệ... đi chơi không? _ Sting dè dặt vì biết thế nào cô cũng không đi, nên hành động sớm nhất vẫn nên. (Sachi: Sting à... còn vụ Trần thị thì sao, mi quên bên rồi đấy... Sting: Băng Tuệ là một, chơi là hai, đại sự là ba...)

- Không... _ Cô phũ phàng sau đó khép mắt lại vì để tránh đôi mắt cúm con, long lanh, lóng lánh, lung linh, ngấn nước của cậu.

Thấy Băng Tuệ đã đề phòng trước, cậu cau mày...

- Bắngggggg Tuệeeee... điiiiii vớiiiiii tóoooo nháaaaaaaaaa... _ Cậu cảm tay cô lắc qua lắc lại, cổ ngân dài, giọng ngọt như mía lùi.

- Lại một chiêu mới của cậu ư? _ Cô hầm hực, mắt sắc bén lườm cậu... người con trai này quả thật yêu nghiệt.

- Ahihi... _ Cậu lấy tay gãi đầu cười gượng.

- Về nhà giải quyết công việc... _ Cô toan đứng lên, cầm lấy balo.

- Sao?... h này còn sớm mà... _ Cậu nghi vấn.

- Ngày mai, bận đi chơi nên giờ giải quyết sớm... _ Cô bỏ lại một câu cộc lốc, đi ra khỏi lớp.

Nhận ra cô đã đồng ý, anh cười thầm trong lòng, xem như cá đã mắc câu, chỉ sợ sau này cô lại miễn dịch với chiêu thức mới nên cậu nhất định phải nghĩ ra cái khác nữa a...

Sau vài tiếng đồng hồ chóng trời với đường xá như vượt qua hàng ngàn cây số, phóng vài cua đèo cao, thế mừ cái chuyến xe định mệnh ấy lại cứ mãi rheo rheo một bài hát “quăng tao cái boong” và la hét gầm gừ khiến người đi đường cứ tưởng xe chở thú hoang đầy chớ.

Rồi hàng loạt chiếc xe bỗng nhưng dừng lại trước một trạm dừng chân nằm cách xa với dãy nhà của đô thị phồn vinh. Nam lẫn nữ cứ thế mà ủa xuống xe như chạy nạn, đúng là cái khung cảnh sương sớm lạnh lẽo của Đà Lạt không khỏi khiến người khác thích thú. Nói là trạm dừng chân nhưng nhìn lại thì giống như một tiểu du lịch sinh thái thu nhỏ, các hàng cây gai gốc thân sần sùi được lưu động lại vài giọt sương lạnh, còn dọc theo hai bên tiểu viện thì sừng sững hai dãy hoa cẩm tú cầu và hoa hồng với đủ các loại màu sắc.

Học sinh các khối được giáo viên hướng dẫn chung chung về trạm rồi bỏ nhau ra nhà ăn dùng bữa.

Khu 1...

- Băng Tuệ, cậu ăn gì? Tớ đi lấy cho cậu... _ Sting hết mình phục vụ.

- Bít tết... _ Cô chống cằm trả lời, mắt vẫn đắm đắm nhìn những vực đèo sâu thẳm.

- Cậu đợi tí nhá... _ Sting mỉm cười.

Không những thế Lâm Khải và Lâm Duy cũng phải bận rộn phục vụ hai cô nàng nào đó.

- Yoh Băng Tuệ, thật trùng hợp. _ Một chàng trai có mái tóc màu xanh biển nổi bật đang đi từ xa đến, hướng về phía cô và đang cầm đầu năm người còn lại. Học sinh trong khu cứ thế lại làm ầm ầm lên khi thấy năm hoàng tử và nữ thần nhưng không ai biết được mặt của chị nào đây đang thăm hết sức, đôi chân mày lá liễu chau lại một cách khó coi, đôi ngươi màu xanh thăm thẳm trần trụi quan sát chàng trai, mỗi anh đào thì vẫn giữ nguyên một đường thẳng.

Đúng vậy, cô đang cảm thấy có gì đó không được bình thường vì chủ nhân vĩ đại của câu nói trên chính là Ngạo Thừa Thiên. Why? Why?... Sao anh lại tỏ ra thân mật với cô chứ? Do thua bóng rổ rồi thấy nhục sao? Hay là...

- Ngạo Thừa Thiên, cậu bị Hoàng thị chen ép đến nổi đứt cả dây thần kinh? _ Cô khinh thường bỏ ra một câu.

- No no... cậu phải nói là bị Hoàng thị chen ép đến nổi phải vùng dậy và chiến đấu với thực lực khủng bố chưa bao giờ có. _ Thừa Thiên có hơi khó chịu khi cô nhắc đến Hoàng thị nên ra sức bào chữa.

- Đúng vậy a... chỉ là chúng tôi nhượng bộ Hoàng thị nên khiêm tốn chút thôi. _ Thần Hạ khó hiểu vừa nói vừa nhìn anh à mà phải nói là cả à và bốn người còn lại. “ Tại sao anh lại cư xử như thế? Cách ăn nói, cách xưng hô cũng quá biến đổi đi...” đây là suy nghĩ của bọn họ đấy.

- Nhượng bộ, khiêm tốn à? Tiểu thư với mấy thiếu gia đây có lòng hảo tâm nghe giống nhỉ? _ Sting từ xa đi đến, hai tay nâng niu hai đĩa bít tết.

- Tổng giám đốc Đoàn có ý kiến gì sao? _ Hàn Quân chợt nhận ra chút ý tứ trong câu nói của Sting.

- À không có gì... vì theo tôi thấy người thật sự nhượng bộ và khiêm tốn lại chính là Hoàng thị a. _ Sting vênh mặt như đứng rồi.

- Cậu có quen biết với Hoàng chủ tịch? _ Trương Dương đang im lặng, bất ngờ hỏi.

Nghe anh nói, Băng Tuệ hướng mắt nhìn cậu với gương mặt không biểu cảm, còn Sting thì thừa biết nếu mình cứ nhoe nhoe mãi như thế, rồi lỡ không may tọc mạch ra sơ hở thì thế nào cô cũng cho cậu chuyển đi du lịch không trở về a.

- Chỉ là hợp tác trên thị trường. _ Cậu trả lời.

- Cậu có thấy mặt hần bao giờ? _ An Thần Hạ ráo riết moi thông tin.

Hừ... không phải chứ... vị chủ tịch đang ngồi ngay trước mắt họ cơ mà... thế còn hỏi làm gì...

- À... một soái ca chính hiệu... nhưng thua tôi. _ Sting mỉm cười rạng rỡ, thôi thì cứ trêu họ một chút nhĩ.

- Hần ta là ai? Tên gì? Bao nhiêu tuổi. _ Lần này thì tới Hàn Quân.

- Hình như ngài ấy tên là Vô Tên Tuổi thì phải. _ Sting đưa tay vuốt mái tóc nhẹ, nói như một tiểu bạch thỏ ngây thơ.

Mặt sáu người kia đen lại đột ngột... cứ tưởng đâu sẽ được vài thông tin gì đó... ai ngờ...

- Cậu... Cậu cố ý không nói? _ Thần Hạ.

- Tôi chưa BAO GIỜ thấy Hoàng chủ tịch. _ Sting nhấn mạnh rồi ngồi xuống ghé đối diện với cô.

Sau đó, vấn đề về Hoàng chủ tịch bị lạc trôi đi chỉ trong vài giây.

- Băng Tuệ, tôi ngồi kế cậu được chứ? _ Thừa Thiên quay lại hành động ban đầu.

- Mục đích? _ Cô vào thẳng vấn đề, đôi mắt nghi ngờ dán chặt trên người Thừa Thiên. Sting thì lườm anh cháy mặt: “ Ngạo Thừa Thiên, cậu mà có ý đồ gì với Băng Tuệ thì tôi sẽ thay Hắc Bạch Vô Thường dẫn hồn cậu xuống diêm vương...”.

- Sao? _ Thừa Thiên hỏi ngược lại.

- Cậu tiếp cận tôi là có mục đích gì? _ Cô lạnh nhạt nói.

Thừa Thiên cùng 4 hoàng tử khựng người lại với câu hỏi của cô. Vì từ đó đến giờ ngoài An Thần Hạ ra thì người tiếp cận họ luôn là những người khác nay họ lại đi tiếp cận cô nên có chút ngược đời nhĩ?

- Làm bạn. _ Anh trả lời cộc lốc.

- Hừ... mấy người sai đàn em đến cảnh cáo, phá hủy cửa hàng của tôi, rồi nay lại muốn làm bạn, thì ra còn có kiểu kết bạn như thế à? Thật mở rộng tầm mắt. _ Cô vẫn giữ nguyên vẻ mặt vô cảm ấy.

Kết xong câu thoại của mình Băng Tuệ rời khỏi ghế, quay lưng đi về hướng phía sau tiểu viện.

- Băng Tuệ, cậu đi đâu thế? Tớ đi với. _ Sting đứng bật dậy chạy theo bóng dáng cô bỏ lại cả đám người vu vơ kia.

- Hừ... cô ta dám_ Hàn Quân tức giận dõi theo bóng lưng của cô và cậu.
- Thôi mấy anh ngồi đi... em đi mua nước._ Thần Hạ ôn nhu nói.
- Thôi Hạ nhi, anh đi cho._ Kenji.
- Không sao để em_ Á mỉm cười rồi vụt bóng đi mất.

Tại một nơi khác...

- Giết chết hắn sau đó ném xác xuống đèo._ Một cô gái với vẻ đẹp tao nhã đang lạnh lùng dặn dò tên sát thủ.
- Dạ vâng._ Một người đàn ông khoảng chừng 25 tuổi với thân ảnh một màu đen tuyền cung kính nói với cô gái.
- Xử lý cho gọn vào sau đó để lại một cành hoa bi ngạn._ Cô gái nói tiếp.
- Dạ._ Tên sát thủ lui ra sau, khuất bóng vào những hàng cây rậm rậm.
- Nếu đã mất đi giá trị của một con cò... thì con cò đó tốt nhất nên rời khỏi trò chơi này càng sớm càng tốt._ Cô gái thì thầm với tần số âm thanh chỉ đủ cho cô nghe.

Lời tiên tri: hoa bi ngạn xuất hiện, tương đương với một xác chết nữa sẽ được hình thành, dưới thanh đao nghiêm chỉnh vào tim và một chuyến du lịch không trung khi bị ném xuống vực sâu thẳm. Kết thúc cuộc sống của kẻ bị điều khiển, mở ra một sự việc thú vị cho mai sau, để lòng hận thù dâng lên tột đỉnh là lúc mục đích của người thành công. Chúc mừng!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Thành Nữ Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Âm sát (2)

Trầm tư ngắm khuôn cảnh buồn bã của Đà Lạt, cô gái chia tay nó rồi buồn bã trở về. Nhưng cô lại không ngờ, cách đó không xa, một bóng dáng tà mị khác đang nhếch môi mỉm cười:

- Loại con cò mất giá trị sao? Vui rồi đây!.

Tại khu nhà ăn...

- “Ting...” tiếng chuông thông báo điện thoại của Tư Phong reo lên. Anh đặt chai coca cola đang uống vỡ xuống bàn rồi lại chăm chú nhìn vào dòng tin nhắn hiện trên điện thoại với một số khá lạ:

- “Tôi có một vài thông tin về thân thế Chủ tịch của tập đoàn Hoàng thị, nếu muốn biết thì hẹn ở vực đèo sau khu tiểu viện, không cần nhiều người chỉ một mình cậu là đủ.”

Đọc xong dòng tin nhắn bí ẩn đó, anh chần chừ một lúc rồi rời khỏi chỗ ngồi hiện tại của mình và quay đầu đi đến địa điểm đã hẹn.

- Phong, mày đi đâu vậy?_ Kenji hỏi.
- Đi dạo._ Tư Phong.
- Ồ... mày mà cũng có hứng?_ Thừa Thiên.
- Anh muốn thì cứ đi đi... nhớ quay lại nhanh đấy._ Thần Hạ mỉm cười bên vực anh.
- Mày cút đi luôn cũng được đấy... nhìn cái khuôn mặt tăng băng của mày, tao lạnh cả nội tạng._ Hàn Quân cười lớn trêu anh.

Tư Phong lườm xéo thẳng bạn khốn nạn của mình rồi rời đi.

Địa điểm được người bí ẩn kia chọn là một cửa đèo nhỏ nằm ở phía sau trạm dừng chân và khá nguy hiểm. Ngoài ra, ở đây còn có nhiều tảng đá chập chênh khá lớn, đồi núi thì sừng sững kề bên, phía dưới là vực sâu thẳm mà mắt người vốn không thể nhìn thấy đáy cùng lắm thì chỉ thấy được một mảng màu xanh lá hơi đậm do những khu rừng cây phía dưới mọc xen lẫn với nhau, tóm lại nếu thật là có cơ thể người rơi xuống đáy thì xác tan thành các cặn nên chớ làm gì còn có việc tìm được xác mà làm lễ tang.

Tư Phong nheo mắt cố tìm kiếm một bóng hình huyền bí nào đó thì bỗng dưng phía sau tảng đá lớn, một cô nam nhân mặc trang phục đi ra, hay nói rõ hơn chính là tên sát thủ được phân bổ nhiệm vụ giết chết Trần Vũ Tư Phong.

- Người là ai? Có quan hệ gì với hắn? _ Tư Phong đề cao cảnh giác. (Sach: hắn ở đây chính là Hoàng chủ tịch đấy).

- Nếu đã đến đây thì tôi sẽ nói thật cho cậu biết. _ Hắn mỉm cười trong rất đáng sợ:

- Tôi là sát thủ do Lycoris Ice phái tới để giết chết cậu. _ Hắn vừa nói vừa lấy trong áo ra một cành hoa bi ngạn đỏ rồi đưa ra trước mặt anh xoay xoay.

- Lycoris Ice? _ Tư Phong bình thản.

- Đúng. _ Hắn nhìn anh có chút thán phục... thật không hổ danh là bang chủ bang mạnh nhất hắc đạo.

Tư Phong mỉm cười kinh bỉ tên sát thủ:

- Hừ... muốn giết tôi, người không đủ tư cách. _ Vâng vâng... anh là ai cơ chứ, một nam chủ chính công, con cưng của tác phẩm “ nắm chặt tay em” nên hưởng quyền lợi “ bàn tay vàng” của tác giả không ít a.

Có thể nói anh đã thạo tất cả các loại võ, vũ khí, anh là một con quỷ võ thuật, chỉ có thể là anh giết người chứ không có vụ người giết anh, nay chỉ là một tên sát thủ quèn, Lycoris Ice đã xem thường anh rồi.

Câu nói của Tư Phong khiến tên sát thủ sôi máu chiến, hắn rút trong người ra một thanh dao ngắn rồi lao về phía anh như một tên điên phát bệnh. Anh cẩn thận né sang một bên, vùng chân đá tên sát thủ ra xa. Hắn bị anh đá, va chạm xuống đất khiến cả người đau ê ẩm. Tư Phong nhếch môi định tiến đến gần hắn cho hắn thêm một vài cú thì mắt anh bỗng dưng mờ đi, đường đi phía dưới thì cứ xoay vòng vòng, anh đưa tay xoa lấy hai bên thái dương, cố gắng nheo mắt để lấy tinh táo nhưng không thể vì con buồn ngủ đang kịch liệt lôi kéo anh. Tư Phong khụy người xuống, cơ thể bắt đầu mệt nhòa, con người đang cố giữ tầm nhìn thì càng ngày càng mờ, nhận ra được tình hình mình đang vướng phải, anh hét thảm:

- Cnm... thuốc ngủ? _ Anh liên tục ngán ngấm.

- Hừ... _ Hắn biết thuốc ngủ đã phát huy tác dụng nên lồm cồm đứng dậy tiến đến chỗ anh. Hắn vùng chân ngược lại đá mạnh vào anh, còn chút ý thức cuối cùng Tư Phong đưa tay hình chữ X để chống đỡ. Hắn bỗng túm cổ anh, kéo người đứng thẳng lên rồi dấm vài phát vào khuôn mặt đẹp trai như ngọc tạc khiến vết bầm bắt đầu chi chít hiện lên. Tên sát thủ khom người nhặt thanh dao làm rơi trên mặt đất toan đi đến. Tư Phong cố gì chặt con dao nhưng với sức của một người tinh táo như tên sát thủ, anh vốn không thể cầm cự được lâu. Không may con dao xoẹt qua vai anh một vết thương khá sâu, máu bắt đầu tuôn chảy ra thành dòng, ướt dẫm cả áo sơ mi trắng. Tư Phong lấy tay ôm chặt lại miệng vết thương, hơi thở thì thảo như đã cạn hết sức lực, hắn thì lại tiếp tục đi đến gần anh, đưa gối cây vào bụng khiến anh ngã người ra phía sau. Lưng áp vào tảng đá, máu thì cứ tuôn ra, ý thức càng trở mơ hồ, anh ngục người ngay tại chỗ.

Tên sát thủ nhếch môi cười, nếu như không có thuốc ngủ thì chắc rằng hắn dễ gì dụng được đến một sợi tóc của anh. Nhưng nay, nhìn con mồi yếu đuối đang chờ chết, hắn cười khinh.

Hắn bước nhẹ từng bước, tay vẫn cầm con dao rồi khụy gối xuống sao cho ngang bằng với Tư Phong, hắn đưa thanh dao cách vị trí tim của anh khoảng chừng 10 cm để lấy lực.

- “Roẹt” _ Con dao nghiêm thẳng lên tim chứng minh cho sự kết thúc của một con cò vô dụng. Cành hoa bi ngạn đỏ được đặt trên mặt đất... để kết thúc cho một đời người.

Khu nhà ăn...

- 30 phút rồi đấy... sao anh Phong vẫn chưa quay lại? _ Thần Hạ lo lắng hỏi.

- Chắc nó ngủ đâu đó trên đồi rồi. _ Thừa Thiên cười dối.

- Em thấy lo quá! Mình đi tìm anh ấy đi. _ Á sốt sắn.

- Hạ nhi yên tâm đi... nó không rơi xuống vực dèo đâu... _ Hàn Quân.

- Nhưng... _ Á nói rồi lấy điện thoại ra điện ngay cho Tư Phong.

“Tút” “Tút” “Tút”. _ Giọng nói thánh thót như chim sơn ca của đầu dây điện thoại vang lên.

- Anh Phong không bắt máy... _ Á.

- Chắc nó khóa điện thoại rồi đấy, mà chuyện đấy cũng đâu phải ngày một ngày hai, trước đây thằng đấy cũng thường xuyên làm vậy mà. _ Kenji.

- Đi tìm. _ Trương Dương vẫn giữ nguyên bộ mặt lạnh lùng ấy.

- Mày rảnh quá vậy... nó... _ Hàn Quân chưa kịp nói hết thì Trương Dương lại tiếp tục cắt ngang:

- Trước đó... thằng Phong xem tin nhắn từ điện thoại rồi rồi đi, nhưng nếu có việc gì của tập đoàn thì nó sẽ nói ngay chứ sao lại nói là “đi dạo”, tụi mày không thấy kì lạ sao?_ Trương Dương nhìn tụi anh giải thích.

- Anh Dương nói đúng đó... chúng ta mau đi tìm thôi._ Thần Hạ.

- Thôi được rồi._ Hàn Quân.

Thế là cả nhóm rời đi để tìm anh, sau 15 phút... 30 phút. Họ tìm anh khắp nơi, ngay cả việc điện về tập đoàn, công ty, gia đình cũng không có tin tức gì. Hàn Quân còn điều động đàn em khắp nơi chạy dọc theo tuyến đường để tìm kiếm anh,... chuyển đi du lịch cứ thế cũng bị tạm ngưng.

- Còn... còn một nơi, chúng ta vẫn chưa tìm._ Á nói với một khuôn mặt chứa chan toàn nước mắt.

- Khu vực đèo phía sau._ Thừa Thiên nhanh nhẩu nói. Đúng vậy cả nhóm bây giờ rất ư là lo lắng cho anh, họ sợ anh lại xảy ra chuyện gì a.

Rồi 5 người bọn họ cấp tốc cùng với một vài tên đàn em nhanh chóng ra phía sau tiểu viện. Họ len lỏi đi chập chênh trên những tảng đá khá chông chênh và không ngừng la hét gọi tên anh. Bỗng rồi đã tới cái khúc cua định mệnh ấy, khung cảnh trước mắt như điểm cho một bức tranh kinh dị sinh động, dưới nền đất mềm ướt đầm cả máu tươi, khung cảnh chật vĩa như mới vừa xảy ra vật lộn và còn có cả...

- Cái quái gì vậy?_ Kenji tròn mắt.

- Tư Phong, không lẽ..._ Hàn Quân run giọng nói sau đó đảo mắt xung quanh tìm kiếm anh.

“Tư Phong/ anh Phong” tất cả gọi vang tên anh.

- Anh ấy... liệu anh ấy có rơi xuống đèo không? Hu... hu._ Thần Hạ chau đảo lờ, nước mắt ả rung rung.

- Mau cho thêm người tìm kiếm khu vực dưới đèo, nhanh lên._ Trương Dương hét lớn.

“Trần Vũ Tư Phong, mày ở đâu ra đây cho tao nếu không tao cào đất nhà mày”_ Kenji tức giận nhìn xuống vực đèo. Tư Phong với các anh là bạn thân nhất của nhau, trước đây khi đi chơi với nhóm anh cũng thường xuyên bỏ về một mình nhưng chưa bao giờ lại khuất bóng lâu như ngày hôm nay. Bây giờ lại thêm cảnh tượng kinh dị trước mắt, không khỏi khiến người khác suy viễn lung tung.

Thừa Thiên thì liên tục nóng vội tiếp tục tìm kiếm xung quanh thì anh bỗng dưng anh thấy một cảnh hoa bỉ ngạn nằm phía sau tảng đá, nhẹ nhàng đi đến gần anh định với tay lấy thì:

- Phong... là mày sao?_ Anh thấy một bóng hình người con trai đang dựa người vào tảng đá, còn bên vai phải thì ướt ảm máu. Tim bắt đầu run lên, Thừa Thiên dần đi đến thì đứng là Tư Phong, còn anh thì vẫn mãi hôn mê nên chẳng biết cái mô tê gì hết:

- Phong... Phong, mày làm sao vậy? Phong... Phong._ Thừa Thiên lay vai Tư Phong, không ngừng kêu tên anh. Lúc này, những người còn lại thì mới chú ý đến hành động và lời nói của Thiên. Hàn Quân, Kenji, Trương Dương cùng Thần Hạ nhanh chóng chạy vội đến vách đá chỗ của Thiên thì chứng kiến ngay cảnh này, người bạn thân của họ đang nằm mê man bất tỉnh ư? Cmn... .

- Anh Phong..._ Thần Hạ sốt sất rung rung khóc.

- Mau mang nó đến bệnh viện._ Trương Dương hét lên.

Sự việc diễn ra như thế đấy, cái tin tức hot boy Tư Phong bị ám sát lan rộng trên toàn mạng thông tin đại chúng, dân cư fanclub của anh thì đi hô to đi biểu tình tùm lum... chuyển du lịch cứ thế mà bị giải tán làm cho một số học sinh uất ức không thôi... loạn rồi loạn hết rồi!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Thành Nữ Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Kẻ đứng sau

Chương 18: Kẻ đứng sau

Tại bệnh viện của tỉnh Lâm Đồng- thành phố Đà Lạt...

Trong căn phòng trắng nóng nạt toàn mùi sát trùng, Tư Phong hôn mê cũng đã hơn 4 tiếng đồng hồ và chỉ mới tỉnh lại cách đây vài phút, theo chuẩn đoán của bác sĩ thì các vết thương của anh không nghiêm trọng lắm, đa số là các vết thương ngoài da thôi. Còn vết dao cắt bên vai phải thì bị mất máu quá nhiều nên cần tránh các hoạt động mạnh nhằm không gây ra khả năng da bị hoại tử.

- Phong, mày nói lại cho tao nghe tất cả mọi chuyện, nhanh._ Hàn Quân nhìn thẳng vào con người xám tro của Phong, Hàn Quân bây giờ rất là nghiêm

túc a.

- Đúng, mày mau nói nhanh đi._ Kenji.

Tư Phong im lặng không trả lời, dùng cánh tay còn lại với lấy chiếc sam sung để trên một cái bàn gần đấy, rồi tiếp tục mở dòng tin nhắn đưa cho bọn họ xem

-“Tôi có một vài thông tin về thân thể Chủ tịch của tập đoàn Hoàng thị, nếu muốn biết thì hẹn ở vực đào sau khu tiểu viện, không cần nhiều người chỉ một mình cậu là đủ.”_ Kenji đọc với tần số đủ cho cả nhóm nghe.

- Mày đi đến đó... không moi được thông tin gì lại còn bị ám sát._ Trương Dương suy diễn tiếp.

- Ừm._ Phong nói và kèm theo một cái gật đầu nhẹ.

- Vậy là do một tay Hoàng thị làm nên._ Á cảm phẫn.

- Tên sát thủ nói, người kêu hắn đến là Lycoris Ice, ngoài ra hắn còn để lại một mẫu vật là hoa bỉ ngạn._ Tư Phong.

- Thế thì có khác gì... không phải Angel Lycoris cũng là bang hắc đạo của Hoàng thị sau._ Kenji.

- Điều đó vẫn chưa được xác thực, chúng ta không nên quá chắc chắn._ Hàn Quân.

- Mà Phong, võ công thần sầu, thâm hậu của mày bị chó ăn à? Tên sát thủ đó lợi hại lắm sao mà mày bèo nhèo như tấm giẻ rách ấy? Thân tàn ma dại... hazz_ Thừa Thiên có ý trêu.

- Thuốc ngủ._ Khi nhắc đến đây, Phong có vẻ hơi tức giận.

- Khi nào?_ Thừa Thiên.

- Không biết._ Tư Phong.

- Mày có uống cái...

- Cũng tại anh không chịu thông báo về vụ tin nhắn với mấy em, nên bây giờ mới thành ra như thế đấy._ Thần Hạ ngắt ngang lời của Thừa Thiên, ả nói với khuôn mặt lo lắng.

- Anh xin lỗi._ Tư Phong ôn nhu.

- Hừ... hên cho mày là tên sát thủ đó không giết mày đấy._ Hàn Quân.

- Không phải tại mày... cứu tao sao?_ Tư Phong nghi vấn vì từ khi mở mắt ra thấy mình đang trong phòng hồi sức, xung quanh có bạn bè quay quanh nên anh cứ nghĩ, trước khi tên sát thủ ra tay thì anh đã được họ cứu rồi chứ?

- Lúc tại tao đến thì chỉ thấy mày ngục bên tảng đá, bên cạnh là một cành hoa bỉ ngạn, còn tên sát thủ thì vốn không thấy bóng dáng đâu._ Thừa Thiên thuật lại cho anh nghe.

- Hắn không giết tao?_ Tư Phong vẫn giờ ra cái giọng băng ngàn năm đó.

- Có lẽ Ice chỉ trêu đùa hoặc khiêu khích gì đó._ Thần Hạ.

- Khiêu khích ư? Được thôi anh sẽ chơi với hắn._ Tư Phong dường như đã thấu hiểu lời ả nói.

- Ý mày là..._ Hàn Quân đa nghi.

- Đúng... tao sẽ hợp tác với tại mày, để đáp trả lại quà cho Hoàng thị cũng như Lycoris Ice, đụng đến Trần Vũ Tư Phong thì chỉ có cái chết mới rửa hết tội._ Tư Phong nhếch môi cười trông rất đều.

Tư Phong không chết, lời tiên tri là sai lầm ư? Thế hoa bỉ ngạn là điềm báo cho ai?

11 giờ tối tại nhà của Băng Tuệ, nơi trú ngụ tạm thời của Sting...

- “Cốc! Cốc! Cốc! Băng Tuệ, Sting yêu quý của đây... Tớ vào nhé!”_ Cậu đứng ngoài kêu cửa phòng cô.

- Ừm._ Cô nói rồi nâng ly rượu vang lên nhấp môi.

Sting được sự đồng ý của cô thì đi vào tự nhiên như chính phòng của mình rồi ngồi xuống chiếc ghế sofa đối diện với cô:

- Chắc cậu biết tớ muốn hỏi điều gì rồi phải không?_ Sting nghiêm túc nhìn thẳng vào mắt cô, nói với khuôn mặt lạnh lùng.

- Không_ Cô dời mắt sang hướng cửa sổ, lơ cậu.

- Là cậu cho người hại Tư Phong? _ Cậu biết Băng Tuệ hận tụi Thần Hạ, cuối cùng gì thì cũng phải có kẻ vui người buồn, nhưng hiện tại, nếu cô là người đứng sau vụ ám sát anh, Sting có chút không đồng lòng.

- Cậu đoán đi_ Cô mỉm cười ngây thơ.

- Tớ biết không phải cậu làm vì Hoàng Băng Tuệ không bao giờ chơi đùa như thế._ Sting thẳng thắn.

- Thế cậu còn hỏi tớ để làm gì? _ Cô vẫn giữ nguyên bộ mặt trẻ trâu ấy.

- Tớ chỉ muốn chắc chắn rằng cậu không có làm... _ Cậu ngưng lời không nói, nhằm chờ đợi câu trả lời từ cô.

Băng Tuệ nhìn dáng vẻ nghiêm túc của cậu thì phì cười, cái con người này muốn đấu cũng khó mà... Thấy cô cứ nhìn mình rồi cười làm cậu chẳng hiểu cái hoàn hảo gì hết, lấy tay gỡ đầu ngón ngạo, cậu nói lí nhí:

- Tớ có nói sai gì sao? _ Sting.

- Không có gì... nhưng thôi được rồi tớ sẽ tiết lộ cho cậu một tí thông tin._ Cô.

Quay ngược thời gian...

- Loại con cò mắt giả trị sao? Vui rồi đây!_ Cô nhìn bóng dáng An Thần Hạ khuất dần, miệng nhếch lên một nụ cười, rồi nói thầm:

- Tồi còn chưa ra tay, vậy mà đã có người đi trước rồi ư?.

Thì ra chính An Thần Hạ mới là kẻ đứng sau tất cả mọi chuyện, việc giết chết người yêu thương mình để chiếm lấy tài sản, lại còn gán tên Lycoris Ice lên nữa chứ... hừ quyền lực tiền tài, tại sao nó lại có thể chi phối con người một cách đơn giản như thế chứ?

Băng Tuệ quay lại chỗ Sting, trong đầu cứ miên man suy nghĩ về âm mưu của An Thần Hạ, cô lãnh đạm vì cô biết Tư Phong không phải là một con mèo ngoan hiền mà ai muốn làm gì làm. Nhưng chợt nghĩ tới, tại sao ả lại khẳng định chắc rằng Tư Phong sẽ chết, rồi mà ném xác? Xử lí sạch sẽ? Phải chăng có cái gì đó mờ ám..

Thế là cô lén lút đánh lạc tầm nhìn của Sting rồi chôn mắt vì cô không muốn cậu đi theo, chuyện này một mình cô giải quyết là đủ.

Trở lại với cốt truyện chính giữa tên sát thủ và Tư Phong, Băng Tuệ sau khi đi đến được địa điểm hẹn mà An Thần Hạ và tên sát thủ đã tiết lộ trong quá trình trao đổi tình cảm với nhau, ả không trao đổi thông tin, cô nép người vào một góc đá gần đó, ánh mắt xanh thâm theo dõi chi tiết từng cái đánh gay gắt của hấn dành cho anh. Cho đến khi hấn hướng thẳng con dao vào tim anh thì cô mới nhẹ nhàng đi đến gần hấn, sao cho không thu hút tầm nhìn. Rồi một tay cầm chặt cán dao mà tên sát thủ đang nắm, quay 180 độ, đảo mũi về phía hấn, cầm thẳng vào tim với lực khá đẩy khá lớn. Tên sát thủ quá bất ngờ không biết chuyện gì xảy ra, tay hấn ghì chặt con dao còn đang dính chặt trên cơ thể, xung quanh vết thương thì loan loan những dòng máu thì nhau chảy như nước đổ xuống thác. Chưa kịp quay lại nhìn kẻ ngoan độc phía sau, lại tiếp tục bị cô cho một đá vào đầu khiến hấn ngã nhào về phía đèo, kết thúc mạng sống của một con cò dưới sự điều khiển của An Thần Hạ.

Trong khi đó, tâm trạng Băng Tuệ vẫn không biến sắc, khuôn mặt vẫn giữ nguyên bộ dáng lạnh lùng cùng cái nụ cười đều chết người ấy... giống như một kẻ biến thái thèm khát những con giết người thiện nộ ư? Muốn giết anh thì chỉ có mình cô mới đủ tư cách, hướng chỉ anh lại là một nhân vật quan trọng trong trò chơi của cô... nên nếu anh thật sự chết đi thì trò chơi đó có lẽ sẽ rất nhàm chán đấy!

- Hoa bỉ ngạn là điềm báo cho cái chết của người._ Cô dời mắt theo bóng tên sát thủ đang rơi xuống vực.

Nhặt cành hoa bỉ ngạn đỏ mà hấn để lại, toan đi đến chỗ Tư Phong, cô vuốt nhẹ khuôn mặt đẹp đẽ của anh rồi để cành hoa xuống, ánh mắt cô lúc này trong như vô hồn, vì sao ư? Vì cô đang tiếc thương cho số phận của một con cò hư bại, đúng vậy dù cho Trần Vũ Tư Phong trong truyện có tài giỏi đến đâu, có kiêu ngạo, lạnh lùng đến cỡ nào đi nữa nhưng thời khắc hiện tại bây giờ thì anh cũng chỉ là một bước cò không đáng giá của An Thần Hạ. Thật nực cười...

Quay lại hiện tại...

- Thật sự là An Thần Hạ sao? Á dam... _ Sting sau khi nghe cô kể lại mọi chuyện rành mạch thì rất tức giận, nhất thời không kìm được bình tĩnh mà quát tháo lên.

- Cậu không nên đánh giá thấp kẻ thù._ Cô đặt ly rượu xuống bàn, mỉm cười nhìn cậu.

- Hừ... tuy kế hoạch đã thất bại nhưng mặt khác người gánh danh vụ ám sát lần này lại chính là cậu, cho dù bên truyền thông không biết thì trong nhóm của ả chắc hẳn cũng phải có tính toán riêng. Lại thêm lần trước cậu kêu tớ tiết lộ cho chúng biết việc Ice và Hoàng chủ tịch có mối quan hệ mật thiết, thế nào chúng cũng nghĩ Hoàng thị thật sự có liên quan._ Sting thở dài.

- Đúng vậy, mà An Thần Hạ muốn Tư Phong chết để chiếm đoạt tài sản. Nhưng giờ cậu ta không chết... cậu nghĩ xem kết quả sẽ thế nào? _ Băng Tuệ.

- Vậy không phải mục đích của cậu sẽ thành công sao? Cậu ta nhất định sẽ hợp tác lại với 5 tập đoàn lớn mạnh nhất nhì thế giới để đối phó Hoàng thị vì Hoàng thị đã dám sai người đến ám sát cậu ta._ Sting phấn khởi.

- Ủ... chính vì thế tớ nghĩ mình phải nên cảm ơn An Thần Hạ rồi._ Cô nói với giọng điệu rất khó hiểu.

- Cảm ơn? _ Sting nhắc lại.

- Thì chỉ vài ngày nữa thôi... sinh nhật của An Thần Hạ sẽ đến, tới lúc đó tớ sẽ dành cho cô ta một bất ngờ lớn._ Cô cười ranh mãnh.

- Hạ nhi, con thật vô dụng._ An Kiến Tông ném thẳng xấp tài liệu vào khuôn mặt nhỏ nhắn của An Thần Hạ.

* An Kiến Tông: ba của Thần Hạ, chủ tịch tập đoàn An thị, người đã gây ra tai nạn, hại chết mẹ của Diệp Băng Tuệ cách đây sáu năm. Là người có dã tâm rất lớn, lợi dụng chính con gái ruột của mình để đạt được thứ mà mình muốn.

- Ba... con... con xin lỗi._ Thần Hạ run sợ, cuối cùng, khóe mắt cay cay bắt đầu rỉ nước.

- Chỉ có giết chết một người cũng không làm được... con muốn ta tha lỗi cho con cái gì đây? _ Ông tức giận quát thẳng vào ả.

- Rõ ràng... con... chính con đã bỏ thuốc vào nước... nước uống của Tư Phong, cũng đã sai tên đàn em xử lí gọn gàng... nhưng không biết tại sao anh ta chỉ bị thương ngoài da... còn tên kia... tên kia thì biến đâu mất, con xin... xin lỗi. Nhưng Tư Phong đã nói sẽ hợp tác với chúng... _

- Hợp tác? Con nghĩ xem, nếu hẳn hợp tác với chúng ta thì liệu cái tập đoàn này có phát triển nhanh bằng việc nắm chọn Trần thị trong tay không? _ Ông mạnh bạo phân tích.

- Nhưng... _ Thần Hạ nói không lên tiếng, nước mắt rơi đầm đìa.

- Thôi được rồi, cứ để tình hình tiếp diễn, đợi sau khi hạ được Hoàng thị thì sẽ tới lượt của chúng... _ Ông cố gắng bình tĩnh trấn an cô.

- Dạ... thưa ba._ ả nói, sau đó trở về phòng của mình với một tâm trạng không thể nào tốt hơn được, trong đầu ả cứ lần lữa cái câu hỏi hóc búa: “ Là ai đã cứu Tư Phong?... Nhưng cứ để chuyện đó qua một bên... sắp tới sinh nhật của mình rồi... phải vui lên chứ”. Thần Hạ tự trấn tĩnh mình bằng ngày sinh thần vui vẻ sắp diễn ra ở tương lai nhưng ả lại không biết món quà mà Hoàng Băng Tuệ mang đến cho ả sẽ thú vị đến chừng nào... _

.....

Trong cuộc chiến sinh tồn của những kẻ quyền lực thì tiền tài, chức trách, danh vọng chính là khiêu điểm của những cuộc chiến tranh vô bờ. Và con người có thể giết chết bất kì sinh vật gì, cho dù đó là đồng loại, người thân của mình.

Âm mưu không ngừng nổi dậy là dẫn chứng khoa học nhất cho những lòng tham vô đáy.

Đừng nghĩ bản thân quá tài giỏi trong khi mình chưa được một phần một nghìn của một hạt cát trên sa mạc.

Sống vì người, hỏi người có sống vì mình? Đừng đặt quá nhiều niềm tin vào ai đó để rồi thất vọng càng nhiều, ngay cả người đó là chính là bạn.

Mỗi ngày đều sống với những hành động như: hô hấp, ăn, ngủ, nghỉ, giải trí,... thì chẳng khác gì một phế vật cả... hãy đặt mục tiêu cho cuộc sống và biến nó trở nên ý nghĩa hơn bao giờ hết.

Mỗi giây... mỗi phút... mỗi giờ đều đang trôi... ngoảnh mặt lại xem, bạn đang bỏ lỡ điều gì?

Hãy dành một ít thời gian để suy nghĩ lại... có khi chính bản thân lại ngộ ra điều gì đó.

.....

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Thành Nữ Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Ngày sinh nhật đáng nhớ

Tóm tắt tình hình...

Thời gian được au tua nhanh đi nhanh chóng. Và những tin hot nhất hiện nay là Trần thị tham gia cùng với top 5 tập đoàn mạnh hàng đầu thế giới để chống đối lại với Hoàng thị, sinh nhật của tổng giám đốc, thiên kim- đại tiểu thư của An thị vào ngày 23-11, đặc biệt là ngày ra mắt của Hoàng chủ tịch ở Việt Nam thu hút hàng tỉ người trên giới... gây xôn xao ở các phương tiện truyền thông đại chúng...

Về tình hình ở trường King and Queen thì vô cùng chán nản bởi Băng Tuệ và Sting đều đi tiết đầu về tiết hai mà ông thầy hiệu trưởng ấy cứ làm ngơ hoài khiến một số học sinh ganh tị với cái chức danh “ song cúp tiết” của hai người. Ngược lại thì tụi của An Thần Hạ dạo này luôn vô đầu bức tóc, mải cắm đầu vào mấy cái thị trường kinh doanh thương mại nhằm tăng tiến độ phát triển lên một đỉnh cao vượt trội mới... nên dường như không thèm ngó mặt đến trường.

Và khi nói đến hoạt động trong hắc đạo của họ thì khá là đặc sắc a. Vì tổ hợp bang của An Thần Hạ ngày đêm tập luyện võ thuật, v...v. Riêng Trương Dương thì không ngừng chế tạo và cải tiến vũ khí mới... Cái ý nghĩ về người đứng sau Angel Lycoris luôn luôn khiến họ cảnh giác cao độ vì biết chắc rằng, đối thủ lần này của mình chính là một mối nguy hiểm đáng sợ và không nên xem thường. Còn nếu có ai hỏi về tình hình hành động của Angel Lycoris thì... sau này rồi biết.

Sáng ngày 23-11...

- Chủ tịch, ngày hôm qua, tập đoàn mới nhận được thiệp mời sinh nhật của giám đốc- tiểu thư An thị, chủ tịch sẽ đi chứ? _ Sara Sayuki, thư kí đại bộ phận của cô. Rất kính trọng Băng Tuệ, xem cô như thần tượng của mình để mà học hỏi.

- Tôi sẽ đi nhưng đi với thân phận là Diệp Băng Tuệ, còn về phía Hoàng thị, chị có thể đi thay tôi._ Cô nói.

- Vâng._ Sara để tập tài liệu xuống rồi đi ra ngoài.

Sau đó, cô lấy điện thoại ra, phone ngay cho Sting:

- Mai cậu có đi dự sinh nhật của An Thần Hạ chứ? _ Băng Tuệ.

- Ừ... ông già bắt tớ đi, mai tớ qua đón cậu nha._ Sting bắt đầu nũng nịu.

- Thôi khỏi... đi chung mắc công bị dị nghị... vì tổng giám đốc nghiêm minh, soái ca, tài giỏi của tập đoàn Đoàn thị lại đi chung với một phé vật của 2 năm trước sao? Thế không được hay ho lắm! _ Cô.

- Haha... nếu cậu nói vậy thì tớ thật sự rất rất mong chờ buổi ra mắt của cậu đó, để nhìn cho kĩ cái bộ mặt há hốc của bọn người ngu ngốc kia._ Cậu bật cười thành tiếng.

- Hừ... thật ra tớ còn định nhờ cậu giúp một việc._ Cô.

- Việc gì? _ Sting.

...

- Cảm ơn cậu trước._ Cô.

- Không có gì, chỉ cần... _ Sting ngân giọng.

- Vậy thôi tớ cúp máy đây._ Cô cắt điện thoại vì không muốn nghe cái điều kiện phiền phức cậu sắp đưa ra. Hazzz... thật tội nghiệp cho cậu ấy

“Cốc! Cốc!, Tuệ nhi, ba vào được chứ?”. Bên ngoài cửa phòng vang lên giọng nói dềm dềm, ôn nhu của Hoàng Lăng.

- Vâng được chứ!.

Nghe tiếng nói cô vọng ra, ông mới từ từ mở cửa bước vào và ngồi đối diện với chiếc ghế sofa của cô, ông ra vẻ nghiêm túc:

- Ba có việc muốn nói với con._ Hoàng Lăng.

- Nếu ba muốn con tha cho An Kiến Tông, cùng top người của An Thần Hạ thì con xin lỗi ba, con không thể làm được._ Như đoán trước được ý định của ông, cô cương quyết khẳng định mục đích của mình.

- Nhưng mối thù này không thuộc về con... con hãy suy nghĩ lại._ Ông nhẹ nhàng khuyên nhủ rồi bước ra khỏi phòng bỏ lại mình cô đắm chìm với những suy nghĩ tưởng chừng như đơn giản nhưng lại rất khó khăn để quyết định, vì chẳng ai có thể đoán trước được ngõ cụt mà con đường mình đi là như thế nào...

- Ba... con xin lỗi._ Cô dõng theo bóng lưng to lớn hơi khom của ông đang khuất dần sau cánh cửa mà lòng nặng trĩu

Tại khách sạn nhà hàng Kingdom, không khí đông vui náo nhiệt...

Mọi cảnh vật xung quanh được trang trí nhìn rất trang nhã và quý phái, dọc cửa chính thì được trải một tấm vải đỏ bằng nhun, các hàng cột chung quanh đều được lấp đầy các loại hoa hồng nhìn rất bắt mắt, v...v. Ngoài ra còn có một chiếc máy chiếu với bề ngang rộng tầm 2m nhằm phóng lên những hình ảnh trẻ con, ngày xưa của ả. Do hôm nay là ngày sinh của một người thuộc top gia thế không hề nhỏ nên các tập đoàn mải miết chen chúc với nhau để nhân cơ hội này tìm kiếm các mối quan hệ làm ăn lớn...

- Hạ nhi... sinh nhật vui về._ Hàn Quân từ xa đi đến, trong trang phục áo vest đen nhìn rất soái. Tiếp sau đó là Kenji, Thừa Thiên, Trương Dương và Tư

Phong, mỗi người một vẻ đẹp cứ thế lại trở thành trung tâm của buổi tiệc.

Nghe tiếng Hàn Quân, Thần Hạ quay lại mỉm cười rất tươi, rồi phẩy tay cho người mang rượu vang đến.

- Em, hôm nay rất đẹp đấy. _ Kenji tiến đến gần ả, tay vuốt nhẹ mái tóc nâu được xõa bồng bềnh tự nhiên. Thần Hạ thì mặc trên người một chiếc váy công chúa màu trắng được thêu chỉ vàng theo viền áo, cổ áo xẻ hai bên để lộ làn da trắng ngần, mềm mại. Đuôi váy dài, trải xuống thảm đỏ chừng 2 mét kết hợp với đôi giày cao rớt được làm bằng thủy tinh khá tinh tế, khuôn mặt thanh tú được trang điểm sắc sảo làm nổi bật đường nét tuyệt vời của ả. Cái đôi môi chúm chím hồng hào vẫn mãi giữ một nụ cười thật tươi khiến người khác xao xuyến, bồi hồi.

- Em chỉ đẹp hôm nay thôi sao? _ Thần Hạ làm khuôn mặt tỳ khuất.

- Không... Hạ nhi của anh vẫn là xinh đẹp nhất. _ Hàn Quân cười nịnh.

Thần Hạ mỉm cười, đảo mắt nhìn về phía của Trương Dương, Tư Phong và Thừa Thiên thì chỉ thấy ba người im lặng không nói gì. ả có chút không tự nhiên nên vội vàng can lời:

- Phong, Dương, Thiên... sinh nhật của em, mấy anh không thấy vui à? _ ả.

- Vui. _ Ba người đồng thanh với một câu nói ngắn gọn nhưng đôi mắt lại sắc bén quan sát xung quanh như tìm kiếm một thứ gì đó.

Nhận ra sự khác biệt của ba thằng bạn, Kenji nhú mày, nụ cười trên môi đã tắt đi, anh nhấp nhấp một ngụm rượu rồi nói:

- Đang tìm kiếm Hoàng chủ tịch à? _ Kenji.

- Mày đoán đúng rồi đó. _ Thừa Thiên nâng cao ly rượu đụng vào ly của Kenji.

- Nhưng theo em nghĩ, chắc chắn hắn sẽ không đến. _ Thần Hạ.

- Me too. _ Kenji tiếp lời.

- Nếu hắn không đi thì cũng phải có người đại diện chứ. _ Hàn Quân.

Bỗng từ đâu, một giọng nói nhí nhảnh cất lên khiến cả nhóm quay đầu lại nhìn:

- Bingo...

- Ô thì ra là tổng giám đốc Đoàn. _ Thừa Thiên giờ giọng ngạc nhiên.

Sting tiến đến gần họ, chính thức gia nhập cuộc đối thoại:

- A... đầu cần gọi xa lạ thế gọi tôi là Sting được rồi. _ Cậu nhếch môi.

- Cậu biết người đại diện của Hoàng thị? _ Trương Dương khẩn trương.

- Đương nhiên. _ Cậu vừa nói vừa chỉ tay về phía Sara đang đứng nói chuyện dưới lầu một.

- Nếu tôi không nhầm thì người đó hình như là thư kí thân cận của Hoàng chủ tịch. _ Cậu nói như đúng rồi.

- Sao cậu biết? _ Trương Dương.

- Gặp mặt trong một vụ làm ăn thôi. _ Sting nhú mày.

- Có nên đi chào hỏi không? _ Hàn Quân mỉm cười trông rất đều.

Tư Phong im lặng đi xuống lầu một, hướng thẳng về phía của Sara. Những người còn lại thấy được hành động của anh thì cũng phần nào đoán được câu trả lời, khẩn trương đi theo. Còn Sting thì cứ mãi giữ một nụ cười trên môi làm đồn tin bao cô gái có mặt trong buổi tiệc, rồi cũng quyết định đi chung để góp vui.

Sara nhận thức được từ xa có một top người đang tiến về phía mình, theo trực giác, ánh mắt nheo lại, rồi chợt nhận ra đấy chính là những vị chủ tịch, tổng giám đốc nổi tiếng của những tập đoàn hùng mạnh nhất hiện nay, đồng thời đây cũng là mục tiêu báo thù của Lycoris Aki, cô không khỏi ngạc nhiên. “Hừ! Muốn moi thông tin sao?” Cô suy nghĩ.

Sau lần công ty bị phá sản gây tổn thất nặng nề, Sara đã hoàn toàn trắng tay, cũng may là được Băng Tuệ cứu giúp rồi cho cô một vị trí quan trọng trong tập đoàn, chiều cổ cô không ít. Nên Sara rất biết ơn với Băng Tuệ và có thể vì cô làm bất cứ việc gì... ngay cả hi sinh đi mạng sống bé nhỏ của mình. Sara rất thông minh, điều hành công việc khá tốt nên được cô tin tưởng rất nhiều, trong một lần họp hội thư kí với riêng cô, Sara nêu ý kiến phát triển hợp tác của mình rằng muốn Hoàng thị có thể bắt tay kí hợp đồng với các tập đoàn của tụi Thần Hạ, vì dù gì bọn họ cũng là những tập đoàn mạnh hàng đầu thế giới, nếu có thể hợp tác với họ, e rằng quy mô của Hoàng thị ngày càng lớn mạnh thêm không ít. Nhưng cô lại từ chối đồng thời không muốn dính líu bất kì vụ làm ăn nào với họ khiến cho Sara rất thắc mắc, mãi cho sau này, Băng Tuệ chủ động kể lại chuyện quá khứ cho Sara nghe thì Sara mới

thấu hiểu hoàn toàn cái nguyên nhân mà cô không muốn hợp tác với họ và Sara đã tự hứa với chính mình rằng sẽ cố gắng hết sức để có thể giúp cô trả thù.

- Xin chào! Tôi là chủ tịch tập đoàn Trần thị, Trần Vũ Tư Phong._ Tư Phong nói với giọng điệu lạnh lùng rồi đưa tay ra phía trước thể hiện thái độ muốn giao lưu.

Sara ngất ngây trước khuôn mặt của chàng soái ca Tư Phong, nhưng khi nghĩ đến mối thù của Băng Tuệ thì lại khiến ánh cô nhìn anh có chút ác cảm, loại người này không thể đánh giá từ bên ngoài được.

- Còn tôi là Ngao Thừa Thiên, chủ tịch Ngao thị._ Anh mỉm cười thân thiện.

...

- Xin chào Trần chủ tịch, Ngao chủ tịch, Trương chủ tịch, tổng giám đốc Kotohi, giám đốc Lãnh cùng giám đốc An, tôi là Sara Sayuki, thư kí của Hoàng chủ tịch, thật hân hạnh khi được quen biết với các vị đây._ Sara giả vờ vui vẻ.

- Không có gì, giao lưu kinh nghiệm với cô Sara, chúng tôi còn phải học hỏi nhiều._ Kenji.

- Haha...tôi chỉ là một thư kí bé nhỏ làm sao có thể giúp được gì cho các vị chứ?_ Cô gượng cười.

- Sao có thể chứ? Không lẽ Hoàng chủ tịch lại có thể cho phế vật làm thư kí riêng của mình... e rằng cô Sara đây lại chính là một thiên tài..._ An Thần Hạ lên tiếng.

- Giám đốc An đã quá khen, tôi đây vẫn còn phải học hỏi Hoàng chủ tịch rất nhiều._ Sara.

- Thật ra thì tôi không biết rõ về Hoàng chủ tịch cho lắm... lại mong rằng cô Sara có thể chỉ giáo một chút._ Thừa Thiên.

Nội dung câu nói dường như đã được bộc phát ra rõ ràng, Sara nheo mắt lại, nụ cười thân thiện trên môi đã ngấm đi:

- Không phải ngày mai là ngày ra mắt của ngài ấy sao? Các vị nôn nóng?_ Sara.

- Chỉ là thấy hứng thú với vị chủ tịch của cô._ Tư Phong không kiên dè, nói với khuôn mặt không cảm xúc.

Sara mỉm cười, cô đưa ly rượu lên môi uống một ngụm nhỏ, mắt đắm chiều nhìn ra phía sau người bọn họ thì thấy Sting đang khoanh tay trước ngực, dựa người vào tường, đứng gần đó. Nhìn cô rồi nháy một bên mắt như đưa ra tín hiệu.

Sara hiểu ý Sting, cô chuyển cặp mắt sang nhìn thẳng vào Tư Phong:

- Ngày ấy vẫn còn rất trẻ tuổi, thông minh tài giỏi, mỗi quyết đoán đều rất đúng đắn và đối với ngài ấy thì chưa bao giờ có hai chữ “thất bại” trong cuộc sống này._ Sara.

- Anh ta tài giỏi đến thế?_ Hàn Quân không được vui khi có người khác được đề cao hơn mình, nhưng trong câu nói của anh thì vẫn cứ nhằm tưởng Hoàng chủ tịch là nam.

Phía sau Sting đang cười thâm trong lòng, rồi vung tay làm vài kí hiệu cho Sara hiểu như cố nói rằng “miêu tả cho bốc lửa vào... tôi muốn bọn biết Băng Tuệ của tôi là nhất”.

Sara nói tiếp:

- Đúng vậy, ngày ấy gây dựng sự nghiệp này bằng hai bàn trắng và thành quả sau hai năm chính là tập đoàn Hoàng thị lớn mạnh như hiện nay._ Sara tiếp tục diễn thuyết

- Vậy... không biết rằng đằng sau Hoàng thị còn có một thế lực nào khác không?_ Kenji hỏi.

Sara nghe Kenji hỏi thì không biết trả lời làm sao... thật thì cô cũng không rõ nội dung anh hỏi là gì? Vì về việc thành lập bang cô không hề biết một chút gì cả. Bị dồn ngõ cụt, một lần nữa cô lại nhìn về phía của Sting với ánh mắt cầu cứu nhưng cô lại không ngờ cử chỉ đơn giản đó của mình đã có một số người bắt gặp. Và theo hướng mắt cô nhìn về chỗ Sting đang đứng với một sự nghi ngờ không hề nhỏ, Sting cảm thấy không ổn, có lẽ cậu cũng đã nhận ra được một chút bất thường, cầm ly rượu trên tay, toan đi đến:

- Kenji... cậu hỏi vậy đến cả tôi còn không hiểu được. Cậu đang làm khó chị Sara đấy!_ Sting giả ngây thơ như một tiểu bạch thỏ ngoan hiền.

- Cậu cũng có hứng thú với Hoàng chủ tịch._ Thừa Thiên nhìn cậu bằng nửa con mắt trông rất sắc bén.

- Hình như là vậy._ Cậu cười.

...

Bên ngoài cổng chính của khách sạn Kingdom..

- An Thần Hạ, tôi mang quà đến cho cô đây. Happy Birthday!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Thành Nữ Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Khơi gợi

- Wow, cô gái đó là tiểu thư của nhà nào vậy? Xinh quá! _ Một trong số những vị khách có mặt trong buổi tiệc thốt lên.

- Công nhận xinh thật... chắc tiểu thư của một tập đoàn nào đó.

...

Thế là tình hình chỗ công chính bắt đầu nhốn nháo lên khiến trung tâm tầm nhìn của mọi người chú ý. Từ cửa bước vào là một cô gái có dáng người cao tầm 1m7, cô mặc một chiếc váy trắng ngang gối kết hợp thêm những họa tiết hoa hồng đen được cách mã ở phần dưới trông rất tinh xảo. Bên ngoài được phủ bởi một chiếc áo khoác làm bằng lưới có nút kết hoa hồng đen trước ngực. Chân mang hài thủy tinh trong suốt, mái tóc bạch kim xõa tự nhiên, đôi mắt xanh thăm thẳm thấu lòng người, khuôn mặt không son phấn nhưng lại đẹp ngất ngây... Vâng người đấy chính là nữ phụ của chúng ta Diệp Băng Tuệ.

Cả nhóm An Thần Hạ cũng quay đầu lại nhìn cô, các anh main thì đơ vài giây, à thì thào mắng nhiếc, ghen tị với Băng Tuệ, riêng Sting thì không chán chừ nhảy nhào đến:

- Tuệ, cậu đến trễ đấy... nãy giờ một mình tớ cô đơn chán chết! _ Cậu nhõng nhẽo.

- Vậy sao? _ Cô dùng ánh mắt nghi ngờ, liếc xéo cậu.

Sting cười gượng:

- Ahihi...

- Chào Băng Tuệ, tôi cứ nghĩ cậu sẽ không đến. _ An Thần Hạ bước tới gần cô, nở một nụ cười chào hỏi.

- Sao không chứ? Hôm nay tôi còn phải tặng quà cho cô mà. _ Băng Tuệ nói với giọng điệu nửa vui không khỏi khiến người khác thắc mắc.

An Thần Hạ nhìn xung quanh cô thì chẳng có hộp quà nào hết, à nheo mắt:

- Không biết, cậu định tặng tôi món quà gì?

- Nó bình thường thôi, cũng không cao sang hay đắt tiền gì... nhưng tôi nghĩ nó sẽ khiến An tiểu thư rất rất bất ngờ. _ Cô vừa nói vừa cười đều.

- Tốt nhất cô đừng làm gì tổn hại đến Hạ nhi. _ Hàn Quân ở phía sau đi đến. Tư Phong cùng Thừa Thiên thì đang bận nói chuyện với đối tác, Kenji và Trương Dương thì đang cố gắng soi mói thông tin của Hoàng chủ tịch từ Sara.

Băng Tuệ cười thầm trong lòng, mình không đụng chớ, chớ lại cắn mình, thật phiền phức nhỉ?

- Lãnh thiếu gia nói gì mà tôi chả hiểu... chẳng lẽ đó là ngôn ngữ mới của động vật? _ Cô dùng ánh mắt thâm sâu nhìn thẳng vào đôi đồng tử xám tro của anh, gương mặt không tí biểu cảm.

Hàn Quân tức giận, anh giơ tay cao lên định đánh cô thì bị Sting chặn lại.

- Tổng giám đốc Lãnh cao cao tại thượng lại chấp nhất đánh một cô gái như thế sao? Báo sáng mai có tin hot để viết rồi... _ Sting.

- Đoàn Gia Minh, cậu hãy nhớ rõ vị trí của mình trong cái thị trường thế giới này rồi hãy nói chuyện với tôi. _ Hàn Quân lạnh lùng, trừng mắt nhìn Sting, nhắc nhở cậu hãy nhớ rằng Đoàn thị chỉ xếp vị trí thứ 7, còn tập đoàn nhà anh thì... hazz.

Sting cười lặng:

- Hừ... Lãnh thị thật ra cũng chỉ nhờ vào các mối quan hệ thân thiết với các tập đoàn lớn khác nếu không, cậu nghĩ mình có được vị trí như ngày hôm nay sao? _ Sting.

Đúng vậy, Lãnh thị nhờ có quan hệ thân mật với chủ lớn của các tập đoàn may ra mới thuận lợi kí được các hợp đồng lớn, giúp thực lực phát triển ngày càng mạnh nếu không, muốn đạt được vị trí như ngày hôm nay, đấy cũng chỉ là hư vọng.

Hàn Quân bị người khác nói trúng tim đen, mặt anh ngày càng đen lại, tay nắm thành quyền. An Thần Hạ đứng kế bên thì có chút lo lắng, hôm nay là sinh nhật của ả, nếu không may anh tức quá rồi gây loạn tùm lùm người chịu thiệt cuối cùng cũng chính là ả. Nên khi nghĩ tới kết quả không mong muốn này, ả nhanh chóng khuyên răn anh:

- Quân, bình tĩnh.

Nghe thanh âm dịu ngọt của ả, máu sôi trong người anh dần dần dịu xuống, anh cau mày liếc xéo Sting một cái rồi bỏ đi cùng với An Thần Hạ. Sting ở phía sau thì không chịu nhân nhượng, hướng theo phía anh là lười chọc quê:

- Lêu! Lêu cái đồ nhờ khác chống lưng... lêu lêu.

Băng Tuệ thấy hành động trẻ trâu của cậu thì cốc ngay lên trán cậu một cái, cô gắt:

- Sting, sao cậu thích đụng chạm đến người khác thế?

- Hấn đụng chúng ta trước mà._ Cậu bĩu môi.

- Chẳng phải tại cái tính “cháy nhà” của cậu sao?

- Tớ chỉ thấy bất bình vì cậu, tớ..._ Sting lấp bắp, đôi mắt chuyển sang long lanh, ngấn nước.

Cô mỉm cười, cốc cậu thêm một cái rồi đi vào trong. Có người bạn như Sting, ở thế giới này cô cảm thấy rất hạnh phúc a.

Trên đại sảnh chính của nhà hàng Kingdom...

- Xin chào tất cả mọi người, rất hân hạnh khi được chào đón tới với buổi mừng sinh nhật của con gái tôi, An Thần Hạ._ An Kiến Tông phủ trên người một bộ vest trắng, trịnh trọng tuyên bố khai mạc buổi tiệc. Sau đó An Thần Hạ từ trong đi ra, đặt tay lên tay của lão (An Kiến Tông), gương mặt xinh xắn khó dấu nổi niềm hạnh phúc, ả mỉm cười nhẹ nhàng:

- Hôm nay là ngày 23 tháng 11 cũng là sinh nhật của tôi, tôi rất vui khi mọi người có thể dành một chút thời gian để đến đây, điều đó khiến tôi rất cảm động. Tôi mong sau này An thị cùng tất cả tập đoàn khác có thể hợp tác lâu dài hơn nữa và cùng nhau phát triển để tiến đến một sự thành công tươi mới, xin cảm ơn._ ả nói và sau đó là một tràng pháo tay nổi lên. Vì hiện nay dường như ai cũng biết rằng An thị đang hợp tác cùng với những tập đoàn mạnh nhất thế giới, khó trách có thời cơ, đại gì mà không cố gắng tạo mối quan hệ tốt với An thị.

Bỗng từ đâu, một đám phóng viên, kí giả chạy ồa đến, bao quanh lấy ả cùng lão:

- An chủ tịch, giám đốc An... hấn An thị thật sự muốn vực dậy cùng với các tập đoàn lớn để chèn ép Hoàng thị...?_ Một nam phóng viên khoảng chừng 30 tuổi hỏi.

- Không hấn như thế... An thị chỉ muốn nâng tầm, phát triển lên một đỉnh cao mới hoàn toàn không có ý chèn ép bất cứ tập đoàn nào._ Lão nói nhanh.

Tại một chỗ khác...

- Hừ... nói dối không chớp mắt, âm mưu dạt dào như biển mà nói không có ý chèn ép, lão lừa con nít ba tuổi sao?_ Sting tức giận, tay nắm chặt ly rượu trong tay.

Quay lại...

- Vậy nếu An thị cùng tổ tập đoàn thật sự phát triển vượt bậc, vượt qua cả Hoàng thị thì sao?_ Phóng viên không ngừng moi tin hot.

- Sao có thể chứ? Hoàng thị thực lực mạnh như vậy, tôi thật sự không dám mơ tưởng..._ Lão khiêm tốn.

Tại một chỗ khác...

- Tốt nhất là lời giống với tâm... đúng là lão hồ ly._ Sting liên tục nheo nheo bên tai cô.

- Yên tâm đi Sting... giấc mơ của lão là do tố điều khiển._ Cô đứng đưa ly rượu trong tay, môi nhếch lên một nụ cười chết người.

Quay lại...

Phóng viên liên tục nhiều chuyện, hỏi tới tấp:

- Theo như thông tin được biết, ngày mai là ngày mà Hoàng chủ tịch ra mắt, không biết An chủ tịch có muốn kết quan hệ thân thiết?.

- Hahaaa... Hoàng chủ tịch là người thông minh tài giỏi nếu tôi thật sự có phúc khí làm quen thì thật sự rất hân hạnh a.

Tại chỗ cũ...

- Hừ... tớ thật sự muốn xem cái biểu cảm của lão khi biết cậu là Hoàng chủ tỉnh lắm đấy, và cả bọn người kia nữa? _ Sting nói xong liền liếc mắt đưa tình với Băng Tuệ. An Kiến Tông vốn là người có dã tâm lớn, dùng chính con gái của mình để mua lợi từ các tập đoàn khác, giờ nói lão chính là bị một con nhóc 18 tuổi xỏ mũi (Sach: Tuổi thật của Băng Tuệ là 32 rùi đấy) thật muốn bức tâm mà chết a.

- Ngày mai, cậu sẽ được thấy thôi, nôn nóng làm gì? _ Cô cười ranh mãnh.

Sau khoảng chừng 10 phút, buổi tiệc sinh nhật của An Thần Hạ bước vào giai đoạn chính, giai đoạn mà nhiều người đều nhân cơ hội này để kết thân với các quý tộc hoặc có thể nói là mua chuộc chuyện làm ăn. Vâng! Đây chính là tặng quà sinh nhật cho An tiểu thư đấy ạ. Và đó cũng coi như là một lí lẽ bình thường, người làm ăn vì mục đích của chính mình có thể tiêu hao mua một món quà đắt tiền, tặng cho người không thân thích nhưng họ cũng cảm thấy rất xứng đáng vì sau những món quà tặng đó là những vụ lợi cá nhân nhờ vào lợi ích phi pháp để xử lí, thương trường vốn là thế mà...

An Thần Hạ ngồi tại vị trí của nhân vật chính, kế bên là An Kiến Tông cùng 5 vị nam chủ soái ca, mọi người xung quanh cứ thế, tay xách tay mang đầy rắp những hộp quà to nặng trĩu hướng về phía bàn ở đang ngồi, mong mau tặng quà rồi chuyện sau đó thì tính tiếp...

- Khoan đã. _ Một thanh âm dễ nghe, nhưng cũng lạnh lùng không ít vang lên giữa lòng sự giả.

Mọi người xung quanh ngạc nhiên, neho mắt tìm kiếm thân ảnh của chủ giọng nói vừa rồi. Thì bất ngờ từ sau, Băng Tuệ kêu ngoạc bước đến gần, kéo ghế và ngồi cùng bàn với bàn của ả. Thư kí của An Kiến Tông ở sau tỏ ra không được vui, địa vị của con nhóc kia là gì? Bàn này đâu phải ai muốn ngồi thì ngồi chứ?

- Xin lỗi vị tiểu thư kia... cho hỏi người là...?

- Bạn cũ của An tiểu thư không có tư cách? _ Cô dựa người vào ghế, môi vẫn giữ nụ cười khó hiểu ấy.

Câu trả lời của cô khiến tên thư kí kia không hài lòng lắm, vì theo như tư liệu hắn biết được thì bạn bè thân thiết của An Thần Hạ chỉ có năm vị cao cao tại thượng kia, nay nói cô là bạn cũ của ả, hắn thật sự hơi đắn đo...

- Thư kí Lưu... _ An Kiến Tông gần giọng. Vì theo như sự quan sát của lão, một cô gái có khí chất vương giả, xinh đẹp như vậy, ắt hẳn là một nhân vật không tầm thường.

- Xin lỗi... tiểu thư. _ Thư kí Lưu cúi đầu, xin lỗi.

- Diệp Băng Tuệ, cô có tư cách gì mà ngồi ở đây. _ Hàn Quân nghiêm giọng, lạnh lùng nói.

- Diệp... Băng Tuệ? _ An Kiến Tông có chút bất ngờ... cái tên này hắn nghe rất có ấn tượng a.

- Sao chú Kiến Tông... không phải chú quên cháu rồi chứ? Cháu là Diệp Băng Tuệ đây, người đã hãm hại con chú cách đây hai năm đấy, rồi bị các chồng hồ của cô làm tán gia bại sản, thêm nữa... cháu chính là con gái của Diệp Lăng và người phụ nữ bị tai nạn xe... chú nhớ rồi chứ? _ Cô thản nhiên nói.

An Kiến Tông bỗng nhiên giật mình hốt hoảng vì ông cảm nhận được rằng trong câu nói vô tình đấy của cô như đang cố gắng khơi gợi một mảnh kí ức tưởng chừng như đã bị lãng quên, đột ngột quay lại và hiện ảnh trong tâm trí của lão khiến lão không khỏi khiếp sợ. An Thần Hạ thấy sắc mặt ba mình tái nhợt đi, vội biết chuyện gì đang xảy ra, ả can ngang:

- Không biết cậu định tặng tôi món quà gì?

- Không ngờ An tiểu thư lại chú tâm đến món quà của tôi a. Nhưng bây giờ tôi vẫn chưa muốn tặng nó, tôi muốn nói chuyện đàm tiếu với chú Kiến Tông thôi à không phải nói là Chủ tịch An nhì?

- Nếu cô không muốn tặng quà thì lập tức rút ra khỏi đây... nhanh và lập tức _ Kenji hàm hừ. Anh thật sự không muốn sinh nhật của người mình yêu thương lại bị phá đám, huống chi người phá đám đó lại gọi cho anh một dự cảm không lành tí nào hay nói cách khác anh đã và đang cảm thấy Diệp Băng Tuệ đã lợi hại hơn xưa. Như biến trở thành một con người khác...

- Ngài giám đốc thân mến, đừng quá hung hãn, cử chỉ của ngài sẽ được phóng viên chụp lại đấy... ngài nghĩ sao, nếu hình tượng một Kotoho Kenji lại bị đổ vỡ bởi những lời lẽ xúc phạm người khác, đã có gan làm thì phải trả giá, _ Cô nhâm nhi li rượu trong tay, đôi ngươi xanh thẩm hướng thẳng về phía Kenji như một lời cảnh cáo.

Anh cứng họng vì cô nói đúng, xung quanh đây phóng viên nhiều như vậy, lỡ mà cư xử bất pháp, tin báo hot nhất ngày mai sẽ mang tên anh a.

An Kiến Tông thờ dãi, lấy lại tinh thần, có lẽ do lão nghĩ quá nhiều thôi, Diệp Băng Tuệ là đang vô ý hay cố ý thì chỉ có người trong cuộc mới biết. Nhưng một con nhóc 18 tám tuổi thì làm được gì lão, lão cười khinh...

- Thôi nào, chú Kiến Tông, sao mặt chú xanh xao thế? Uống với cháu một ly nhé. _ Cô cười nhếch môi, tay cầm ly rượu chạm vào ly của ông “keng” lên một tiếng, rồi uống đi một ngụm.

- Chú Kiến Tông, sao chú không uống thế? Cháu thật đang làm phiền chú? _ Cô nói đúng chuẩn một cô gái ngây thơ.

An Kiến Tông im lặng không trả lời hay nói đúng hơn là lão không có lời để nói, vì sao ư? Vì lão chợt nhận ra rằng trong mỗi câu nói của cô đều có những hàm ý khác nhau mà mục đích nhắm đến của nó lại chính là lão. Ngay cả khi giới thiệu về bản thân mình, đời nào có ai lại nói là “con của người phụ nữ bị tai nạn xe”. Lại thêm câu nói “có gan làm thì phải trả giá” nó thật sự đang mang tiềm ý gì đó? Hay là do trí tưởng tượng của lão quá phong phú?

- Cô thôi đi... nếu cô có lòng thì tôi rất vui còn không, tôi đành phải tiếp tục buổi tiệc._ An Thần Hạ đổi cách xưng hô với cô, trên gương mặt đầm đìa đã xen lẫn vài tia tức giận, chỉ sợ rằng kim nén không được rồi cần người bừa bãi.

Băng Tuệ cười thầm trong lòng, ánh mắt hiện lên vài tia phản kích, cô nghĩ: “muốn tiếp tục? E rằng buổi tiệc phải tạm dừng rồi... à không phải là kết thúc mãi mãi”.

- Nếu An tiểu thư đã gấp thế, vậy thì Diệp Băng Tuệ tôi sẽ là người đầu tiên cũng như người cuối cùng tặng quà cho cô..._ Cô buông ly rượu xuống, dựa người vào thành ghế, trên môi vẫn giữ nụ cười gọn người, kết hợp thêm câu nói vừa rồi khiến không khí xung quanh càng âm u, lạnh lẽo, một cảm giác bất an như sắp diễn ra...

- Diệp... Diệp Băng Tuệ, cô nói như thế là có ý gì?_ An Thần Hạ cũng chợt run lên, lắp bắp nói.

- Tôi định tặng quà cho cô đấy... cô không muốn nhận?_ Cô hỏi lại.

- Cô đang...

An Thần Hạ chưa kịp nói hết thì cô gấn ngang giọng à:

- Three...

- Two...

- One...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Thành Nữ Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Phơi bày

“Cụp!”_ Ánh sáng phát ra từ những chùm đèn pha lê bỗng ngưng vụt tắt khiến các khách quan xung quanh một phen hoảng sợ:

- Á... chuyện gì xảy ra vậy?

- Có chuyện gì thế? Mất điện sao?

- Mọi người bình tĩnh, chỉ là sự cố, chúng tôi sẽ mở đèn ngay lập tức._ Quản lý của An Kiến Tông nhanh nhảo trấn an tinh thần.

- Diệp Băng Tuệ là cô làm phải không? Cô định giờ trò gì?_ Trong bóng đêm mờ mịt, Kenji cao giọng, hét lên, thanh âm lạnh lùng một cách đáng sợ khiến những người xung quanh bất giác rung mình một cái. Tĩnh ra cũng thật trùng hợp, vì đằng sau tiếng đếm ma mị của cô thì lập tức đèn vụt tắt ngay, nên không cần nói cũng biết người đứng sau giờ trò là ai.

Nhưng đáp trả lại câu hỏi của anh chỉ toàn những tiếng la hét của các tiểu thư khuê nữ, còn cô, một nụ cười hiện lên...

Bỗng, chiếc máy chiếu trên lầu hai tự nhiên phát sáng thu hút tầm nhìn của mọi người về nó, tuy nói độ rõ tối, hình ảnh không sắc nét nhưng cũng đủ để quan sát được sự việc: con đường vắng không một bóng người được tái diễn trên màn hình, từ xa một chiếc LT đen phóng nhanh ầu tẩu, lách lách nguy hiểm bỗng chắn ngang của đường khiến chiếc BW đỏ đâm vào một cây cổ thụ, “Bùm” chiếc BW phát nổ, còn từ trong chiếc LT đen. Một người đàn ông trung niên bước ra, hân hoan hét với cảnh tượng trước mắt, lầm bầm vài câu gì đó rồi quay lại xe bỏ mặc màn pháo lửa đang thiêu đốt chiếc BW...

Đoạn phim kết thúc, những chùm pha lê lại trở nên phát sáng, pha rọi mọi cảnh vật trong nhà hàng Kingdom, và chỉ kịp nhận rằng, sắc mặt của An Kiến Tông cùng An Thần Hạ đã tái mét và xanh xao. Đặc biệt là lão, khi chứng kiến lại cái bí mật mà mình đã cố giấu suốt sáu năm, tưởng chừng như đã bị lãng quên, bây giờ lại hiện ra trước mắt lão khiến tay lão đột nhiên run lên cầm cập, mất ý thức dẫn đến ly rượu vang thượng hạng trong tay thành thoi rơi xuống nền gạch bóng loáng.

- Chú Kiến Tông... nếu cháu không làm thì người trong đoạn lip vừa rồi chính là chú..._ Băng Tuệ ngã người trên chiếc ghế, chân vắt chéo, tay nâng niu ly rượu, mỉm cười nhìn lão bằng ánh mắt khinh bỉ.

An Kiến Tông hoảng hốt, gương mặt không dấu nổi sự sợ hãi:

- Không... Không phải tôi.

- Diệp Băng Tuệ... con tiện nhân này, mày làm cái quái gì vậy? _ An Thần Hạ tức tối, mắt tự chủ.

- Ồ... An tiểu thư, cẩn thận lời nói, phóng viên ở đây nhiều lắm đấy._ Cô tốt bụng nhắc nhở.

Thật đúng là phía sau, các phóng viên kí giả đang nhanh tay, lẹ chân bấm máy để ghi lại cảnh tượng huy hoàng trước mắt, xem ra tòa soạn lần này của họ có vụ làm ăn lớn rồi a.

- Các người... các người xóa hết hình ảnh cho tôi._ An Thần Hạ thật không thể kìm được cơn tức giận mà hét toát lên.

- Sao thế? An tiểu thư đẹp khuyển quốc khuyển thành, nếu xóa ảnh thì tiếc cho một đại mỹ nhân “hiền lành, có văn hóa” đấy._ Cô.

- Diệp Băng Tuệ... mày...

- Hạ nhi, bình tĩnh._ Hàn Quân đi đến ôm ả vào lòng, ngăn cho ả nói tiếp.

- Thật là cảm động a... Lãnh thiếu gia, sau này nhớ nhốt vợ vào chuồng nhé, không thôi cô ta lại ra ngoài sửa bậy, cắn người lung tung. Nếu xui xẻo, thật bị cô ta cắn trúng, Lãnh thiếu gia đây phải trả tiền tiêm vắc-xin phòng bệnh dại cho tôi đấy._ Cô cười đều, rót tiếp rượu vào ly của mình.

- Mày...

- Thôi đi, Hạ nhi._ Hàn Quân lấy tay, bịt chặt miệng ả, vì anh biết nếu ả cứ tiếp tục làm loạn như thế, người có lợi vẫn là Diệp Băng Tuệ.

- Đúng rồi... An tiểu thư, cô nên cầm miệng lại vẫn là tốt nhất. Vì tôi còn phải nói chuyện rõ ràng với chú Kiến Tông nữa chứ? Phải không chứ? _ Cô dè dặt, liếc mắt sang nhìn chăm chăm vào lão.

- Không... đó không phải tôi. Cô đừng nói bậy._ An Kiến Tông cố giữ bình tĩnh để biện minh cho mình.

- Vậy sao? Thế mà cháu cứ thấy người đàn ông trong đoạn video đó có ngoại hình giống y chang chú cách đây 6 năm, và cháu còn nghe đâu, ngày mà chú đi dự tiệc về không biết đã xảy ra chuyện gì mà lại đốt đi chiếc LT đen của mình, mặc dù một chiếc LT cũng đáng gần 10 tỉ... chú thật hào nhoáng đấy._ Cô dùng gương mặt của một tiểu bạch thỏ ngây thơ, nhưng mỗi một câu từ, mỗi một lời nói đều cho thấy hành vi kì lạ của An Kiến Tông. Diệp Băng Tuệ cô đúng là con ác quỷ đội lớp thiên thần mà...

Uống một ngụm rượu, cô nói tiếp:

- Tóm lại, cũng thật là trùng hợp, người cầm lái chiếc xe BW đỏ đó chính mẹ cháu, Thượng Như Hoa (mẹ DBT).

Ngay sau câu nói của cô, tất cả các phóng viên và quan khách đều nháo loạn ầm ĩ lên, khỏi nói thì chắc rằng, ai cũng biết ý tứ trong câu nói của cô là gì? Người đàn ông trong đoạn lip đó chính là An Kiến Tông, hay nói cách khác hung thủ của vụ tai nạn giao thông hại chết phu nhân Diệp thị chính là lão.

- Thật không ngờ... An chủ tịch chính là người đã gây ra tai nạn nổ xe cách đây sáu năm a.

- Dám bơ vợ ngoài vòng pháp luật sáu năm trời, đúng là nghiệp chướng

...

Những tiếng bàn tán xung quanh ngày càng nhiều khiến tâm tình năm chàng soái ca nhà ta có chút giao động, vì rất thảm là bọn họ đang hợp tác với nhau để tạo thành tổ hợp tập đoàn a, cả thị trường kinh tế thế giới, ai mà không biết, chính vì thế, sự việc lần này nói là không ảnh hưởng đến họ thì hoàn toàn sai rồi.

- Tất cả mọi người thân mến, xin hãy tin tưởng tôi và ba tôi, đoạn video trên chỉ là mưu phẩm của Diệp Băng Tuệ, hoàn toàn không đúng với sự thật, đừng để Diệp Băng Tuệ lừa gạt... _ An Thần Hạ thoát khỏi vòng tay của Hàn Quân, ánh mắt lại trở nên ôn nhu, tỏa về yếu đuối, để cố biện minh.

- Thế... An Thần Hạ, An Kiến Tông, các người có chứng cứ gì để nói, đoạn video trên là giả? Còn không hãy nói sự thật đi, sự thật là chú đã gây ra tai nạn cho mẹ cháu và đã TRỐN- TỘI._ Gương mặt cô trở nên lạnh lẽo vô cùng, cái hàn khí ấy như đang đâm xé vào da thịt của mọi người xung quanh... người con gái này đang có ý đồ.

- Diệp Băng Tuệ, tôi chắc rằng đoạn video đó là giả vì... ừm ừm.

An Thần Hạ chưa kịp nói hết thì Thừa Thiên đã rời khỏi ghế, tiến đến gần chỗ ả, dùng tay bịt chặt miệng, ngăn ả nói ra lời. Hoàng Băng Tuệ thấy hành động của anh thì không khỏi cau mày... Ngao Thừa Thiên xem ra đã biết mưu tính của cô.

- Hừ... sao chứ? Mục đích của tôi hôm nay chính là tặng món quà này cho cô, cô không cảm ơn tôi thì thôi lại còn đánh giá chất lượng hàng thật hay giả, điều đó khiến tôi thật đau lòng._ Băng Tuệ trặc lưỡi, tỏ vẻ thất vọng, rồi lại nói tiếp:

- Không sao... chỉ cần cho người giám định là rõ thôi, tôi cũng mong muốn hung thủ sớm ngày lộ diện, còn không...

Cô ngắt lời, ly rượu vang đỏ trong tay được buông lỏng ra, rơi thẳng xuống sàn tạo nên một tiếng động rộn người khiến ai ai xung quanh cũng giật thót tim, màu rượu đỏ như máu bắt đầu loang loãng chảy lan ra khiến diện tích sàn ướt rượu ngày càng nhiều và kẻ bên là đáng ngồi vắt chân thanh thần của Hoàng Băng Tuệ. Ánh mắt cô đậm chiều như phóng thẳng những cung tên nhọn hoắc vào tâm can An Kiến Tông khiến mặt lão đã xanh lại càng xanh hơn, hai tay run lên bần bật đan xen vào nhau, bầu chặt những lớp da đang dần dần đỏ ửng... lão đang sợ.

- Không phải... đoạn video năm đó đã được chính tay tôi đốt đi... nên... nên... đoạn video này, không thể nào là thật. Tôi không có... hại chết Thượng Như Hoa, chỉ do bà ta tự đâm vào cây làm xe cháy nổ. Không phải tôi... Lão bị con rung sợ làm mất lí trí, bất giác nói hết sự thật mà không kịp suy nghĩ khiến tất cả mọi người xung quanh một phen bất ngờ.

Lúc này, bộ não IQ của An Thần Hạ mới chợt thấu được mưu đồ của cô rằng cô đang cố gắng đã kích tâm lí của ả và lão, nhằm dẫn đến kết quả là tự hại chính mình. ả ngấp người, khụy cả gối xuống sàn, ánh mắt tràn đầy căm tức:

- Ba... dừng lại đi, dừng... dừng nói nữa.

Băng Tuệ nhìn cảnh tượng trước mắt, khuôn mặt thoáng lên vài tia vui vẻ hả hê, câu nói của lão thật chính là mục tiêu mà bấy giờ cô nhắm tới, nhưng đáng tiếc lại hồng mắt một con mồi là An Thần Hạ, và chỉ tại Ngao Thừa Thiên vô duyên, vô cớ làm kì đà cản mũi, ngăn ả nói lên sự thật không thì ả khó tránh khỏi tội bao che hung thủ.

Cô đứng lên, quay mặt nhìn về phía của các quan khách có mặt trong buổi tiệc, rồi ngân nga cái giọng thần bí:

- Tất cả mọi người thân mến, chắc hẳn mọi người cũng đã nghe rõ ràng rằng An chủ tịch đã tự thú về hành vi của mình, tôi Diệp Băng Tuệ... chính thức tố cáo An Kiến Tông, chờ ngày ra mắt quý tòa... Cô mỉm cười, nụ cười của một thiên thần.

Những người xung quanh nghe câu nói của cô thì bắt đầu bàn tán rầm rộ, xem ra tiếng tăm của An thị thật sự “ nổi tiếng” rồi đây...

- Không... không thể nào... mày không có chứng cứ gì hết? Đoạn video đó là giả... An Thần Hạ nêu lên lí lẽ vì ả biết chắc rằng đoạn video mà camera gắn ở đầu đường nơi xảy ra tai nạn thu được năm xưa đã được lão đốt đi trước khi cảnh sát mò tới, thêm nữa ả vốn là người trong cuộc, chuyện ba mình hại chết Thượng Như Hoa ả cũng tự mất chứng kiến, chỉ khác rằng lúc xảy ra tai nạn, An Thần Hạ do quá sợ hãi nên đã tự nhốt mình trong xe, không đi ra ngoài nên camera cùng lắm chỉ bắt được hình ảnh của An Kiến Tông, còn ả xem ra vẫn bình an vô sự... nhưng may mắn khi này cũng nhờ Ngao Thừa Thiên ngăn can kịp thời, không thôi ả đã khóc không ra nước mắt a.

- An Thần Hạ... tai cô thật có vấn đề, An chủ tịch đã tự nhận chính mình đã đốt đi cuộn video kia,... nếu chú ấy không làm chuyện xấu gì? Thì thật rảnh rồi hao công tốn sức đi thủ tiêu một cuộn video vô ích... mà cho dù vật chứng tôi đang nắm giữ là hàng giả đi nữa, thì An chủ tịch vẫn có liên quan đến cái chết của mẹ tôi, cô thấy tôi nói đúng không? _ Băng Tuệ.

- Không... điều đó vốn không đủ tính thiết thực để buộc tội ông ấy, ba tôi... ba tôi thật sự vô tội.

- Hừ... dù gì chuyện cũng đã sáng tỏ, nợ mạng trả mạng... An Kiến Tông, ông chờ hưởng vinh quang phú quý trong chốn ngục tù đi... _ Cô liếc mắt nhìn đáng vẻ chôn chân của lão, nhưng với bản tính thật của Hoàng Băng Tuệ, ở tù? Cô không phải hạng người dễ giải thể... chỉ là để lão sang một bên, xử lí đám trẻ trâu này trước rồi từ từ hành hạ lão sau cũng chưa muộn.

- Diệp Băng Tuệ, cô nói nhằm gì thế? Ba tôi thật sự không có gây tai nạn cho mẹ cô... An Thần Hạ thấy cô lảng tránh sang một việc khác, liền nghĩ rằng cô không thể chống chọi được nữa nên bèn lấn áp tới. Nhưng đúng thật chỉ với cuộn băng trên khả năng buộc tội lão chỉ có 50 %, vì người thủ tiêu đi vật chứng chưa chắc là người gây ra tai nạn...

Từ xa, Thừa Thiên và Tư Phong không ngừng quan sát chi tiết từng biểu cảm trên gương mặt của cô, nhưng khi họ nhìn vào ánh mắt mông lung ấy, cũng đành bó tay vì không thể biết được người con gái này đang âm mưu chuyện động trời gì nữa đây...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Thành Nữ Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Đường cùng

Băng Tuệ im lặng, ngồi xuống chiếc ghế cũ, với tay lấy một ly rượu vang khác được đặt trên bàn, nhấp môi nhẹ rồi lại mỉm cười, một nụ cười quỷ dị:

- Thượng Như Hoa người phụ nữ xinh đẹp xấu số, bị chết nổ trên xe của mình ngay trên đường về nhà, do vụ nổ quá lớn, tất cả các mảnh xác của chiếc BW đều hư hỏng nặng nề, khu vực xung quanh bị lửa thiêu cháy rụi... nên cảnh sát đã khẳng định do bị rì thùng xăng dẫn đến phát nổ, nguyên nhân đó cũng được đăng trên báo đài khiến mọi người đều nghĩ người chết là do nguyên nhân trên... mãi sau đó 1 năm, lại một lần nữa, nguyên nhân thực sự đã được phơi bày, thùng xăng phát nổ là do cổ máy động cơ tác động vào hay nói cách khác là chiếc BW đã đâm vào một vật cứng gì đó và đó chính là cái cây cổ thụ như mọi người đã được chứng kiến trong đoạn video vừa rồi... Cảnh sát vốn thấy vụ tai nạn đã lắng xuống từ lâu nên đã không tuyên bố nguyên nhân thật sự như trên... và cũng không ai rảnh rỗi làm sáng tỏ. Ấy thế mà, An chủ tịch cao cao tại thượng An Kiến Tông lại biết xe của người đã đâm vào cây... dẫn đến phát nổ. Thế, nên giải thích làm sao đây? Không lẽ “ mất thần” thật sự tồn tại? Nếu thật vậy, xin hỏi An chủ tịch, hung thủ là ai?

Băng Tuệ như nhập vào một vị thám tử tài giỏi, rành rẽ bắt lỗi trong câu nói của lão: “Không phải... đoạn video năm đó đã được chính tay tôi đốt đi... nên... nên... đoạn video này, không thể nào là thật. Tôi không có... hại chết Thượng Như Hoa, CHỈ DO BÀ TA TỰ ĐÂM VÀO CÂY LÀM XE CHÁY NỔ. Không phải tôi...” Nếu lão không có mặt tại hiện trường, làm sao có thể khẳng định như thế? Thật khiến người ta nghi ngờ...

Như một tiếng sét đánh ngang tai, An Kiến Tông thua rồi, thật sự đã thua rồi, lão xanh mặt, thất thần, vốn tưởng sẽ được lí lẽ của An Thần Hạ bảo bọc nhưng hiện tại một vinh quang của lão đã kết thúc một cách thảm bại dưới tay của một con nhóc 18 tuổi... Diệp Băng Tuệ, lão hận cái tên này.

- Sao thế? An Thần Hạ, cô không nói nữa sao? Tôi đang mong chờ lí lẽ cái bướm của cô lắm đấy... hay sự thật vốn đã như thế?_ Cô vẫn mỉm cười.

An Thần Hạ im lặng bởi ả không thể nói thêm được gì nữa... ả cũng giống như An Kiến Tông, một kẻ thua cuộc.

- Diệp Băng Tuệ, tao sẽ bắt mày phải trả giá đắt cho những gì mày đã gây ra._ An Kiến Tông trừng to mắt, lão đã mất hết rồi, tài sản, quyền lực, danh vọng... tất cả chỉ mất trong tầm một khoảng thời gian ngắn ngủi. Nền giờ đây, lão chẳng còn sợ gì cả, chính Diệp Băng Tuệ ả không, phải nói đúng là Hoàng Băng Tuệ vì chỉ có cô mới có thể dẫn dắt một cuộc chơi vui như vậy, An Kiến Tông... lão chỉ là một con cò thôi!

- Chú Kiến Tông thân mến, người phải trả giá là chú. Cháu chỉ thay mẹ Như Hoa nhận giá thôi. Nên chú sẽ trả tiền bồi thường cho cháu? Một lời xin lỗi? Hay là cả mạng sống của mình._ Băng Tuệ thân nhiên nói nhưng lại khiến người khác không khỏi lạnh sống lưng.

An Kiến Tông nghe thế, không những không sợ mà còn điên cuồng hơn thế nữa:

- Mày hãy nhớ, tao đã từng cướp đi mạng sống của người mà mày yêu thương thì oắt tất cả những người còn lại tao đều dư sức... há há há. An Kiến Tông tao mãi mãi là ông hoàng của thế giới... chẳng ai có thể hạ được tao... tao là nhất... há há há.

Lão bật cười như một vị vương giả tham vọng... tiền tài, quyền lực che mắt lão rồi!

- Ba... ba không sao chứ?_ An Thần Hạ roi nước mắt, chạy đến đỡ lấy tay lão.

- Há há... ta sẽ trở thành người giàu có nhất thế giới, phải không Hạ nhi?_ Lão bần rỏi lí trí, nhất thời điên loạn nói lên tham vọng của mình.

“Bịch”_ Hàn Quân đánh tay vào sau gáy của lão khiến lão bất bình.

- Anh Quân...

- Hạ nhi, không sao đâu._ Hàn Quân ôn nhu nhìn những giọt nước mắt của ả mà thấy đau xót trong lòng, rồi kêu người đến đưa An Kiến Tông rời đi.

- Diệp Băng Tuệ, đây là quà của cô sao?_ Hàn Quân chuyển trừng mắt sang nhìn cô đang vô tư rồi trên ghế thưởng thức rượu ngon.

- Hình như là vậy... nhưng cũng không đúng cho lắm_ Cô chống tay chạm vào cằm, biểu cảm trông rất ngây thơ.

- Hừ... cô cũng hiểu rõ thứ mà bản thân cô tặng là gì rồi ư? Không trách cô nói mình là người đầu tiên tặng quà và cũng là người tặng cuối cùng... giờ thì mong ước của cô đã được toại nguyện rồi đấy, mau rút khỏi đây nhanh.

- Lành thiếu gia gấp gấp thế? Tôi còn chưa hỏi cảm nghĩ của An tiểu thư về món quà hạ cấp của tôi mà... phải không?_ Cô đưa ánh mắt mong lung nhìn sang ả.

- Món quà rất tuyệt, cảm ơn._ An Thần Hạ bình tĩnh nói, trong mắt ả thoáng vài tia căm tức nhưng vốn đã được kìm nén lại, người này... cũng thật nguy hiểm a.

- Ô... thật vui khi tiểu thư thấy thích, nhưng nợ nần giữ chúng ta..._ Cô ngân dài câu cuối, nhìn ả bằng ánh mắt đe dọa.

- Cô..._ An Thần Hạ thấy dự cảm bất an trong đôi đồng tử xanh ấy, không lẽ Băng Tuệ thật sự sẽ đem lại bất ngờ khác nữa ư?

...

Thấy tình hình bất động trong giây lát khiến Băng Tuệ hơi nhú mào, cô còn tưởng đám nhân vật này sẽ náo loạn cái lí nữa chứ, nhưng không ngờ tình hình lại nhảm chán đến vậy khiến cô mất hết hứng thú chơi đùa rồi a. Cô toan đứng bật dậy, uống cạn ly rượu vang trong tay ngoảnh mặt bước ra khỏi đám đông, trước đó còn bỏ lại một câu:

- Nếu sau khi Diệp Băng Tuệ tôi bước ra khỏi cánh cửa này mà may mắn được lão thiên ban cho cái chết thì thật cảm ơn tiểu thư An Thần Hạ đấy.

Cô vẫy tay chào rồi bước đi, bỏ lại câu nói đầy “thâm tình” khiến ai cũng phải xanh mặt vì rõ ràng ẩn ý được thể hiện bên trong là nếu Diệp Băng Tuệ cô có chết thì hãy nghĩ ngay đến hung thủ đứng sau là An Thần Hạ... tính ra cô cũng thật thông minh, trước mặt bản dân thiên hạ nói như thế, xem ra cho dù ả thật sự muốn lấy mạng cô cũng rất khó khăn a...

An Thần Hạ nhìn theo bóng lưng của cô mà nghiêng răng ken két, thề rằng: “Diệp Băng Tuệ, một ngày đó chính tao sẽ giết chết mạng sống bé nhỏ của mày”.

Còn năm người kia đều mãi miết theo đuổi mỗi một suy nghĩ khác nhau:

Hàn Quân: Cô ta là ai?

Kenji: Lại thêm rắc rối rồi đây!

Thừa Thiên: Diệp Băng Tuệ, cô thật khiến người khác bất ngờ!

Trương Dương: Một người con gái nguy hiểm!

Tư Phong: Cuối cùng, cô ta có tất cả bao nhiêu lớp mặt nạ?

Nhưng không bất cứ ai biết rằng, người con gái ấy đã nói thắm một câu: “đó là quà của Diệp Băng Tuệ, nhưng vẫn còn quà của Hoàng Băng Tuệ a, thật khiến người khác mong chờ...”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Thành Nữ Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Ai cũng có mưu kế cho riêng mình

Thế là buổi tiệc kết thúc trong những lời bàn tán sôi nổi về vị chủ tịch “ nổi tiếng ” của An thị. Giờ thì chỉ mong chờ trang báo nổi nhất ngày mai mang tên lão thôi... lần này Hoàng Băng Tuệ cô đúng là thu cả nợ lẫn lời...

Trong căn phòng cổ, mang nền phong kiến Châu Âu, An Kiến Tông sau hồi bị Hàn Quân đánh ngất cũng dần dần tỉnh lại, tâm trí cũng trở nên bình tĩnh hơn. Còn kẻ bên lão là An Thần Hạ với khuôn mặt tức giận tột đỉnh đan xen với biểu cảm lo lắng, ả nhẹ nhàng hỏi:

- Ba... ba không sao chứ?

- Hạ nhi, con hãy cho ta biết... tất cả đều là sự thật phải không? Chuyện đó...

- Ba... bình tĩnh, ba nghe con nói, rồi tất cả mọi chuyện sẽ ổn thôi.

- Không thể nào ổn định được nữa rồi Hạ nhi, Diệp Băng Tuệ... nó chắc chắn sẽ đem việc này tố cáo lên tòa, đến lúc đó ta... ta chắc chắn sẽ bị ở tù mất. Nên tính mạng của Diệp Băng Tuệ không thể nào giữ lại được, con mau cho người giết nó đi. _ Lão khẩn trương.

- Ba, con xin lỗi. Con không thể giết nó được. _ An Thần Hạ nắm chặt tay lão, khóe mắt cay cay.

- Sao... tại sao? Không lẽ con muốn ta phải vào tù. _ Ánh mắt lão sắc lên tia căm phẫn.

- Không phải... con nỡ lòng nào muốn ba rời xa con nhưng... nhưng trước đó, Diệp Băng Tuệ đã nói rằng: “ Nếu sau khi Diệp Băng Tuệ tôi bước ra khỏi cánh cửa này mà may mắn được lão thiên ban cho cái chết thì thật cảm ơn tiểu thư An Thần Hạ đây. ”. Nên nếu con ra tay thì dù cho nó mất mạng hay bị bắt cóc gì đó, người khác sẽ nghĩ con là người đứng sau mọi chuyện, tới lúc đó e rằng còn phức tạp hơn nhiều...

- Hạ nhi... con nói thật chứ? _ Lão run run giọng.

- Dạ thật, nên chỉ duy nhất lần này, con xin ba hãy nghe theo lời con. Ba hãy chịu tội trước pháp luật đi còn về việc con có mặt trước vụ tai nạn đó, đoạn video hoàn toàn không bắt được hình ảnh nên về mặt luật lí thì con vô tội... Và con sẽ thay ba gánh vác tập đoàn An thị, ngay cả chức chủ tịch, thay ba thực hiện ước muốn bá chủ của mình, rồi đợi mọi chuyện êm xuôi, con sẽ tìm cách cứu ba... _ An Thần Hạ đồng dục, ánh mắt hiện lên chút tính toán.

- Ta... _ Lão hơi đắn đo.

- Từ trước đến giờ con luôn nghe theo chỉ dẫn của ba... nhưng lần này con xin ba hãy nghe theo lời con, chúng ta đã cùng đường rồi, nên chỉ còn duy nhất một biện pháp này.

- Được... ta sẽ theo ý con. Nhưng con phải nhớ, đám ngốc kia chỉ là bậc thang để con tiến đến sự thành công, con là người chơi cờ còn chúng là quân cờ, kẻ cầm thì giữ, kẻ thừa thì giết, con chớ vì tình cảm nam nữ mà...

- Ba yên tâm, con sẽ không mềm lòng. _ An Thần Hạ không để lão nói hết câu liền cắt ngang.

- Hạ nhi, ta tin tưởng con. Nhưng vẫn còn một vật cản lớn nhất là Lycoris Aki, nhớ tạo quan hệ tốt với hắn, sao này dần đạp Hoàng thị xuống chân. _ Lão nói.

À gật đầu, che đi ánh mắt xảo nguyệt, mưu mô:

- Con đã biết.

Tại quán bar Gurny...

- Thằng Kenji đâu? _ Thừa Thiên tay cầm ly rượu quá lớn để che đi tiếng nhạc sập sinh, náo nhiệt.

- Đi xử lí. _ Tư Phong lạnh lùng phun ra ba chữ.

- Vụ sinh nhật của Thần Hạ sao? _ Thiên hỏi.

- Ừm.

- Tao xem chừng chuẩn bị có rắc rối to rồi a. _ Trương Dương cời bỏ lớp băng trên người và thay vào đó là một kẻ suy tính âm hiểm.

- Tao cũng nghĩ vậy vì danh tiếng của lão già An Kiến Tông ảnh hưởng đến tổ hợp tập đoàn không ít. _ Thừa Thiên trung ra bộ nghiêm trọng.

Hàn Quân bóp chặt ly rượu trong tay, đôi mắt không che nổi sự tức giận:

- Lại là Diệp Băng Tuệ, cô ta khiến tao nóng máu rồi đấy.

- Mà nóng cái gì chứ? Chuyện nhà người ta có thù tất trả, mà cần được à? _ Thừa Thiên quát lại.

- Nhưng... cô ta không phải Diệp Băng Tuệ. _ Hàn Quân tiếp tục đem suy nghĩ của mình ra bày tỏ khiến ba người kia sửng sốt.

- Tuy tính cách, hành động khác trước hoàn toàn nhưng Diệp Băng Tuệ vẫn là Diệp Băng Tuệ, mà nói xàm gì thế? _ Thừa Thiên.

- Tao có cảm giác rất lạ... từ ánh mắt, lời nói, cử chỉ và hành động. _ Giọng Hàn Quân hơi ngập ngừng, có lẽ do rượu đã dần thấm say vào cơ thể.

- Mà say rượu rồi Quân à. _ Thừa Thiên tiếp tục cãi lí.

- Có quan hệ. _ Tư Phong bỗng nói ra một câu cộc lốc.

- Mà nói gì thế Phong? _ Quân hỏi.

- Đoàn Gia Minh và Diệp Băng Tuệ chắc chắn có quan hệ với Lycoris Aki. _ Phong.

- Tao cũng nghĩ giống vậy. _ Trương Dương nói nghiêm túc.

- Um... lúc chúng ta nói chuyện với Sara Sayuki, cô ta cứ nhìn hẩn mãi, nhưng với biểu cảm đó tựa như đang thăm dò ý kiến từ vị trưởng bối... nên chắc chắn Đoàn Gia Minh có quen biết thân sâu với Lycoris. Mà hẩn lại quần quít mãi Diệp Băng Tuệ, lại là bạn thân, thêm nữa là Diệp Băng Tuệ lại trở nên bản lĩnh, không sợ trời không sợ đất, rõ ràng là có kẻ mạnh chống lưng. _ Thừa Thiên phân tích rồi lại khẳng định:

- Nên giả thuyết này cũng có khả năng rất cao.

- Không trách cô ta lại trở nên nguy hiểm như thế. _ Hàn Quân thật tâm đánh giá.

- Mà cảm nhận? _ Thừa Thiên.

- Không phải cảm nhận mà là chắc chắn. _ Anh nhún mày.

- Tao không nghĩ thế... vì kẻ nguy hiểm thật sự là kẻ đứng đằng sau cô ta... Lycoris Aki. _ Tư Phong.

- Thôi... bỏ qua vấn đề đó đi, dù gì ngày mai chúng ta cũng sẽ được chiêm ngưỡng thân phận của hẩn thôi, suy đoán làm gì cho nặng lòng. _ Thừa Thiên phán một câu hết sức chí lí.

- Thật khiến người khác mong chờ a... _ Trương Dương vừa nói vừa nhâm nhi ly rượu trong tay.

Tại nhà của Băng Tuệ...

Tình hình hiện tại là Sting và cô đang ăn uống no say trong phòng bếp vì buổi sinh nhật của An Thần Hạ bị cô phá đám nửa chừng rồi, nên vẫn chưa có gì bỏ được vào bụng... khiến bụng hai người thật sự đã đói meo...

- Kế hoạch thành công quá sức tương tượng. _ Sting chưa kịp nhai hết miếng thịt trong miệng đã vội nói lớn.

- Ừm, lần này người có công lớn nhất là cậu đấy. _ Cô gấp đũa bỏ xuống bàn, khuôn mặt kèm theo chút sáng khoái, vui sướng.

- Nhưng tại sao cậu biết rõ từng diễn biến của vụ tai nạn vậy? Nhưng cũng nhờ thế mà đoạn video đó làm cũng từ giả thành thật khiến cho An Kiến Tông và An Thần Hạ sợ toát mồ hôi. _ Sting nghi vấn hỏi.

Quay lại quá khứ:

- Hừ... thật ra tớ còn định nhờ cậu giúp một việc._ Cô
- Việc gì?
- Tớ muốn cậu giúp tớ làm một đoạn video ảo nhưng chế tạo làm sao mà ảnh 3D càng nhìn giống thật càng tốt.
- Okay... sở trường của tớ mà, nhưng nội dung là gì?
- Diễn biến vụ tai nạn của mẹ tớ.
- Đừng nói đó là... món quà sinh nhật của An Thần Hạ nha?
- Ừm.
- Ô... thật bất ngờ.
- Đoạn đường tựa như hẻm 231...

...

- Cảm ơn cậu trước._ Cô.

(trích chương 19: Ngày sinh nhật đáng nhớ)

Quay lại hiện tại...

- Đợi đến một thời điểm nào đó tớ nhất định sẽ nói cho cậu biết._ Cô hơi kiên dè vì thật sự cô không muốn nói rằng chính bản thân nhìn thấy trước khi nhập hồn vào thân xác Diệp Băng Tuệ a.

Thấy cô không muốn nói, cậu cũng mỉm cười:

- Okay... tin cậu mà.
- Tin? Cậu thật sự tin tưởng tớ?_ Cô nghiêm giọng hỏi ngược lại.
- Tất nhiên vì tớ biết cậu chưa bao giờ nói dối tớ cả._ Sting nhìn cô bằng ánh mắt kiên định.

Nghe cậu trả lời thế, cổ họng cô dâng lên một cảm xúc bồi hồi khó tả, tại sao cậu lại chắc chắn như thế? Cậu càng tin tưởng cô càng khiến cô cảm thấy có lỗi nhiều hơn, cô đã nói dối cậu mình là Diệp Băng Tuệ còn lừa cậu vào chính trò chơi mà mình sắp đặt, biến cậu thành một quân cờ đắc lực cho mình... Thế nếu Sting biết sự thật, cậu có còn tin tưởng cô như cậu đã nói?

Thấy Băng Tuệ im lặng, Sting hỏi tiếp:

- Thế... cậu có bao giờ nói dối tớ chưa?

Nghe vậy, cô dời mắt nhìn thẳng vào đôi đồng tử trong veo của cậu:

- Có.
- Hà? Nói dối chuyện gì thế?_ Khuôn mặt Sting hiện lên một chút khó chịu.
- Thì lần trước tớ về Việt Nam nhưng nói mình ở Nam Cực đấy, còn hại cậu phải qua đó tìm kiếm..._ Cô mỉm cười, nụ cười của sự chân thành, người bạn này cô thật sự không muốn mất.
- À là lần đó à... vậy mà tớ cứ tưởng cái gì to lớn lắm. Nhưng Băng Tuệ cậu hãy nhớ rằng một điều._ Sting buông đũa, uống một ngụm nước, rồi nói tiếp:
- Cho dù cậu ở bất cứ nơi nào, Đoàn Gia Minh tớ cũng sẽ tìm thấy cậu.
- Hừ... cậu làm như tớ sắp đi xa lắm đấy, sao muốn tớ đi lắm hả?_ Cô bật cười.
- Nào có... nhưng thật hết nói nổi với cậu mà, tớ đang có thả thính như thế mà cậu chẳng động lòng tí nào, sao tự cảm thấy kỹ năng tán gái của mình tuột dốc một cách nặng nề._ Sting bĩu môi trong rất đáng yêu.
- Tại tớ có miễn dịch sẵn trong người rồi._ Băng Tuệ.

- À tí nữa quên mất... hình như tớ bị bọn Tư Phong nghi ngờ rồi._ Cậu vội nhớ ra một vấn đề quan trọng bèn đem ra bàn luận với cô.
- Nếu vậy thì chắc tớ cũng không thoát.
- Là sao?
- Cậu bị nghi ngờ đương nhiên tớ cũng sẽ bị.
- Thế chúng ta nên vui hay buồn đây?
- Tăng kích thích cho trò chơi một chút thú vị và bí ẩn nên có lẽ là vui._
- Nhưng nghĩ lại thì vấn đề đó cũng đâu quan trọng nữa... ngày mai cậu chính là Lycoris Aki và Lycoris Aki cũng chính là cậu, xem ra trò chơi tới lúc đó mới đến hồi gay cấn thật sự._ Sting cười đều.
- Cậu không sợ mình sẽ vướng vào rắc rối sao?_ Cô hỏi vì cô biết chắc rằng khi thân phận của mình được công bố trước công chúng, bọn An Thần Hạ cũng sẽ phần nào đón được Sun và Ice là ai? Nên Sting giúp cô thì chính là tự rước phiền phức vào người mình.
- Nếu thật vậy... thì cậu có yêu tớ không?_ Sting bật cười như đang nói đùa nhưng thật thì sâu trong tâm can cậu, đó chính là lời thật lòng, nếu cậu hi sinh tất cả vì cô... cô có yêu cậu?
- Không phải bây giờ tớ cũng đang yêu cậu sao?_ Cô đứng bật dậy, cốc mạnh vào trán Sting, ngồi quay lưng bước lên lầu.
- Thật không?_ Sting hào hứng.
- Đoàn Gia Minh là người bạn mà tôi yêu nhất._ Cô quay đầu lại, mỉm cười, thầm nghĩ: “Xin lỗi Sting”.

Sting dõi theo bóng lưng cô mà lòng nặng trĩu, đến bao giờ cô mới thôi đi cái câu vớ vẩn đó chứ? Hoàng Băng Tuệ cô thật vô tình...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Thành Nữ Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Tôi là Lycoris Aki

Sáng ngày 24 tháng 11, mọi tin tức bắt đầu gây xôn xao trong dư luận thu hút nhiều tòa soạn báo chí trên khắp các quốc gia đều đến tập trung tại trung tâm kinh tế của Hoàng thị ở Việt Nam... và lí do rất đơn giản là vì buổi ra mắt của vị chủ tịch ấy đã đến.

7:30 tối, tại nhà của Băng Tuệ.

- Ba, con đi trước với Sting nhé.
  - Tuệ nhi..._ Hoàng Lăng kêu cô khiến cô quay đầu lại.
  - Dạ?
  - Ba chỉ muốn đây là buổi ra mắt đơn giản..._ Ông hơi hạ giọng, ôn nhu nhìn thẳng vào đôi mắt xanh thẳm của cô.
- Còn cô sau khi nghe được câu nói của ông thì môi bất giác nở lên một nụ cười, vì ẩn ý trong câu nói đó cô vốn đã thấu:
- Ba không cần lo... nó đơn giản là buổi tiệc trở lại của Diệp gia thôi.
  - Ta biết rõ kế hoạch của con là gì.
  - Đó không phải là kế hoạch hay âm mưu gì cả... mà là một cuộc chơi có con và ba là người chơi.
  - Tuệ nhi... ta xin lỗi, ta không muốn làm người chơi cờ và cả con cũng vậy.
  - Được rồi... con hứa với ba rằng buổi ra mắt hôm nay sẽ là một buổi tiệc tiệc bình thường nhưng còn sau này..._ Cô gắt giọng sau đó mỉm cười nói tiếp:
  - Vậy con đi trước đây... ba đi sau nhớ cẩn thận.

Nhìn bóng dáng cô khuất dần sau hai hàng hoa bí ngạn, ông buồn rầu, thì thầm một câu:

- Cảm ơn con rất nhiều, Tuệ nhi.

Ngồi trên chiếc xe hiệu VESTION đắt giá do Sting cầm lái, cô im lặng không nói gì, ánh mắt chỉ dõi theo từng hàng cây đang khuất xa bởi vì tâm trạng của cô đang rất rối.

- Cậu có vẻ không vui._ Sting nhận định.

- Không... tớ đang cảm thấy háo hức._ Cô vẫn giữ thái độ bơ phờ ấy.

- Là do bác Lãng sao?

- Ừm... kế hoạch của chúng ta tạm thời bãi bỏ.

- Ông ấy thật là một người có tấm lòng vị tha.

- Vậy còn tớ?_ Cô quay đầu sang nhìn Sting.

- Cậu muốn tớ nói thật hay nói dối?_ Sting lộ chút lúng túng.

- Nói dối đi.

- Hm... dễ gần, thông minh, quyết đoán.

- Còn nói thật?

- Nếu nói thật thì cậu là một người rất nguy hiểm.

- Haha... thế cậu đang làm bạn với người nguy hiểm đấy._ Cô bật cười.

- Nhưng điều đó khiến tớ cảm thấy rất thú vị.

Bỗng cậu đạp thắng xe, tháo dây an toàn:

- Băng Tuệ... tới nơi rồi.

- Tiếc thế! Tớ vẫn còn muốn chấp vấn cậu một chút a._ Cô thờ dài khi thấy bản thân đã đến trước sân buổi lễ.

Sting bước ra khỏi xe, rồi lịch sự theo như theo kiểu quý ông, mở cửa cho cô, cậu mỉm cười:

- Tớ luôn sẵn sàng để cậu chấp vấn bất cứ lúc nào mà!

...

Buổi ra mắt của Lycoris Aki được tổ chức tại trung tâm kinh tế của Hoàng thị, đó là một tòa cao ốc rộng lớn và sang trọng được bao bọc bởi những hàng cây tươi mát, khắp sân thì chen chúc, đầy rẫy những chiếc ô tô mang thương hiệu hàng đầu thế giới... tóm lại đây chính là nơi vị Hoàng chủ tịch bí ẩn của chúng ta ra mắt và mở đầu cho cuộc chơi chính thức đầy thú vị.

Cô khoát tay lên tay cậu, rồi liền ngang bước vào cổng chính khiến nhiều người bị thu hút bởi cặp trai tài gái sắc này. Chiếc áo Vest trắng viền đen được phủ lên người Sting làm cậu tỏa sáng một cách lạ lùng lại thêm mái tóc nâu bóng bệnh được vuốt keo, phồng lên trông rất soái, và đặc biệt là ánh mắt sắc bén, khó gần làm cậu nổi bật giữa hàng nghìn con người, tựa như một vị bạch mã hoàng tử bước ra từ trong chuyện cổ tích làm người khác điên đảo. Còn cô, một chiếc váy xanh dương đơn giản có vai áo được cột bằng dây lưới cùng màu, mái tóc bạch kim được bắt xoắn tự nhiên, khuôn mặt đơn giản không son phấn nhưng lại đẹp rạng ngời.

- Xem ra có người đợi chúng ta sẵn trong đó rồi đấy._ Sting quay sang nói với cô khi bắt gặp được hình bóng của An Thần Hạ bên trong.

- Có nên đi chào hỏi chút không?

- Tớ ủng hộ ý kiến này.

- Mời hai vị chọn mặt nạ._ Giọng nói thanh thanh của một cô gái trang nhã đang ngại ngùng, đứng gần cửa chính và chào hỏi hai người một cách lung tung.

- Hm... mặt nạ sao? Hoàng chủ tịch thật thích tạo ra nhiều trò thú vị nhỉ?_ Sting đưa tay sờ cằm tựa như đang thắc mắc một điều gì đó.

- Chắc do cô thư kí của ngài ấy muốn buổi tiệc trở nên bí ẩn._ Cô nói theo kiểu đoán mò nhưng thật ra là cố nhò nhét cái câu trả lời mà cậu đang thắc mắc vì thật thì cái buổi tiệc này cũng không quá quan trọng lắm nên cô đã dùng đầy hết tất cả cho Sara, ngoại trừ cái vai nhân vật chính của cô và Hoàng Lãng trong ngày hôm nay.

- Cậu muốn lấy cái nào?_ Sting vừa lướt mắt qua những dãy mặt nạ vừa thăm dò ý định của cô.
- Sao cũng đc._ Cô tỏ vẻ không quan tâm
- Vậy lấy mặt nạ cặp nhé._ Sting nói rồi chỉ tay bảo cô gái kia lấy cho hai người một cặp mặt nạ có lông vũ màu trắng hình chim ưng.

...

- Chào, chúng ta lại gặp nhau rồi._ Sting mở lời khi cậu và cô đang đi gần đến vị trí của An Thần Hạ.

An Thần Hạ đang nói chuyện với một đối tác của Hoàng thị thì nghe thấy tiếng cậu, liền quay đầu lại nhìn nên bất giác nhìn thấy bóng dáng của cô đứng bên cạnh, ánh mắt ả nheo lại trông rất sắc bén:

- Thật là trùng hợp._ ả cố giữ cho tâm trạng cho bình tĩnh, không thì chút nữa thế nào cũng vô lấy Băng Tuệ mà cần xé cho nát thây.
- Tập đoàn nhà tôi cũng là mối làm ăn quan trọng của Hoàng thị mà, còn cô..._ Sting dùng ánh mắt lạnh lùng quét qua ả.
- Sting, cậu nên biết cho dù tôi không hợp tác với Hoàng thị nhưng cũng là tập đoàn nằm trong top 10 hàng đầu thế giới, nếu không đi thì thật không nể Lycoris Aki a._ ả nói xong liền chuyển mắt qua nhìn chăm chăm vào cô:
- Thế thật thì không biết cô bạn “thân” bán hoa của tôi đây, tại sao lại có đủ điều kiện đi đến đây nhỉ? Chẳng lẽ... đi với tư cách phu nhân của tổng giám đốc Đoàn._ Thần Hạ mỉm cười châm chọc, tay đang đưa ly rượu trong tay.
- Băng Tuệ, cậu đồng ý với ý kiến này chứ?_ Sting lại cười.
- Cũng không tệ, nhưng hình như...
- Là đến hỏi thăm tình hình của An Kiến Tổng sao?_ Một giọng nói của người con trai cất ngang. Và đó chính là Lãnh Hàn Quân.

Đi kế bên anh là bốn người còn lại bao gồm Kenji, Thừa Thiên, Trương Dương và cuối cùng Tư Phong, mỗi người một vẻ khác nhau nhưng đều có một điểm chung là ánh mắt theo dõi sắc bén lộ qua mỗi chiếc mặt nạ và đích nhắm của nó lại chính là Sting và Băng Tuệ.

- Tôi nói vậy có phải không?_ Hàn Quân hỏi.
- Lãnh thiếu gia... ngài thật biết nói đùa, tình hình chủ ấy thế nào trên báo đã sớm nói hết rồi, tôi còn rảnh rỗi đến đây thăm dò để làm gì?_ Bề ngoài cô tỏ ra vẻ không biết nhưng thật ra Băng Tuệ đã sớm biết rõ trong đầu của Hàn Quân và những người còn lại đều nghĩ rằng cô có quan hệ mật thiết với Lycoris Aki chẳng hạn như ông chủ ra mắt thì đây tớ phải đi theo chung vui chứ.
- Ồ vậy sao?_ Hàn Quân nhìn cô bằng ánh mắt ngờ vực.
- Có lẽ tôi khiến Lãnh thiếu gia thất vọng rồi._ Cô.
- Diệp Băng Tuệ, cô nên biết rằng, tuy hiện giờ tôi không làm gì cô được, nhưng điều đó vẫn không khẳng định được mãi về sau, cô liệu hồn đấy._ An Thần Hạ tiến lên gần trước mặt cô, dùng ánh mắt không thể nào lạnh hơn để diễn tả tâm trạng lúc này của ả.
- Tôi có thể xem đó là một thách thức thay cho đe dọa không nhỉ?_ Cô cười đều.
- Diệp Băng Tuệ... cô đang xem thường lời cảnh cáo của tôi?_ ả tức tối, tay nắm thành quyền.

Kenji bước tới vỗ nhẹ lên vai ả, ý rằng kêu ả bình tĩnh không nên manh động vì sao ngày hôm qua Trương Dương đã nói về việc Đoàn Gia Minh và Diệp Băng Tuệ có khả năng là người cấp dưới của Lycoris Aki. Nghe thế anh cũng không bắt ngờ lắm, vì anh cũng từng suy nghĩ về vấn đề này nhưng dù gì việc anh nên làm lúc này là ngăn Thần Hạ gây sự với cô, lỡ đâu đụng đến người không nên đụng thì thật là phiền phức a.

- Sao một người nhỏ bé như tôi lại có gan dám xem thường An tiểu thư chứ? Tôi cũng chỉ là quân cờ trong tay người khác thôi mà._ Băng Tuệ nhấn mạnh hai chữ “quân cờ” làm sự nghi ngờ của mọi người đối với cô càng tăng lên, Diệp Băng Tuệ đúng thật là người của Lycoris Aki rồi...

Sting đứng sau lưng cô không nói gì nhưng trong lòng vốn đã bật cười đến điên đảo, cô cũng thật là biết nói đùa đi, lại thêm bộ mặt ngây thơ như tiểu bạch thỏ đó, nếu như làm diễn viên thì diễn xuất của cô chắc cũng đạt tới cấp đỉnh của đỉnh rồi. Nói bản thân mình là “quân cờ” khác gì gieo vào suy nghĩ của bọn người ngu ngốc kia thêm sự nghi hoặc, trong khi đó cô lại chính là quân cờ tối cao của bản thân mình, là một người chơi cờ thực thụ.

- Xin chào mọi người chỉ 15 phút nữa thôi, chúng ta sẽ chính thức chào mừng buổi ra mắt của Hoàng chủ tịch nên bây giờ mọi người có thể dùng trước rượu và bánh ngọt, xin cảm ơn._ Trên khán đài nằm trên tầng hai của buổi tiệc, Sara trong chiếc váy xẻ đuôi quyến rũ, thông báo với mọi người.
- Ồ... 15 phút nữa sao? Một khoảng thời gian khá ngắn nhỉ? Nhưng thật người khác cảm thấy rất mong chờ..._ Thừa Thiên vì vu nói.
- Sting... tớ đi vệ sinh một chút._ Cô quay sang nói với Sting, rồi chuyển tầm mắt nhìn mọi người còn lại:
- Thật thất lễ vì không giải tỏa được sự đa nghi của mọi người._ Cô mỉm cười rồi bước đi, và cùng lúc đó một bóng dáng khác cũng âm thầm đi theo cô.

Đọc theo đường đi đến nhà vệ sinh, cái bóng tối chập chờn hơi mờ ảo khiến cho không khí xung quanh cũng trở nên huyền bí đến lạ thường, bóng dáng của một cô gái thanh mảnh đi trong màn không khí đó và đặc biệt trên môi cô vẫn giữ mãi một nụ cười rất bí hiểm mà không ai có thể biết rằng cô đang cười vì cái gì.

- Thật không vui nếu cứ chơi trò đầu mặt như thế. _ Cô bỗng dừng lại, ánh mắt vẫn dõi theo phía trước.

- Tôi cũng cảm thấy vậy, chỉ bằng chúng ta nói thật ra thì hay hơn đúng không? _ Giọng nói bí ẩn kia vang lên cách tầm bóng lưng Băng Tuệ khoảng 2m và đang dần dần đi đến gần cô hơn.

- Tôi không nghĩ như vậy, đôi khi một chút dối trá sẽ khiến cho cuộc sống này trở nên thú vị hơn, phải không? _ Cô.

- Nhưng nếu dối trá với không đúng người thì hậu quả sẽ nghiêm trọng đến không tưởng. _ Người đó hơi cúi đầu, phả giọng nói ảm áp cái cổ trắng nõn của cô.

- Đáng tiếc tôi không quan tâm đến hậu quả của nó. _ Cô nói rồi bước đi tiếp.

Bỗng một cánh tay lực lưỡng bắt lấy tay cô, rồi đẩy cả người Băng Tuệ vào tường, hai tay người đó chống lại như muốn nhốt cô trong chính cái lồng đơn giản mà khó thoát ấy:

- Không quan tâm vì đã có nhân vật lớn chống lưng phải không? _ Ánh mắt nâu đen, sắc bén được lộ ra qua hai lỗ mắt trên chiếc mặt nạ đang nhìn thẳng vào cô, cùng với mái tóc vàng uxor của nàng trông thật hấp dẫn nhưng ngữ khí của hắn cũng thật là kiêu ngạo và lạnh lùng a.

- Hôm nay, cậu nói khá nhiều nhỉ? Trần Vũ Tư Phong. _ Băng Tuệ không sợ hãi hay cảm thấy quá ư là bất ngờ, cô lười nhác đưa đôi đồng tử xanh thẳm của mình chống lại với ánh mắt chết chóc của anh khiến anh không tài nào hiểu được cô đang nghĩ gì.

- Nói... cô có quan hệ gì Lycoris Aki? _ Tư Phong trực tiếp đưa ra thẳng câu hỏi của mình.

- Cậu nghĩ thế nào là như thế đây. _ Cô.

- Một Diệp Băng Tuệ yếu hèn, nhu nhược lại trở nên bản lĩnh, bí hiểm và gan dạ, xem ra Lycoris Aki huấn luyện cô cũng tốn khá nhiều công sức a. _ Anh gằn giọng.

- Hừ... tôi xem đó là một lời khen.

Thật ra trong lòng cô đang cười khinh cho sự ngu ngốc của anh và những người còn lại, lúc đầu thì hỏi Lycoris Aki là ai? Còn tìm cách soi mói thông tin về bang Angle Lycoris và bang chủ Lycoris Ice từ Sara. Nhưng bây giờ thì lại hỏi cô có quan hệ gì với hắn... không nói ngu ngốc thì nên nói như thế nào đây? Vì vốn câu trả lời của tất cả các câu hỏi trên đều là cô, người đứng trước mặt anh, Hoàng Băng Tuệ trong thân xác của Diệp Băng Tuệ.

- Tôi không rảnh dãn co với cô, mau trả lời câu hỏi của tôi. _ Anh tỏa vẻ mặt kiên nhẫn, ngữ khí ngày càng lạnh hơn.

- Vậy... nếu tôi nói mình là Lycoris Aki, cậu có tin không?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Thành Nữ Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25: Hoàng Băng Tuệ

- Vậy... nếu tôi nói mình là Lycoris Aki, cậu có tin không? _ Băng Tuệ ngả nghiêng đầu sang một bên, giương đôi mắt mơ hồ nhìn gương mặt không cảm xúc của anh, môi không khỏi kèm theo một nụ cười đều.

Nghe câu nói của cô, anh nghiêm giọng:

- Tất nhiên là tin rồi nhưng... tôi sẽ tin với bất kì người nào mà cô nói là Lycoris Aki ngoại trừ... cô. _ Anh bỏ tay đang chống xuống rồi xoay người bước về hướng ngược lại tựa như chẳng thêm quan tâm đến lời cô vừa nói.

- Không lẽ... tôi không đủ tư cách để được một lần duy nhất gán cái tên Lycoris Aki? _ Cô khoanh tay, ngả lưng vào tường, thanh âm nhẹ nhàng nhưng không kém phần lạnh lẽo vang lên.

- Đúng vậy, vì cô mãi là Diệp Băng Tuệ. _ Anh không quay lại nhìn, bước chân vẫn cứ ung dung tiến về khu tổ chức buổi tiệc.

Nhìn bóng lưng rắn chắc của Tư Phong đang khuất dần sau những dãy bóng tối mập mờ, cô khẽ thở:

- Diệp Băng Tuệ... cái tên này thật đáng ghét a nhưng đáng tiếc, tôi không phải cô ta.

.....

- Sting, cậu với Diệp Băng Tuệ tốt nhất là đừng nên giờ trò gì... xem chừng tôi đó._ Hàn Quân đi đến gần Sting, lấy tay làm điệu bộ phui nhẹ trên chiếc cavart của cậu, ánh mắt sắc bén như muốn nói: Tôi biết tất cả rồi.

Dù gì thời khắc đó cũng đã sắp tới, xem chừng cậu có thể thay Băng Tuệ tạo thêm chút kích thích cho trò chơi nữa a... hẳn đó sẽ là một việc làm tốt. Nghĩ đến đây, Sting nhếch môi cười, thoát khỏi lớp bọc tươi vui mỗi khi ở gần Băng Tuệ:

- Hừ... chúng tôi có người chống lưng đấy... làm sao bây giờ? Thật sợ quá!_ Cậu giọng đều đều chẳng kém cô bao nhiêu, gián tiếp thừa nhận người ở phía sau chính là Lycoris Aki.

- Đừng tưởng là Lycoris Aki thì chúng tôi không làm gì được... và một ngày đó nhất định cậu sẽ được nhìn thấy hắn ta bại dưới gót giày của tôi._ An Thần Hạ khoái trá đun đưa ly rượu trong tay, ả nghĩ với sức của ả sẽ làm nên trò trống gì sao? Thật buồn cười!

- Ô... nhưng thật đáng tiếc, cái ngày đó chỉ có ở trong mơ thôi tiểu thư Thần Hạ thân mến._ Sting.

- Sting, chắc cậu không biết rằng đối với những người quyền lực như hắn ta thì cậu cũng chỉ là một con cò có giá trị nhất thời thôi nên đừng bay cao và vọng tưởng quá, sau này sẽ té đau lắm đấy._ Kenji.

“Một con cò có giá trị nhất thời...” đầu óc Sting bắt đầu vang lên dòng chữ đó, cô xem cậu là một con cò? Có giá trị? Lợi dụng? Và rồi sẽ vứt bỏ?... Thật thì điều đó cậu vẫn chưa bao giờ nghĩ tới, liệu những điều Kotohi Kenji vừa nói là đúng hay sai?

- Cảm ơn vì đã nhắc nhở._ Sting trả lời ngắn gọn với gương mặt không mang tí cảm xúc.

Thừa Thiên nhíu mày:

- Chúng ta có thể hợp tác với nhau và tôi chắc rằng điều đó sẽ không thiệt thòi cho cậu._ Cuối cùng cũng lòi ra mặt chuột, mục đích của bọn họ chính là kéo Sting về phía mình nhưng..

- Không có hứng thú._ Sting

- Đoàn Gia Minh, cậu chắc chắn chứ? Cậu không sợ bị vứt bỏ ư?_ Thừa Thiên.

- Ngài ấy sẽ không bao giờ làm như vậy với tôi vì tôi tin thế._ Cậu.

Lời Sting nói ra thật quá nhạt nhẽo, tựa như niềm tin chỉ có từ một phía và điều đó sẽ khiến con người ta cảm thấy bất khoan khi chọn cho chính mình một lối đi hoàn hảo, vậy mà cậu lại chọn lối đi đó, đơn giản là vì cậu tin tưởng cô ư?

...

- “Xin chào tất cả mọi người đã đến với buổi ra mắt của Hoàng chủ tịch và khai phá, mở rộng thị trường thế giới của Hoàng thị vào ngày hôm nay, nhận được sự chỉ dẫn từ cấp trên, tôi, thư kí của ngài Aki, Sara Sayuki xin được trân trọng làm người dẫn lễ...v...v”_ Sara trên bục đài to tiếng thông báo, thu hút sự chú ý của tất cả mọi người bao gồm cả nhóm của Thần Hạ.

....

- Đã đến lúc._ Sting khẽ thào, đi hướng dần về phía bục lễ.

...

- Lycoris Aki, để ta xem ngươi là hạng người như thế nào?_ Hàn Quân nắm chặt ly rượu trong tay.

- Chúng ta đi thôi._ An Thần Hạ thúc giục cả nhóm.

...

Thế là buổi lễ chính thức bắt đầu nhưng hôm nay là ngày mà vị chủ tịch bí ẩn đã làm mưa làm gió trên thị trường thế giới suốt hai năm qua ra mắt nên có thể nói số lượng phóng viên và nhà báo dường như đã chiếm lấy phần nửa số khách tham dự bao gồm người trong nước và cả người ngoài nước...

- Và bây giờ, xin mời nhân vật quan trọng không thể thiếu của ngày hôm nay..._ Sara.

- Cuối cùng cũng đã đến lúc rồi a... thật mong muốn biết mặt vị chủ tịch ấy._ Khách 1.

- Nhanh chóng chuyển máy quay lên bục đài chuẩn bị ghi hình..._ Phóng viên 1.

- Bật máy quay, phát sóng trực tiếp nhanh cho tôi._ Phóng viên 2

...

Tại phía dưới:

- Đám phóng viên này có cần phô trương như thế không? _ Hàn Quân khó chịu lên tiếng, ánh mắt vẫn cứ dán chặt lên bức đài.
- Hân ta là người có tầm ảnh hưởng mạnh nhất hiện nay trên thế giới đấy, lẽ nào bọn họ lại bỏ qua một miếng mồi ngon béo như vậy được. _ Kenji.

Sau lời nói của Sara, một đợt chấn động nổi lên, cho đến khi tất cả đều nghe được tiếng lộc cộc hay nói rõ hơn là tiếng gót giày chạm vào sàn từ trên tầng hai vọng xuống, khiến tất cả một phen chình lại máy quay và ánh mắt đều hướng ngược lại lên trên và bắt gặp hai bóng hình: một già một trẻ, người đàn ông thì khoảng chừng 50 tuổi, áo vest màu ruby sang chảnh, mái tóc đen nhánh được vuốt ngược lên và dường như chẳng có dấu hiệu nào cho thấy ông đã già. Còn kẻ bên là một cô gái với dáng vóc cực chuẩn, cô diện một chiếc váy cúp ngực màu trắng, đuôi váy hơi dài chạm đến sàn gạch bóng loáng, họa tiết trên váy là những đóa hoa bi ngạn đỏ rực, lát phát vài cánh bay giữa không trung tựa như một khu vườn thật sự,... nhưng điều đặc biệt là cả hai đều mang cho mình mỗi chiếc mặt nạ khác nhau và không giống như mọi người ở đây, hai chiếc mặt nạ đều che hết đi cả khuôn mặt, ngay đến cả lỗ mắt cũng được bọc lại bởi một lớp kính mà người bên ngoài vốn không thể nhìn thấy được đôi mắt của người đang đeo mặt nạ.

Và ngay thời khắc ấy, không gian như bị ngưng đọng, mọi ánh mắt chăm chú nhìn thẳng vào hai bóng dáng uy nghiêm kia tựa như có một sức hút vô hạn tỏa ra và từ từ nếu kéo tất cả ánh nhìn mọi người nơi đây.

Băng Tuệ và Hoàng Lăng ung dung đi dọc theo tấm thảm đỏ được trải dưới sàn trông rất bắt mắt để bước lên bức đài, cho đến khi cô đi ngang qua hàng người của nhóm Tư Phong, một nụ cười trên môi đẹp tựa như tranh vẽ hiện lên nhưng thật đáng tiếc, nó lại bị che khuất bởi chiếc mặt nạ vướng víu kia...

An Thần Hạ đứng gần đó bỗng nhiên cảm thấy rung mình, ả lay tay đan vào nhau, ngả nhẹ người vào Hàn Quân, khẽ nói thầm với các anh:

- Một lão hồ ly.

Kenji nghe thế liền mỉm cười:

- Nhưng thật khó để đánh bại con hồ ly đó a.

Trương Dương trầm ngâm, anh đưa tay đặt ly rượu đang uống dở xuống bàn, mắt vẫn không rời bóng hình của người con gái tà mị đang tạo nhã bước đi kia:

- Cô ta là ai?
- Vợ bé? Em gái? Con gái? _ Hàn Quân.
- Chắc có lẽ là con gái của lão. _ Thần Hạ lộ ra tí khó chịu vì ả biết rằng đằng sau lớp mặt nạ kia sẽ là một gương mặt khuynh quốc họa thủy.
- Hình như... tao đã gặp cô ta ở đâu đó. _ Thừa Thiên đưa ánh mắt đa nghi nhìn về phía của cô.
- Bỏ củ của anh? _ Thần Hạ nói với ngữ điệu tức giận, hai má phúng phính thật khiến người khác không cảm lòng được.
- Ayy... không phải. _ Anh đưa tay lên xoa thái dương, miệng vẫn còn lặp đi lặp lại: “ Chắc chắn là có quen biết cô ta... nhưng là ai chứ?...”

Mái tóc trắng bạch kim, dáng người thanh mảnh ấy thật sự rất quen nhưng vốn ở trong cái xã hội phát triển ưa chuộng hóa ngoại hình này màu tóc cũng không không phải thứ đặc biệt gì để có thể dễ dàng nhận ra được đối phương chẳng hạn như do nhuộm, đội tóc giả hoặc là tóc tự nhiên, nên cho dù nhìn thấy cũng chẳng đủ thiết thực để chứng minh đó là ai.

Sara thấy hai người đến liền nở một nụ cười chào đón, sau đó lách người về phía sau nhường vị trí cho Hoàng Lăng và Băng Tuệ.

- Chào mọi người đã đến dự buổi lễ nhỏ của Hoàng thị vào ngày hôm nay... tôi thật sự cảm thấy rất vinh hạnh khi có thể được hợp tác với tất cả bạn bè anh em trên khắp thế giới...v...v _ Ông hướng mắt nhìn xuống khán đài, giọng âm trầm vang lên và sau đó là một cơn bão pháo tay nổi lên kèm những tiếng lách cách phát ra từ camera.

Bỗng một vài phóng viên nhanh nhào hỏi lớn:

- Hoàng chủ tịch ngài có thể cho chúng tôi biết ngài là ai được không? Chúng tôi thật sự rất ngưỡng mộ tài năng của ngài đối với sự phát triển của thị trường thế giới hiện nay.
- Phải chăng Hoàng chủ tịch ả dấu thân phận của mình là có lý do đặc biệt chẳng?

...

Những quan khách có mặt ở đó nghe thế liền hướng mắt nhìn phảng phất vào ông hay nói rõ hơn là mong chờ cái câu trả lời của những câu hỏi lí thú đó. Nhưng ngược lại, người ta chỉ được thấy hai bóng dáng xinh đẹp kia đứng im lặng, hai chiếc mặt nạ trắng đen vẫn trong tình trạng vốn có của nó, không lộ một tí cảm xúc nào của người đeo ra ngoài...

Hoàng Lăng thở một hơi dài, khoảnh khắc một người nào đấy sẽ cùng với người thân yêu của mình tỏa sáng và là tâm điểm chú ý của mọi người điều đó đương nhiên sẽ khiến con người ta cảm thấy vinh hạnh và tự hào nhưng tại sao, ông tựa như thấy rằng trên vai mình là hai tảng đá lớn đang đè mạnh, ấn sát vào da thịt, thật là khó chịu...

Trong giây lát, ông nghiêng đầu nhìn cô đang đứng bên cạnh, vẫn cái bóng dáng bất khuất và thanh mảnh ấy, vẫn cái hàn khí phát ra làm cho người ta run sợ... ông mỉm cười, tay đưa lên chiếc mặt nạ trắng và... tháo xuống:

- Tôi là Hoàng Lăng... Ông nói và kèm theo một nụ cười xã giao, nét già dặn của cái tuổi 50 không thể che hết vẻ tuấn tú vốn có ông và chính gương mặt ấy đã làm một số người bất ngờ đến không thể lường được.

...

- Ông ta là... là Diệp Lăng, ba của Diệp Băng Tuệ... Gương mặt ả nổi lên hai chữ kinh ngạc đột cùng.

- Thiên... có phải tao nhìn lầm không vậy, thật sự là ông ta?_ Kenji quay sang nhìn Thừa Thiên với ánh mắt phức tạp.

- Tao không nghĩ chúng ta nhìn lầm... Thừa Thiên.

- Nếu là ông ta thì người đứng bên cạnh... không lẽ là... Diệp Băng Tuệ... An Thần Hạ vừa nói vừa lay cánh tay Hàn Quân.

- Đường như đã vượt quá cả tưởng tượng... Trương Dương quét ánh mắt sắc lạnh qua người cô.

Còn Tư Phong cũng không dấu được sự bất ngờ lẫn kinh ngạc, môi anh chỉ có thể nhếch lên:

- Không ngờ mình cũng là một con cờ trong tay người khác...

Rõ ràng thì sự xuất hiện của Hoàng Lăng đã làm cho bọn họ một phen chấn động a, nhớ lại thì hai năm trước sau vụ lập kế của An Thần Hạ, gài bẫy Diệp Băng Tuệ bắt cóc mình rồi làm cho các anh hiểu lầm nên đã ra tay thẳng thừng trừ khử cả Diệp thị còn buộc Hoàng Lăng bán hết cổ phần công ty với giá rẻ để đổi mạng sống của Diệp Băng Tuệ. Nên có thể nói bọn họ đã trực tiếp cắt hết đường sống của Diệp thị mà bây giờ Lycoris Aki lại chính là Hoàng Lăng... liệu một vòng tuần hoàn tương tự liệu có xảy ra?

...

Nhưng thật thì ngoài nhóm của Tư Phong ra thì vẫn có một số phóng viên nhận ra ông nên đã nhanh chóng soi mói tin nóng:

- Hoàng chủ tịch, ngài có phải là chủ tịch của tập đoàn xây dựng Diệp gia, Diệp Lăng không?

...

- Ồ... hình như là vậy a. Ông ấy chính là Diệp Lăng đấy... Pv 1.

- Tôi cũng nhớ rồi, tập đoàn xây dựng của ông ấy đã bị phá sản vì tự bán cổ phần đây mà... Khách 1, do mọi người đều không biết Diệp Lăng làm thế vì cứu cô nên ngoài mặt mọi tin tức, thông tin đều nói ông tự đem cổ phần bán đi và đã được An thị thu mua.

- Gì chứ? Diệp thị đã phá sản và giờ Hoàng thị lại lên ngôi, ngài ấy đúng là một thiên tài kinh doanh đấy... Khách 2.

Những lời ra tiếng vào không ngừng bàn tán sôi nổi cho đến khi ông hạ người gần sát micro, nói lớn:

- Đúng vậy, do một số lí do nên tôi đã đổi họ Diệp thành họ Hoàng... và đã gầy dựng lại một cơ nghiệp lớn gấp nhiều lần Diệp thị trước đây nhưng...

Ông ngắt giọng nhìn sang cô rồi nở một cười trào phúng:

- Tôi không phải là Hoàng chủ tịch hay Lycoris Aki gì cả mà người đó chính là con gái của tôi, Hoàng Băng Tuệ.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Thành Nữ Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26: Tôi là nhân vật chính của buổi ra mắt này a...

Ông ngắt giọng nhìn sang cô rồi nở một cười trào phúng:

- Tôi không phải là Hoàng chủ tịch hay Lycoris Aki gì cả mà người đó chính là con gái của tôi, Hoàng Băng Tuệ.

Sau câu nói tưởng chừng như không mạch cảm xúc của ông, cả hội trường im lặng đến lạ thường, không gian đột nhiên rơi vào trầm tĩnh, ngay cả năm con người hùng mãnh kia cũng không khỏi bị chấn động. Và sau một khoảng thời gian ngắn ngủi đó, tiếng bàn tán bắt đầu sôi nổi lên:

- Gì chứ? Là cái cô gái Diệp Băng Tuệ gì đó sao? _ Phóng viên 1

- Chắc vậy rồi a... thật không ngờ luôn đấy._ Phóng viên 2

- Thế cô gái đứng bên cạnh ngài chính là... ngài Lycoris? _ Một phóng viên bất chấp hoàn cảnh chạy nhanh lên bực đứng gần sát cô.

Ông mỉm cười nhìn cô:

- Đúng vậy.

...

- Còn trẻ quá ha... thật đúng là thiên tài kinh doanh? _ Khách 1

- Hoàng thị vượt mặt qua các tập đoàn khác cho thấy thực lực rất lớn nên tôi thật sự rất hâm mộ vị Hoàng chủ tịch này a._ Khách 2.

...

- Không thể nào._ Cách bực sân khấu khoảng tầm hai km, người ta chỉ kịp nghe thấy giọng nói phản bác êm dịu của một cô gái trẻ nhưng rõ ràng thì gương mặt không dấu nổi vẻ tức giận và bất ngờ. Đó chính là An Thần Hạ.

Nếu nói thật thì duy nhất chỉ có ả mới biết được, ngọn lửa trong lòng mình đang bùng cháy như thế nào, cảm giác khi tai ả nghe thấy ông nói cô là Lycoris Aki... thật khó có thể mà tin được.

Gương mặt An Thần Hạ lúc này đang cố gắng giữ vẻ nghiêm nghị vì chính ả cũng không muốn bản thân mình bị mất điểm trước mặt những người xung quanh, nhưng tia cảm phần vốn không thể dấu được mà cứ nhăm thẳng, phóng sát khí tới cái bóng dáng ma mị đang ung dung đứng trên đài cao kia. ả biết chắc rằng đó là chính là Diệp Băng Tuệ, không, là Hoàng Băng Tuệ mới đúng.

Mọi ánh mắt xung quanh đều dán chặt vào gương mặt xinh đẹp của ả và không ngừng bàn tán. Tuy chỉ riêng năm con người kia vẫn không ngó ngang đến thái độ ấy mà vẫn thâm trầm nhìn cô, trong lòng dâng lên những câu hỏi vô định. Đặc biệt là Tư Phong và Thừa Thiên.

- An tông, ngài có phải... _ Một phóng viên nhìn ả với ánh mắt tra hỏi.

Gương mặt Thần Hạ có chút dịu lại, nén sự tức giận xuống rồi bắt đầu lên tiếng:

- Thật thất lễ... tôi cũng vì quá bất ngờ nên mới cư xử thế._ ả nhẹ tiếng, sau đó lại nói tiếp:

- Thật ra tôi với Diệp... Hoàng Băng Tuệ là bạn bè cũ và theo như tôi biết thì cô ta vốn không thể nào là ngài Lycoris được.

- Ngài có thể nói rõ ra hơn được không? _ Tên phóng viên kia vừa thấy được một miếng mồi béo mồi, lập tức tìm cách rút thông tin từ ả.

An Thần Hạ mỉm cười khách sáo, sỗ dĩ ả khích động như vậy vì sự ghen tức với cô, ả biết Băng Tuệ tuy đã thay đổi rất nhiều, ngoại hình, tính cách,... nhưng chính cái sự ngêu ngoa của bản thân, ả phải tự loại bỏ đi cái câu “Tôi không phải là Hoàng chủ tịch hay Lycoris Aki gì cả mà người đó chính là con gái của tôi, Hoàng Băng Tuệ.”. Vì ả biết, nếu Lycoris Aki là cô... ả sẽ là người thua cuộc và còn thua một cách thảm bại nhất. Và đừng nói là trong kinh doanh ngay cả Hắc đạo cũng vậy.

- Đơn giản vì tôi dám khẳng định rằng cô ta không thể có thực lực như thế. Một cô gái yếu nhất, hẻo lánh, học tập lúc nào cũng đứng cuối bảng và đặc biệt là luôn đứng sau bóng lưng của người khác. Hồi... tôi tin? _ An Thần Hạ.

Tất cả mọi người xung quanh xôn xao bàn luận, một số ít trong đó còn thuật lại cái thảm cảnh lúc Diệp Băng Tuệ đi cầu xin với Lãnh Hàn Quân cách đây hai năm... xem ra lời Thần Hạ nói cũng không phải không có lí. Hoàng Lăng đứng trên bực đài im lặng quan sát diễn biến phía dưới, ông thâm cười cho cô gái ngu ngốc kia, nhưng không sao chính Băng Tuệ sẽ giải quyết tất cả... mặc dù ông không muốn điều đó diễn ra.

- Vậy... ý ngài là Hoàng chủ tịch vẫn chưa xuất hiện? _ Phóng viên.

- Đúng... nhưng nếu thật như vậy thì tôi phải thay đổi cách đánh giá về vị chủ tịch này rồi, vào ngày ra mắt của chính mình mà lại để một người như cô ta phi bán danh dự... xem chừng chúng ta trong mắt ngài ấy... tựa như một món đồ chơi._ ả nhanh nháo lật ngược tình thế, gián tiếp ném một cái danh tiếng xấu cho Lycoris Aki.

Tóm lại không khí trong khán đài lúc này cực kì “náo nhiệt” mà nguyên nhân không ai khác chính là do Thần Hạ gây ra.

Sting đứng từ xa, tay đang đưa ly rượu vang hảo hạng, thu hết những tình tiết đang diễn ra, khuôn mặt tuấn lãng chỉ kịp nhếch môi cười:

- Băng Tuệ... cũng đã đến lúc cậu nên bắt đầu vấn đề thứ hai rồi.

- An tổng, cảm ơn vì đã quảng cáo quá khứ giúp tôi nhưng cái danh xem thường người khác... tôi thật không dám nhận._ Một giọng nói trong thanh như suối, nhưng không kém phần lãnh khốc và kiêu ngạo vang lên thu hút ánh mắt của tất cả. Và chủ nhân của nó không ai khác chính là Hoàng Băng Tuệ...

Lúc này, cô nhẹ nhàng di chuyển cơ thể tiến lên một bước, khí chất tỏa ra như một vị vương giả, uy nghiêm, lạnh lẽo đến lạ lùng. Bàn tay trái ngọc ngà đưa lên chạm vào chiếc mặt nạ trắng rồi kéo từ từ lệch qua một bên. Không gian như lắng đọng, mọi ánh mắt cứ mãi bám sát trên từng cử chỉ kia tựa như đang sợ bỏ qua một thiên kiếp ngàn năm hiếm gặp.

- Tôi là nhân vật chính là buổi ra mắt này cư nhiên cũng là Lycoris Aki.

Đằng sau chiếc mặt kia là gương mặt xinh đẹp tựa như thiên thần của cô, duy nhất chỉ có nụ cười trên môi là phải khiến cho người ta nhận lấy một đợt khí lạnh. Nhìn Băng Tuệ lúc này chẳng khác gì một thiên thần sa ngã...

Ả giật giật khóe môi, con ngươi xoáy sâu hình ảnh cô gái trong tầm mắt. Ngay cả năm người kia cũng đứng hình, nhìn Băng Tuệ, trong lòng cứ đang chạy theo những suy nghĩ của riêng mình về người con gái đó.

- Diệp Băng Tuệ... sao cô có thể là Hoàng chủ tịch được? Nụ cười._ Trong lòng ả rồi rầm, rõ ràng đã khẳng định cô là Lycoris Aki nhưng trong tâm can, An Thần Hạ buộc mình không thể thừa nhận.

- Có phải hay không thì trong lòng An tổng tự biết rõ. Nhưng tôi xin được nhắc lại một lần nữa... tôi họ Hoàng không phải họ Diệp._ Băng Tuệ hừ lạnh, nãy giờ cô im lặng định xem kịch vui nhưng không ngờ con tiểu Bạch thỏ kia lại kéo cả cái danh tiếng ngàn vàng của Diệp Băng Tuệ, rồi lại gắn vào người cô. Đó đúng là một chuyện thật nhục nhã mà!

- Hừ... Diệp Băng Tuệ vẫn sẽ Diệp Băng Tuệ, cho dù có đeo chân hạc thì cũng như vậy thôi._ Ả nghiêng giọng.

- Thế cô vẫn không tin thân phận của tôi?_ Cô xoay người, chậm rãi đi xuống khán đài, tiến về vị trí ả đang đứng.

Thần Hạ im lặng hay nói cách khác là ả vốn không thể trả lời câu hỏi của cô, cho đến khi cô đứng trước mặt ả với khoảng cách rất gần, nói với thanh giọng khá nhỏ chỉ đủ cho ả và các anh nghe:

- Nên biết rằng... nếu Lycoris Aki tôi ra tay thì những tập đoàn và bang hắc đạo của các người sẽ sụp đổ trong một cái nháy mắt._ Cô lạnh giọng tuyên bố.

- Cô dám?_ Hàn Quân.

- Sao không? Thực lực của tôi dư thừa để làm việc đó._ Cô cười rồi phất tay cho một người phục vụ mang rượu đến.

Lấy một ly đưa cho An Thần Hạ, một ly cầm trên tay mình, rồi chạm nhẹ vào ly của ả:

- Buổi ra mắt của tôi thú vị chứ?_ Cô uống một ngụm rượu, lời nói khiêu khích tâm trí ả.

- Cũng không tệ._ Ả mím chặt môi, ly rượu trong tay bị bóp chặt tựa như sắp vỡ.

- Vậy thì... hợp tác vui vẻ._ Cô nói lớn khiến cho mọi người xung quanh cứ lầm tưởng Hoàng thị lần này sẽ hợp tác thật với các tập đoàn của nhóm Tư Phong. Nhưng duy nhất chỉ có những người trong cuộc chơi đó mới hiểu ý nghĩa thật sự của hai từ “hợp tác” là gì.

An Thần Hạ nhìn cô đang ung dung thưởng thức rượu mà lửa trong lòng sắp bùng cháy, ả đặt ly rượu lại trên khay cầm của người phục vụ, rồi không lời tạm biệt mà quay về.

Sau đó khoảng 15 phút sau, nhóm Tư Phong cũng lịch sự chào hỏi mọi người xung quanh rồi rời khỏi buổi tiệc.

...

- Rony, cho người theo dõi, thời gian hành động tôi sẽ phân bổ sau._ Thần Hạ nắm chặt tay thành nắm đấm, những ngón tay bị áp sát vào da thịt khiến tay ả hình thành những vết máu đông, điều đó đã phần nào nói lên tâm trạng của ả vào lúc này.

- Vâng thưa tiểu thư._ Rony.

- Hoàng Băng Tuệ, tao sẽ cho mày ném thử cái cảm giác khi bị mất hết tất cả._ Ả.

- Thưa tiểu thư... ngày mai chúng ta có trận khiêu chiến với bang Angel Lycoris._ Rony nhắc nhở.

- Tôi đã biết và đó sẽ là khoảnh khắc Lycoris Ice chết dưới tay tôi._ Ả gằn giọng, ngầm đã đoán được bang chủ Ice là ai.

Ván cờ thứ hai đã được bắt đầu, người chơi và quân bị điều khiển... ắt sẽ có một đội CHẾT.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Thành Nữ Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 27: Khi Tư Phong đã nghiêm túc

Quán bar...

“Xoảng...” tiếng thủy tinh vỡ vang lên, không gian dường như bị trầm xuống một cách nặng nề. Hàn Quân nóng giận ném mạnh ly rượu xuống đất, gương mặt hiện rõ lên hai chữ tức giận tột cùng. Lại thêm tiếng nhạc xập xình không ngừng nổi lên, những con người xung quanh mang theo nụ cười tươi tắn đứng đưa vó bạn nhảy, điều đó càng làm cho anh gắt lên:

- Tắt nhạc... tắt cả cút hết cho tôi._ Mắt anh như nổi lên gân lử.
- Mẹ kiếp... mày muốn gì? Thằng kia..._ Một người đàn ông đang điên cuồng đi đến gần anh với gương mặt ngạo mạn.
- Cút._ Trương Dương lạnh nhạt.

Người đàn ông chuyển mắt sang nhìn cậu con trai mà mị vừa mới nói kia, từ bao giờ ai cho chúng cái quyền muốn quản gì quản chứ?

- Thằng chó, tui bây bảo tao làm gì thì tao làm à? Nực cười..._ Hấn tiện tay cầm một chai rượu rỗng rồi đập lên thành bàn, chai rượu nhanh chóng vỡ ra, thủy tinh cứ thế mà văng tung tóe... đơn giản thôi, hấn muốn gây chuyện.

- Hừ... ông chú muốn chết?_ Kenji nhìn người đàn ông bằng đôi mắt thương hại như vốn đã định sẵn kết cục cho hấn.

- Đề tao._ Thừa Thiên sau hồi bị ngó lơ liền lập tức muốn mình trở thành nhân vật chính.

Kết thúc câu nói của mình, anh đứng bật dậy, bỏ nhào tới, phát một đám đau đớn vào gương mặt kia rồi liên tục lên gối khiến hấn nôn thốc nôn tháo, cuối cùng tay nắm chặt lấy cổ áo, nhấc bổng dáng người to con kia lên, anh hừ lạnh một tiếng rồi ném cái thân xác ấy đến đồng thủy tinh vừa bị vỡ. Tên đàn ông đau đớn, rên lên thành tiếng, ánh mắt sợ hãi không dám nhìn thẳng vào năm bóng dáng kia.

- Đem hấn ném ra ngoài._ Thừa Thiên phẩy tay với mấy tên bảo vệ đang thất hồn đứng gần ở cửa ra vào.

Sự việc vừa diễn ra, lập tức trở thành trung tâm chú ý của mọi người và dường như ai ở đây cũng toát lên sự hãi trên khuôn mặt, không chần chừ rồi lao đầu ra khỏi quán bar ngay cả những tên phục vụ rượu. Thoảng chốc không gian yên tĩnh đến kì lạ, những ánh đèn chiếu sáng cũng gạt gù bị ám chế bởi sát khí đang ngùn ngụt phóng ra từ những con người kia. Họ đang tức giận?

- Tao biết mình đang bị điên rồi nên mới mơ thấy Diệp Băng Tuệ là Lycoris Aki._ Hàn Quân cuối đầu để che giấu cảm xúc hiện giờ của mình.

- Thế... tao cũng điên giống mày rồi._ Kenji chán nản, uống hết ngay một ly rượu.

Trương Dương ngã ngửa đầu ra phía sau chiếc ghế xếp mịn, đôi mắt phượng hẹp nhắm lại như đang ngủ:

- Mơ? Tao cũng mong là vậy.

- Phong... chắc mày không bị loạn tâm trí giống tui nó chứ?_ Một trong những người tình tào nhất lúc này có thể nói là Thừa Thiên, anh nằm dài người trên ghế, tay lướt đi lướt lại, đọc gì đó trên chiếc điện thoại đắt tiền. Nhưng câu trả lời nhận được chỉ là sự im lặng của màn đêm... Tư Phong không nói gì, anh tay suy nghĩ về lúc tra hỏi cô trước khi buổi tiệc bắt đầu, cô đã tự nhận mình là Lycoris Aki. Nhưng anh đã nói cô không đủ tư cách... giờ thì chiếc mặt nạ cuối cùng cũng đã gỡ xuống... Đúng là bất ngờ đến không thể lường được.

Bởi vốn tâm trạng của họ chỉ có chính họ mới hiểu được, khi đối đầu với một đối thủ hay kẻ thù, điều kiện kị nhất đó chính là xem thường thực lực của đối phương, và từ trước đến giờ họ luôn như thế cho đến khi cái tên Lycoris Aki nổi lên, họ biết rằng đó chân chính mới là mối đe dọa lớn nhất của mình... Nhưng nhìn người con gái năm xưa thoảng chốc mất mạng dưới tay họ bỗng trở thành một đại nhân vật lớn mạnh như vậy, không kinh sợ mới lạ... Chỉ đáng tiếc, họ không biết người con gái yếu đuối đó đã chết rồi.

- Tui mày nhanh tinh lại cho tao... ngày mai bên hắc đạo còn đấu với bang của cô ta nữa đó._ Thiên nóng giận khi nhìn thấy tình cảnh thảm hại hiện giờ.

- Cô ta? Hừ... mày chắc chứ?_ Kenji nghi vấn đại từ mà Thừa Thiên mới vừa nhắc đến. Hay nói rõ ra là Thừa Thiên đã xác định cô là chủ tịch của Hoàng thị là người đứng sau bang Angel Lycoris.

- Không chỉ vậy mà Diệp Băng Tuệ còn là Ice, Đoàn Gia Minh là Sun._ Dựa theo tất cả mối liên kết đã có, Trương Dương khẳng định.

- Diệp gì chứ? Người ta họ Hoàng đấy... cái họ thay đổi giống như bản tính của cô ta vậy... trở nên nguy hiểm rồi._ Thừa Thiên.

- Hề? Nếu nói vậy vụ ám sát thằng Phong..._ Kenji nói như kiểu đoán mò... nhưng thật chất anh đang cố nhấn mạnh chính cô là người đứng sau.

- Gan cô ta cũng to lắm rồi đấy... nhanh đưa ra kế hoạch đi, tao muốn cô ta bại dưới tay tao bởi chính cái bất ngờ mà cô ta đã đem lại cho chúng ta._
Hàn Quân.

- Đây chính là cuộc khiêu chiến duy nhất khiến tao muốn dồn tất cả sức lực vào trong đấy. Trương Dương không có bang hắc đạo, nhưng anh là chủ của tổ chức sáng tạo vũ khí hàng đầu trong bóng đêm... xem ra số vũ khí tối tân của anh đã đến lúc dùng được rồi nhỉ.

- Nhưng chúng ta vướng một rắc rối là trên thực tế cô ta muốn đánh phân thắng bại với bang của Thần Hạ, mặc dù có ý ngầm khiêu khích với tất cả nhưng xét về mặt công bằng thì chỉ thể dùng người bang Angel (bang của ả) còn người của chúng ta... e là không thể. Liệu cái này cũng nằm trong suy tính của Ice?_ Hàn Quân.

- Có khả năng.. xem ra cô ta đã lên kế hoạch rất hoàn hảo._ Kenji.

- Thêm nữa, lần trước trong thư khiêu chiến, cho chúng ta quyền chọn địa điểm, Ice chỉ định thời gian là 5 giờ... và Thần Hạ cũng đã chọn được rồi. Nhưng Ice làm như vậy tựa như cho chúng ta thêm một vũ khí vậy. Ví dụ như trong lần khiêu chiến với Gonden Time, bọn chúng bị trúng độc chết nên có thể địa điểm đó đã bị người Angel Lycoris dò trò. Còn lần này Ice lại phóng khoáng thế? Liệu có mưu tính gì không?_ Thừa Thiên.

- Cô ta giống như muốn chơi một trò chơi mạo hiểm vậy._ Tư Phong bắt ngờ lên tiếng.

Hàn Quân hừ lạnh:

- Và chúng ta lại là phụ kiện của trò chơi đó.

Sau một khoảng thời gian bàn bạc...

- Phong... mày là muốn lấy mạng của Hoàng Băng Tuệ?_ Thừa Thiên.

- Đó là hậu quả vì cô ta đã dám đụng đến chúng ta._ Đồi mắt Tư Phong hiện lên một tia sấm lạnh, đây là cuộc chơi thì phải có người thắng và người thua, điều đó tương đương với người sống và người chết...

- Tao thấy bầy đặt ra khá ổn, dù Ice có may mắn thoát được lần thứ nhất đi nữa nhưng lần sau..._ Hàn Quân ngân giọng thật trầm làm cho bầu không khí thêm lạnh lẽo.

- Được rồi, tao sẽ thông báo cho Thần Hạ về kế hoạch của chúng ta để em ấy chuẩn bị và giờ thì ăn mừng cho kết quả chiến thắng của ngày mai._ Kenji nhếch môi cười.

- Không ngờ khi Tư Phong nghiêm túc thì lại như thế này._ Trương Dương vừa nói vừa mỉm cười nia mai, thanh niên giầu nghề lâu như vậy cũng thật là giỏi đi...

- Mày nên khen Hoàng Băng Tuệ a... vì cô ta đã ép tao dùng bản lĩnh thật sự của mình._ Trong giọng nói của Tư Phong kèm theo một chút tự tin... liệu cô có ngoan ngoãn mà đi vào thế trận các anh đã giăng sẵn?

Ở một nơi khác...

- Haaha... khi nhớ lại mấy cái bộ mặt của nhóm Thần Hạ mà tớ còn nắc cười đây... thật sự trong ngu hết chỗ nói._ Sting nói với giọng run run do cười quá độ.

Tình hình hiện giờ: sau khi nhóm Tư Phong rời khỏi buổi tiệc, cô cùng Sting cũng đã trở về biệt thự Hoàng gia để lại một mình Hoàng Lăng đối phó với đám phóng viên, rồi hai người chu du đêm đêm tâm ra vườn bí ngạn xung quanh nhà mà đàm thoại chuyện phiếm.

- Ủ... trước đó Tư Phong đã tra hỏi tớ về Lycoris Aki._ Băng Tuệ nằm ngả người trên chiếc ghế gỗ, mắt nhắm nhắm nhìn những hàng hoa bí ngạn mờ ảo dưới ánh trăng.

- Lúc cậu rời đi?

- Ủ.

- Cậu trả lời sao?

- Tớ nói tớ là Lycoris Aki nhưng cậu ta không tin.

- Tính bộc trực của cậu lại phát lên rồi.

- Tớ thích cái cảm giác nói cho kẻ thù biết về bí mật và kế hoạch của mình.

- Không sợ đối phương sẽ lấy nó đối phó cậu sao?_ Sting.

- Họ không có khả năng làm thế._ Cô tự tin

- Băng Tuệ... nếu như tớ phản bội cậu... thì cậu sẽ xử lí tớ như thế nào?_ Sting bỗng nhớ lại lúc nhóm người Thần Hạ muốn kéo cậu về phía của mình để chống lại cô.

- Nghiền nát thân thể rồi đem làm phân bón cho hoa bí ngạn.

- Cậu thật độc ác.

- Ngao Thừa Thiên?

- Ủ_ Sting biết cô đang hỏi điều gì nên không ngần ngại trả lời.

- Cậu không cần nói cho tớ biết về điều đó... tớ tin cậu mà.

- Tớ chưa từng và không muốn nói dối cậu._ Sting.

- Lỡ trong tương lai có rồi sao?

- Nếu Đoàn Gia Minh dám nói dối điều gì đó với Hoàng Băng Tuệ thì sẽ bị chính tay Hoàng Băng Tuệ giết chết._ Cậu hùng hồn tuyên bố nhưng lại không biết rằng trong tương lai sẽ bị chính mũi súng ấy nhắm vào đầu.

- Haaha... là cậu nói đó nhé._ Cô bật cười hạnh phúc, ở thế giới lạ lẫm này chỉ có ông và cậu mới đem lại niềm vui cho cô, chỉ duy nhất họ.

- À mà... trong bang mới gửi tin. Địa điểm khiêu chiến là bãi đất trống ở gần khu công nghiệp bỏ hoang ở thành phố._ Cậu.

Cô không nói gì... ánh mắt vốn đã chuyển tầm nhìn lên bầu trời đêm.

- Băng Tuệ... cậu thật quá mạo hiểm khi cho họ chọn địa điểm khiêu chiến.

- Chẳng sao cả... nhưng chắc bây giờ họ đang lên kế hoạch để vòn bắt chúng ta.

- Còn cậu lại thanh thản ở đây ngắm trăng ngắm hoa... mà chẳng có mưu tính gì hết.

- Ủ.

- Số lượng đàn em cũng chỉ đem theo có 25 tên bắn tỉa, tuy vũ khí của cậu không ai địch lại nhưng số người bên bang Angel có hàng trăm người. Cũng may cậu không ghi trong thư là khiêu chiến với tất cả bang của bọn họ không thôi từ trăm lên nghìn luôn rồi.

- Ủ.

- Đừng nói là cậu muốn hai chúng ta đấu tay đôi với chúng chứ?

- Ủ, rèn luyện thân thể tí.

- Tớ thấy nguy cơ chúng ta thua là 90%.

- Ủ, có thể.

- Cậu yêu tớ?_ Sting hậm hực khi thấy cái nhịp điệu “Ủ” của cô nên thử gài bẫy.

- Ủ, người bạn thân nhất._ Cô vẫn nhìn lên bầu trời.

Nghe thế mặt cậu đen như màn đêm xung quanh, đen đến nỗi có thể hòa vào chúng.

- Chán cậu quá..._ Sting đưa ra bộ mặt giận dữ.

Băng Tuệ quay mặt nhìn sang, bắt gặp khuôn mặt đó, cô giật giật khóe môi... yêu nghiệt!

- Nếu chán... ra đây đánh lộn với tớ đi, lâu ngày không cử động tay chân, cứng cơ hết rồi._ Cô đứng bật dậy, nghĩ tới là muốn đánh bầm dập khuôn mặt hại dân hại nước kia.

- Được rồi... nhưng xin cô nương nhẹ tay, rùi ro tớ nằm liệt giường, ngày mai không ai song kiếm với cậu đâu._ Sting có hơi sợ hãi khi nghĩ tới kết cục sau trận đánh.

- Tớ chỉ đánh cái mặt của cậu thôi._ Cô

- Chẳng thương hoa tiếc ngọc gì hết...

Màn đêm từ từ rù xuồng, hai bóng dáng loay hoay tí thí vờ trong màn đêm cùng với sự cổ vũ đùng đưa của những bông hoa bí ngạn đỏ rực nhưng họ lại

không thể ngờ rằng ngày tháng vui vẻ đó sắp phải kết thúc thật rồi...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Thành Nữ Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Cuộc khiêu chiến có một không hai

Tâm tình của người ba:

Tôi là Diệp Lăng là một người đàn ông vô dụng, tôi không thể bảo vệ hai đứa con mình cùng người vợ thân yêu khiến họ phải rời xa cuộc sống này. Nhưng cũng nhờ có Hoàng Băng Tuệ, một cô gái đến từ thế giới thật đã cho tôi thêm nghị lực sống, cô bé nhập hồn vào thân xác con gái tôi là Diệp Băng Tuệ thay nó trả thù những người đã từng làm tổn hại đến Diệp gia... mặc dù như vậy nhưng tôi cũng chẳng cảm thấy vui vẻ gì. Vì ngay từ khi con bé kể hết mọi chuyện cho tôi nghe và gọi một tiếng “ba” thì không biết tự bao giờ tôi đã ích kỉ xem con bé như là con ruột của mình. Và tức nhiên không một người ba nào muốn con của họ phải đối đầu với nguy hiểm... tôi biết con bé rất thông minh và tài giỏi, nhưng trong lúc này tôi nhận định rằng con bé ngu ngốc hơn tất cả ai. Ngu ngốc đến nỗi xây nên một kế hoạch trả thù hoàn hảo mà hận thù không phải của nó, nó làm như vậy là vì cái gì? Vì nó đang sống nhờ thân thể của con gái tôi sao? Tôi vốn không cần nó làm như thế? Tôi chỉ cần hai chúng tôi có thể sống vui vẻ dưới một gia đình hạnh phúc là đủ rồi... mãi mãi như thế, đứa con gái họ Hoàng của tôi.

Mặt trời cũng dần dần ngả bóng, thời gian sắp xếp khiêu chiến cũng đã gần tới, Băng Tuệ cùng Sting đi xuống lầu để nhanh đến địa điểm mà bang Angel đã xác định thì bất gặp bóng dáng hao gầy của Hoàng Lăng đang ngồi ở ghế sofa, đặc biệt là đôi mắt đờm buồn cùng lo lắng của ông đã làm cho Băng Tuệ chú ý, cô biết ông đang nghĩ gì.

- Bác Lăng, con và Băng Tuệ đi đây._ Sting lễ phép nói rồi hỏi thúc cô:

- Chúng ta đi thôi.

- Khoan đã._ Ông bỗng đứng bật dậy, gọi lớn.

- Ba... chúng con sẽ không sao đâu._ Cô quay lại nhìn ông với khuôn mặt dịu dàng.

- Tuệ nhi... con có thể dừng lại mọi việc được không?_ Ông đi đến, nhẹ ôm cô vào lòng, giọng nói ấm áp mang đầy tình yêu thương của một người cha dành cho con mình.

- Không thể... ván cờ của con sắp kết thúc rồi. Con xin lỗi._ Cô đứng im người, lạnh giọng nói.

- Ta không muốn con đi, lỗi...

- Sẽ không có chuyện gì xảy ra cả, ba không tin tưởng con ư?_ Cô vội ngắt ngay lời ông.

- Bác Lăng, mọi chuyện sẽ ổn thôi, bác đừng quá lo lắng._ Sting khuyên nhủ ông.

Nghe lời cô và cậu nói, ông cũng có chút nhẹ lòng nhưng sự lo lắng vẫn cứ ngày một tăng lên, ông hạ tay xuống, đẩy vai cô ra, dịu dàng nói:

- Sau ngày hôm nay... ta muốn tất cả chúng ta sẽ có một cuộc sống hạnh phúc.

- Tất nhiên rồi... con hứa._ Tâm trạng cô lúc này cũng chẳng thể bình tĩnh được nữa, người đàn ông trước mặt cô tuy chẳng có quan hệ ruột thịt gì nhưng cô đã xem ông ấy là ba mình rồi, và đó là một mối tình cảm thiêng liêng nhất trong tất cả những mối quan hệ giữa con người với con người... tình phụ tử.

- Được rồi hai đứa đi đi... nhớ cảnh giác.

Cô không nói gì nữa... lặng lẽ đi ngay, Sting thì chậm rãi theo sau, cho đến khi cô đã khuất bóng thì ông mới nói vọng với Sting:

- Hãy bảo vệ nó.

- Bác yên tâm... cho dù hi sinh cả tính mạng con cũng đưa Băng Tuệ an toàn trở về.

“Hù! Hù!”_ Tiếng gió đập vào cửa kính xe nghe thật khó chịu, ánh nắng mặt trời đã không còn gay gắt nữa mà dịu dàng phản phát lên những hàng cây ven đường, không khí thật yên tĩnh.

- Sara... cho 20 vệ sĩ đến biệt thự nhà tôi._ Cô cẩn thận nhắc nhở cô thư kí kia qua điện thoại.

- “Ừm... chị sẽ làm ngay”._ Giọng nói bên kia vang lại.

- Cậu không yên tâm về bác ấy? _ Sting châm chú lái xe, mắt thỉnh thoảng nhìn sang cô.

- Ừ.

- Bác ấy rất lo lắng cho cậu.

- Tớ biết điều đó._ Cô ngã người ra sau chiếc ghế, gương mặt vẫn bình thường như mọi ngày và chẳng có một chút căng thẳng. Bỗng chuông điện thoại lại reo lên:

- ‘...’

- Xử hết, rồi lập mai phục ở đó._ Cô nói khẽ.

- ‘...’

- Có chuyện gì? _ Sting nghi vấn hỏi.

- Tớ sắp 25 người bắn tỉa mai phục ở tầng cao nhất của khu công nghiệp, nào ngờ người của bang Angel cũng ở đó trực sẵn._ Băng Tuệ.

- Chỉ vậy thôi thì chúng ta có thật sự thắng không? _ Đôi đồng tử của Sting thu lại, dù Băng Tuệ đã nói là cô không có lên kế hoạch gì cho cuộc chiến cả ngoại trừ sắp xếp đội bắn tỉa, nhưng theo cậu nghĩ cô không phải dạng khinh địch, xem thường đối phương, chắc chắn Băng Tuệ vẫn còn một vũ khí bí mật nào đó nên cô mới dám tự tin như vậy... liệu suy nghĩ của Sting có đúng không?

- Không phải hôm qua tớ đã thừa nhận với cậu là 90% chúng ta sẽ thua sao?

- Tớ biết cậu không đơn giản như vậy, cậu có con dao thứ hai.

Nghe cậu nói thế, tầm mắt hồ hững của cô rơi dần vào gương mặt tà mị kia, cô biết cậu rất thông minh, cũng thích chơi xỏ người khác chỉ là khi đi bên cạnh cô nên luôn ý vào Băng Tuệ, nếu như có thể một mình tự sức thì Sting chắc hẳn phải là một hòn ngọc quý, không thua kém ai.

- Cậu muốn biết con dao đó là gì? _ Băng Tuệ.

- Không... nhưng cậu có thể cho tớ gợi ý. Vì tớ bây giờ cũng gần giống cậu rồi.. thích cái cảm giác bí ẩn mà thú vị.

Cô giật giật khóe môi, có lẽ cô đã dạy hư trẻ nhỏ rồi:

- Nó là thứ mà không ai cản lại được.

- Không cản được? Một gợi ý hóc búa đây._ Sting một tay lái xe, tay còn lại đưa lên sờ cằm, suy tư suy nghĩ như mấy vị thám tử trong phim ảnh.

- Tóm lại, hôm nay, chúng ta nói nhiều một chút, càng sôi nổi càng tốt.

- Được... tớ hi vọng sẽ cùng cậu quây hết sức lực._ Sting mỉm cười phóng khoáng.

- Không ngại._ Cô đưa ánh mắt hiếu kì nhìn cậu, cái con người này lúc mới quen trông rất thận trọng cơ mà, nhưng có lẽ tiếp xúc nhiều với cô quá nên dẫn đến thói ngao mạn tăng lên cũng không ít a.

- Băng Tuệ... _ Giọng Sting bỗng nhiên trầm xuống.

- Sao? _ Cô nhận ra được sự khác biệt đó, liền hỏi ngay có chuyện gì.

- Mong rằng... mọi thứ sẽ tốt đẹp.

- Cậu đang bị quan?

- Tớ thật sự chưa nghĩ đến việc, nếu chúng ta thất bại trong trận chiến này thì sẽ ra sao nữa? _ Không phải nói là cậu không tin thực lực của cô nhưng thắng thua là chuyện nằm ở tương lai, nhóm Thần Hạ cũng không phải nhân vật tầm thường nên cậu có chút lo lắng là điều không tránh khỏi.

- Thì chết chứ sao? _ Cô thẳng thừng nói, đôi mắt từ từ khép lại như khi ngủ.

- “Chết”... cậu nói nghe dễ dàng làm sao?... Chết rồi sẽ không tận hưởng được cuộc sống này, chết rồi sẽ không biết phương hệ phát triển như thế nào? Chết rồi... tớ sẽ mãi không nhìn thấy cậu.

- Thì qua kiếp sau gặp lại nhau._ Cô bật cười trước câu nói sến như mật của cậu.

- Trong tiểu thuyết nói: qua kiếp sau sẽ không nhớ gì về kiếp trước nữa... lúc đó cậu cũng có nhớ gì tớ đâu._ Sting bĩu môi, khuôn mặt không cam tâm.

- Nhưng riêng với Hoàng Băng Tuệ này thì khác, cho dù cậu có biến thành tro tớ cũng sẽ nhận ra._ Cô nói.

...

Một cuộc gọi điện bí ẩn:

- Ủ... bắt đầu hành động, nếu có vật cản gì thì lập tức xử ngay._ Thanh âm lạnh lẽo kia vang lên.

- Dạ... rõ.

- Kết quả còn chưa phân định rõ, Hoàng Băng Tuệ... người thắng sẽ không bao giờ là cô được? Tôi dám chắc điều đó.

Địa điểm được chọn để diễn ra trận đấu là bãi đất trống ở gần khu công nghiệp bị bỏ hoang, lại thêm xung quanh không có dân cư sinh sống nên đây đúng là một nơi lí tưởng để cho người ta thỏa sức bắn đạn a.

Sting dừng xe tại một bãi sỏi đá rồi lần lượt cùng cô ung dung bước ra ngoài, hôm nay hai người đều mặc áo khoát da màu bạc, bên trong là chiếc áo thun màu xám bóng nhẵn tựa như một lớp cao su kết hợp với chiếc quần đen có vẻ cùng chất liệu với hai chiếc áo kia, đôi giày thể thao và chiếc nón kết sành điệu. Tóm lại nhìn cứ như mặc đồ đôi.

Bước qua hàng cỏ rậm rạp, trước mắt hai người hiện ra một bãi đất trống hoang sơ nhưng điều đặc biệt phải khiến đôi đồng tử xanh thẳm của cô neho lại là: sáu người bọn họ đang ngồi xung quanh một cái bàn gỗ được chạm khắc tinh tế, vẻ mặt ai cũng sáng lạng, vui vẻ nhưng quanh bàn vẫn còn hai chiếc ghế trống, khỏi nói cũng biết đó chính là vị trí của cô và cậu. Phía sau bọn họ còn có một cô gái khác, gương mặt ưa nhìn và đáng yêu, chỉ có ánh mắt của cô ta hiện lên sát khí trông lạnh lẽo vô cùng.

- Người đứng phía sau là Rony, cô ta là người Ran (An Thần Hạ) tin tưởng nhất trong bang._ Sun (Sting) nói nhỏ vào tai cô.

- Cần thận với cô ta... thêm nữa số người của bang Angel có bao nhiêu?._ Cô.

- Hơn hai trăm người một chút.

Kết thúc cuộc đối thoại ngắn ngủi, hai người tiến tới cạnh bàn ngồi xuống, liền nhận được nụ cười thân thiện của Ran:

- Hoàng Băng Tuệ, không ngờ cô lại là Lycoris Ice._ Ran giả tạo đưa ra bộ mặt bất ngờ, tỏ vẻ như mới biết thân phận của Ice, rồi lại chuyển tầm mắt sang nhìn cậu con trai bên cạnh, hừ lạnh:

- Bang phó Sun đây sao? Lúc trước cậu diễn cũng khá tốt đấy!

- Diễn tốt? Nhưng không phải thân phận của tôi đã bị mọi người phát hiện trước rồi sao? Cũng không cần khích lệ tôi như thế... lúc đầu còn định mang mặt nạ đến đây nhưng dù gì cũng vô ích nhĩ?._ Sun dựa người vào thành ghế, giọng đều đều giống như ai kia.

- Sun, cậu nên biết rằng chúng ta “rất rất” vinh hạnh khi được toàn thể những bang chủ ở đây đón tiếp đấy, tớ nói đúng không?._ Cô quét mắt nhìn sơ qua nét mặt bọn họ, rồi thầm đánh giá tình hình xung quanh: bãi đất trống không một bóng người nào ngoài bọn họ, chỉ thấy tại ranh giới của lề đường là những chiếc xe hàng to lớn, số người mai phục ở khu công nghiệp không nhiều nên chắc số lượng còn lại đang trốn trong xe chờ lệnh của bang chủ.

- Cậu nói đúng nhĩ... nhưng chỉ sợ mạng chúng ta khó giữ._ Sun nhếch môi khiêu khích cô, tựa như muốn nói: “Giao tiếp của tớ nhờ cậu mà đang lên một đẳng cấp cao đấy”. Nói thẳng ra là học từ cô cách nói chuyện âm hiểm như thế.

- Haha... không phải khó giữ mà là không thể giữ được._ Kan (Quân) vắt chéo một chân, giọng cười ngạo nghễ vang lên.

- Kan... mầy đừng dọa cho người ta sợ chứ? Trận chiến vẫn chưa chính thức mà._ Koke (Kenji).

- Hừ... người ta là Hoàng chủ tịch, Bang chủ bang Angel Lycoris đó... chẳng lẽ chỉ vì một câu nói của tao mà bị kích động tinh thần chiến đấu?._ Kan.

- Ice, cô thấy ý kiến vừa rồi thế nào?._ Ken (Thừa Thiên) vui vẻ hỏi.

- Cũng không tệ... nhưng có lẽ mọi người đã đề cao tôi quá rồi. Lỡ đâu mạng không thể giữ, lại là mạng của các người._ Cô khiêm tốn từ chối lời khen của Kan.

- Haha... lần này tôi lướt cậu dọa người khác rồi đó, Ice._ Sun bật cười khiến sắc mặt nhóm Ran có chút biến đổi.

- Hừ các người cũng quá mức tự tin vào bản thân a... đến nỗi không mang lấy một tên đàn em._ Koke có chút khó chịu khi nói câu này, rõ thì anh nghĩ rằng cô đang xem thường bọn họ và tự đề cao chính mình.

- Bang chủ Koke có ý tứ gì?._ Sting háo hức nhìn sự khó chịu trên gương mặt kia, cậu vốn biết rõ Koke đang nghĩ gì.

- Chỉ sợ hai người chết mà không có báo tin về cho thân nhân._ Ran nhếch môi cười, trả lời thay cho Koke.

- Ồ... nếu thật hai chúng tôi có chết thì Ran, cô chắc không để chúng tôi nằm phơi thây nơi đây đâu ha?._ Sun đánh ánh mắt lạnh thấu xương nhìn Ran.

- Cậu... Ắt tức giận, đập bàn, tuy câu nói của cậu rất đúng ý ả nhưng thái độ của Sun tựa như câu “ có nước thì ta đẩy thuyền”, ả càng nói, cậu càng phản.

- Sun... có lẽ chúng ta nên thẳng thắn một chút._ Giọng cô vang lên, sau đó nhàn nhạ nhìn Kon (Tư Phong) đang diễn vai “ tượng đá” ngồi ở ghế đối diện, nói tiếp:

- Chỉ có 25 người bắn tỉa, hiện đang mai phục ở khu công nghiệp bỏ hoang kia, còn đám đàn em của các người... chắc đang lấy số báo danh gấp diêm vương._ Tinh bộc trực của cô lại tái phát, thao thao nói mà không để ý sắc mặt của bọn họ đang dần dần đen lại, trừ Sun vì cậu đã quá quen với tính cách này của cô, cái gì cần dấu thì dấu, cái gì tẽ nhạt thì nói hết, lúc thận trọng, lúc bộc trực nói năng không suy nghĩ, dần đã hình thành tính cách đặc biệt ẩn trong con người cô. Đặc biệt, nó còn khiến Kon nhớ lại lúc trước khi buổi ra mắt bắt đầu, cô cũng đã nói tương tự như vậy, chỉ là anh không tin, nhưng cuối cùng cô đúng là Lycoris Aki còn bây giờ...

- Ice, cô thật thà thật đấy! Đã kích tâm lý hay là muốn biến chúng tôi thành chuột bạch cho cái thí nghiệm nhặt nhẻo của cô._ Khẳng định đây chính là câu nói đầu tiên của Kon từ này giờ và chính câu nói đó đã cho thấy anh vẫn không tin cô, có thể lần trước chỉ là thuận miệng trêu ghẹo anh cũng không chừng. Đòi nào có ai lại bộc trực thẳng thắn như vậy, đem hết kể sách của mình nói cho kẻ thù biết, xác định người như vậy chỉ có thể diễn đạt bằng hai từ “ ngu ngốc”. Nhưng đáng tiếc, cô lại chính là cái thể loại ngu ngốc như vậy...

- Tùy các người, nhưng không phải cuộc khiêu chiến này vốn dự định dùng “ giao tiếp” để phân thắng thua chứ? Cách chiến này cũng thật mới mẻ..._ Cô chán nản nói.

- Được rồi... cuộc dạo đầu đến đây là kết thúc._ Thanh âm lạnh lẽo của Kun (Dương) vọng lên thu hút mọi người. Sau đó anh phát tay ra tín hiệu cho Rony đem lên một mẫu bàn cờ vua có bảng cờ được làm bằng gỗ, các quân cờ trắng đen trông vẫn giống các loại cờ bình thường và dường như chẳng có gì nổi bật, ngoại trừ có nhiều dây bìa cứng cắt thành ô dài, được ghi tên của từng người có mặt ở đây kể bên.

Ice khoanh tay trước ngực, lưng ngả về sau ghế, ánh mắt đa nghi nhìn lũ hề trước mắt, thứ nhất là ai cũng bày ra vẻ mặt thoải mái, tươi vui, ngoại trừ hai nhân vật là Kun và Kon (Phong) thì vẫn băng đá khó tan, chỉ có khả năng là bọn họ rất tự tin về kế hoạch tác chiến của mình. Thứ hai, cách nói và dùng ngôn từ có phần sâu sắc và bí ẩn. Thứ ba là đàn em trong bang của ả lại mất đi khoảng ba mươi người, vì trước khi đến đây, cô đã nhận được thông báo từ đàn em, nên khi này cô mới hỏi Sting về số lượng người trong bang Angel. Với lại Ran là người thận trọng, luôn muốn tăng năng lực để đảm phần thắng luôn nằm gọn trong tay, thế tại sao ả lại cắt mất ba mươi người kia? Còn bây giờ lại đưa ra một bàn cờ, họ muốn chơi trò gì đây? Hết nêu lý luận rồi đến đánh cờ. Điều này Ice thật sự không biết... cô chỉ biết rằng đây là sự mở đầu cho một cuộc chiến kì lạ, đúng là một cuộc chiến có một không hai nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Thành Nữ Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 29: Vua hỏi, quân tốt trả lời

Giải thích:

Trong bàn cờ vua có 6 quân cờ lần lượt theo thứ tự là: Vua- Hậu- Tượng- Mã- Xe- Tốt

Quân tốt là quân yếu nhất hay nói cách khác là hạn chế quyền di chuyển nhất.

- Chỉ là khơi gợi những ẩn khúc ở quá khứ._ Kun vội vàng giải thích khi bắt gặp được ánh mắt không mấy thiện cảm của cô.

- Những ẩn khúc?_ Cô hừ lạnh trong lòng, xem ra nhóm của Ran muốn trước khi giết chết cô cũng để cho ân oán giữa họ được chấm dứt a.

- Đúng... từ lúc cô trở về và bắt đầu trả thù chúng tôi thì luôn có những âm mưu rắc rối, bây giờ chỉ là nhân cơ hội nói cho rõ ràng... để cho hai người chết thong thả một chút._ Kan ném cho Ice và Sun một luồng khí lạnh vì đúng là từ khi cô đặt chân lên mảnh đất này, cô đã gieo cho bọn họ không biết bao nhiêu là sóng gió, thử thách a.

Ice như mở cờ trong bụng, chưa bao giờ cô cảm nhận được lũ nhóc trước mắt mình lại dễ thương đến thế... bởi vì họ đang đi đúng con đường mà cô mong muốn, cứ nói đi, cứ phơi bày đi. Rồi để xem cuối cùng, ai là người bị tổn hại nhiều nhất.

Nghĩ đến đây, cô đưa mắt nhìn người con gái kia, gương mặt ả hơi cứng lại, nụ cười đều trên môi cũng đã tự tắt ngấm bao giờ, Ran đang sợ hãi và có lẽ cái màn kịch “vạch mặt” này ả vẫn chưa biết hay nói đúng hơn là trong kế hoạch, nhóm của Kan chưa từng thông báo với ả là sẽ còn có vụ này.

Đúng như cô suy nghĩ, đôi bàn tay của ả đang xoa mạnh vào nhau đến nỗi có thể cảm nhận được hơi ấm đang tỏa ra, ả sợ rằng tất cả mọi chuyện ả làm sẽ bị vạch trần, đến lúc đó người bị phanh thây tức nhiên là ả.

- Sao các anh không thông báo với em về việc này?_ Ran cố đè giọng xuống sao cho dấu đi được sự run sợ trong lời nói của mình.

- Việc này không liên quan đến đại sự, chỉ là một buổi đàm đạo thôi, có việc gì sao?_ Ken hỏi.

- Không... không có gì._ Á.

- Không phải cô cũng có bí mật gì đó chứ, Ran?_ Sun mỉm cười, một nụ cười thật tươi, nhưng không ai ở đây có thể hiểu được nội dung cậu muốn truyền đạt phía sau nụ cười đó là gì ngoài trừ cô.

- Cậu thật biết nói đùa._ Á nhanh chóng ổn định lại tâm trạng, vì ả nghĩ mọi chuyện rồi sẽ ổn thôi, dù gì nếu không bằng chứng muốn buộc tội ả thì càng không có cơ hội, lại thêm lòng tin của các anh dành cho ả rất nhiều... không sao cả, An Thần Hạ vẫn sẽ là người chiến thắng.

- Đây là trò chơi?_ Cô hỏi.

- Có thể xem là vậy, người hỏi người trả lời hoặc có thể xem đây là trò chơi trung thực, dù gì sau ngày hôm nay một sống một chết rồi... cũng không sợ đối phương tiết lộ bí mật gì đó._ Koke.

- Phong cách lạ đấy, khiêu chiến trong hắc đạo lại còn có trò vui như vậy sao? Thôi được rồi... bắt đầu thôi, tôi đang rất háo hức đấy._ Ice thúc giục.

- Ice, tôi không hiểu tại sao cô lại thay đổi nhiều như thế... nhưng ít ra con người hiện tại của cô khiến tôi cảm thấy rất thú vị._ Kun vừa nói vừa sắp xếp lại các quân cờ, chia lấy bảng tên của mọi người ra đặt dọc theo trên bàn.

- Có lẽ do ý chí muốn trả thù của tôi._ Cô thích thú nhìn bàn cờ phía trước, Lycoris Ice cô từ trước đến giờ vẫn luôn lấy “cờ” để ẩn dụ cho kẻ thù của mình, nay thấy bọn nhóc kia cũng như thế, cô vui mừng tựa như tìm được bạn tri kỉ.

- Nếu là chuyện của An Kiến Tông thì tôi không nói gì, nhưng nếu cô làm vậy là vì chúng tôi đã đưa cô đến bước đường cùng, hại chết anh cô và làm phá sản công ty... thì cô vốn không đủ tư cách để trả thù._ Ken diễn thuyết bởi vì họ cứ nghĩ đây là hậu quả cô tự chuốt lấy vì dám cho người bất cóc, hãm hại Ran.

- Ý cậu là... hai năm trước do tôi hãm hại cô ta nên hậu quả là do tôi tự tạo?_ Ice.

- Đúng._ Ken.

- Lycoris Ice, năm đó tôi đã rộng lượng bỏ qua cho cô, cô còn không biết xấu hổ quay lại trả thù?_ Ran tức giận, hét lên nhằm đánh đòn phủ đầu.

- Rộng lượng? Ice, cậu xem cô ta đang diễn trò hề kia... vui thật đấy!_ Sun nhếch môi cười chế nhạo ả.. đương nhiên sự thật đằng sau thế nào cậu cũng đã biết hết.

- Cậu có ý gì?_ Koke ngờ vực.

- Hay là để tôi cho mọi người xem...

- Xem như tôi không biết tự lượng sức mình đi, thế nào? Tiếp tục đi chứ, chúng ta vẫn còn nhiều kỉ niệm đẹp cần ôn lại mà._ Ice ngắt giọng cậu, nhằm không cho cậu nói ra điều gì đó.

Câu nói đó khiến Sun hơi trầm mặt xuống, cậu cảm nhận được rằng có điều gì đó không ổn.

- Vậy đầu tiên... tôi sẽ làm vua còn hai người thì làm quân tốt._ Giọng nói của Kun vang lên, sau đó anh lần lượt lấy bảng tên của mình, Ice và Sun để lên các quân cờ tương ứng.

- Được rồi... cậu cứ hỏi._ Ice trả lời với gương mặt phản kích, cô làm quân Tốt a, quân cờ yêu nhất đấy... cảm giác cũng không tệ.

- Cô có ý gài “quả khiêu chiến” đến bang Angel nhưng thật chất là muốn đối đầu với tất cả chúng tôi?_ Kun

- Không phải bây giờ các cậu đều kéo bè kéo phái tập hợp đầy đủ ở sao?._ Cô ngã người ra phía sau, tựa vào ghế.

- Đó là lí do cô giết chết Vux?_ Kun. (nếu quên người này thì hãy đọc lại chương 14)

- Không phải, chỉ do hấn ta là người đã giết anh trai tôi._ Ice.

- Sun, cậu không thù không oán với chúng tôi... có gì phải giúp cô ta trả thù?_ Lần này tới lượt của Ken nói.

Sun chán nản đảo mắt nhìn anh rồi lại hào hứng:

- Cái này có liên quan đến âm mưu gì đó à?_ Sun.

Câu trả lời này của cậu khiến cô bật cười, cậu trở nên sắc sảo như thế từ bao giờ vậy?

Ken hừ lạnh, vốn muốn lấy cơ sở để làm lung lay sự trung thành của cậu, kéo Sun về phía mình nhưng có lẽ không có gì có thể làm cho con người ấy phản bội lại.

- À... xin lỗi. Vậy Ice, cô có tiền bối phía sau phải không? _ Ken vẫn không tin cô có thể tài giỏi đến thế.

- Tôi đây._ Cô thành thật trả lời, nhưng sao mấy đứa này vẫn cứ không tin thực lực của cô chứ? Điều đó với cô thật sự là một điều si nhục...

Nghe câu trả lời, nhóm Ken đều nhìn cô với nửa ánh mắt nghi ngờ, điều đó khiến Sun không kìm lòng được mà chọc tức:

- Ăn ở làm sao để người khác không tin mình nói thật vậy? Chỉ bí kíp cho tở với._ Sun.

- Tôi sẽ “triệt sản” cậu nếu cậu còn dám nói thế._ Cô ném cho Sun một đạo mắt cảnh cáo.

- Hai người tưởng đây là nhà mình à? _ Ken khó chịu lên tiếng.

- A... xin lỗi._ Sun nhỏ giọng, đưa ra khuôn mặt tựa như đứa trẻ nhỏ đang bị ăn hiếp.

- Còn câu hỏi nào nữa không? Tôi thấy thích trò chơi này rồi đấy! _ Ice lấy tay chống cằm, môi vẫn giữ mãi nụ cười tươi tắn ấy.

- Mục đích của cô khi trả thù chúng tôi là gì? _ Kan nghiêm giọng.

- Hừm... chẳng có gì lớn lao cả, chỉ là muốn tập đoàn các cậu phá sản, hắc đạo tan rã và một số người nào đó nên trả giá thì bắt buộc phải bị trừng phạt._ Ice.

- Cô nghĩ mình đủ năng lực để làm điều đó? _ Kan.

- Dư sức._ Cô thành thật trả lời vì Lycoris Ice cô không phải người kêu ngạo thích nói gì thì nói... đương nhiên điều đó chỉ xảy ra khi cô chắc chắn mình sẽ nắm lấy phần chiến thắng.

- Còn bang chủ Angel, Ran... cô không muốn hỏi tôi điều gì đó sao? _ Ice đưa ánh mắt hào hứng nhìn ả.

Ả có chút giật mình nghe cô nhắc đến mình, vì từ khi cuộc chơi bắt đầu, ả đã phải cố gắng theo dõi lấy từng câu nói của mọi người để đề phòng nếu có gì đó bất ổn thì lập tức ngăn cản ngay.

- Tôi muốn hỏi tại sao cô lại biết được việc ba tôi đã gây ra tai nạn cho mẹ cô... còn đoạn video đó nữa? _ Ran nhanh tay, rút lấy bảng tên mình để vào vị trí Vua và đương nhiên cô và cậu vẫn là quân Tốt.

Ice cau mày với câu hỏi của ả, tuy cô rất bực tức nhưng không lẽ phải nói là lúc chính mình nhập vào cái thân xác này liền thấy được những hình ảnh đó... điều này cô không làm được.

- Tôi cho người đi điều tra sự việc năm đó... liền gặp được một nhân chứng quan trọng. Hắn ta chứng kiến hết thấy sự việc xảy ra, còn đoạn video đó là giả, tôi chỉ lấy nó làm đòn phủ đầu tinh thần của An Kiến Tông._ Gương mặt bình thản của cô khiến người nhìn vào không thể nào nghĩ cô đang nói dối được.

- Giả? _ ả gằn lại.

- Do tôi làm đấy... thế nào? Kỹ thuật ghép 3D của tôi không tệ chứ? _ Sun châm chọc.

- Các người dám... _ Ran đứng bật dậy, đập mạnh tay vào chiếc bàn.

- Bình tĩnh._ Koke nhẹ nhàng kéo tay ả ngồi xuống, sau đó thực hiện quyền hành của mình:

- Người đứng phía sau ám sát Kon là các người._ Koke.

Nghe câu hỏi mà chính mình đang mong chờ bấy giờ, Ice đưa ánh mắt khiêu khích nhìn bọn họ:

- Ám sát? Tôi nghe không hiểu gì hết._ Cô.

Nhận ra được ý phủ định của cô, Sun cũng không biết cô đang nghĩ gì. Đây chính là cơ hội hoàn hảo để cô vạch trần Ran và cả khi bấy nữa, lúc nói về vụ bắt cóc Ran cách đây hai năm, cô cũng có thể giải oan cho mình nhưng tại sao... cô lại im lặng? Nên bây giờ, cậu chỉ có thể cùng cô đùa bắt lũ chuột này thôi:

- Hừ... các người xảy ra chuyện gì thì đều do chúng tôi làm sao? Suy nghĩ logic một tí đi._ Sun.

- Tên sát thủ đó nói cô chính là người sai khiến hắn._ Koke.

- Tùy các cậu suy nghĩ thế nào... cho rằng tôi vô tội hoặc có tội cũng chẳng sao._ Ice.

- Hoặc có thể người đứng sau lại là... _ Sun ngắt giọng, con ngươi thoáng chốc nổi lên tia lạnh lẽo tột cùng, cậu nhanh tay cầm lấy tấm bảng tên của mình rồi phi mạnh ra phía sau hướng Ran đang ngồi. Rony bị tấm bảng tên bọc giấy cứng xoẹt một đường qua mặt khiến máu bắt đầu chảy ra, phút chốc sợ hãi khụy cả người xuống nền đất, súng ngắn trên tay theo quán tính cũng rơi theo.

Sự việc xảy ra khá nhanh, vốn Sun chỉ muốn nói một câu mang nội dung xảo trá hoặc trêu đùa gì đấy thôi, nhưng có lẽ Rony lại nghĩ cậu muốn nói Ran là người chủ mưu phía sau nên muốn bắn chết cậu. Mặc dù Rony không biết rằng là Ice và Sun đã biết hết sự thật hay chưa nhưng cảm nhận của ả (Rony) cho biết rằng hai con người này không dễ đối phó. Nên khi câu nói chập chững của cậu chuẩn bị kết thúc thì ả đã không suy nghĩ mà lập tức rút súng trong người ra, chia về phía cậu nhằm bảo vệ bí mật của Ran được an toàn tránh sự nghi ngờ. Đáng tiếc rằng... Sun cũng không phải dạng vừa.

- Mặc dù trang phục này có khả năng chống đạn cực tốt... nhưng tôi vẫn không thích có người lén lút chia súng về phía mình._ Giọng nói của cậu lãnh lẽo vô cùng, khác hẳn với những biểu cảm khi làm nũng với cô.

Ice đen mặt lại bởi câu nói của cậu:

- Tớ thật sự không muốn cậu nói cho họ biết vũ khí bảo vệ của chúng ta._ Loại áo bạc nhám này cô phải dành rất nhiều thời gian mới có thể chế tạo thành, tuy bề ngoài chẳng khác với các loại trang phục bình thường là bao nhưng khả năng chống đạn lại là cực phẩm đấy.

- Bộc trực giống cậu thôi._ Sun thay đổi ngay lập tức, bĩu môi như muốn nói “Tớ chỉ bắt trước cậu thôi mà, có cần hung dữ như vậy không?” Sau đó lại liếc mắt nhìn Ran, ném cho ả một câu:

- Quần đàn em cho tốt.

Ran nghe thế, hai tay dẫu phía dưới vốn đã bấu chặt vào nhau nay lại càng mạnh hơn:

- Rony, ra khỏi đây.

- Bang chủ.

- Nhanh.

- Vâng._ Rony cắt chặt môi, hướng ra khỏi bãi đất trống.

- Sun, người cũng đã đi rồi... chắc cậu sẽ không nghĩ chúng tôi chơi xấu chứ?_ Kan có hơi khó chịu với hành động vừa rồi của Rony.

- Nề mặt các bang chủ, tất nhiên tôi sẽ không nghĩ vậy._ Sun nhanh chóng trở lại vẻ thanh thản giống trước đây.

- Được rồi... Kon tới lượt mày đó._ Ken nhẹ đẩy mạnh tay anh, đánh thức tảng băng đang thực hiện sứ mệnh im lặng từ nãy đến giờ.

- Ồ... đây là lượt cuối cùng sao? Thật khiến tôi mong chờ..._ Ice cảm thán, chuyển tầm mắt sang nhìn anh, nếu nói Sun có gương mặt ấm áp như ánh mặt trời đôi khi lạnh lẽo như đá thì Kon mang một vẻ tà mị, bí ẩn, lạnh khốc vô cùng.

Không khí lúc này vô cùng khắc nghiệt bởi hai luồng âm dương khác nhau, kẻ im lặng, người thì háo hức, cho đến khi câu nói ấy vang lên:

- Cô là ai?

Tiên tri: Cuộc chiến đã bước vào giai đoạn gay cấn của nó, một sống một chết, thứ mà không ai có thể can thiệp sẽ là vũ khí tối tân cho trận quyết tử mai sau... hãy đoán xem đó là gì.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Thành Nữ Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30: Vũ khí mạnh nhất

Không khí lúc này vô cùng khắc nghiệt bởi hai luồng âm dương khác nhau, kẻ im lặng, người thì háo hức mong chờ, cho đến khi câu nói ấy vang lên:

- Cô là ai?

Các anh sau khi nghe câu nói của Kon thì không khỏi nhũn mày, vì câu hỏi đó không phải lần đầu tiên các anh đặt ra và đương nhiên họ biết câu trả lời gì. Chỉ là tại sao Kon lại hỏi câu hỏi như thế? Có phải là đã quá lãng phí không? Nhưng họ cũng thật sự mong chờ câu trả lời của cô vì trò chơi mà họ đang chơi chính là “màn vạch trần” của những bí ẩn.

Nụ cười đều trên môi của Ice bỗng nhiên tắt đi mất, câu hỏi này cô phải trả lời làm sao đây? Không nên bộc trực nói ra hết thấy sự thật chứ? Dù cho Lycoris Ice cô có liều cũng không ngu ngốc đến mức như vậy, chỉ là trò chơi này đang rất thú vị, cô cũng không muốn phá thế lệ của nó... cô rồi rắm, khuôn mặt trầm xuống.

- Mong cô thực hiện đúng thế lệ cuộc chơi._ Kon nâng tầm mắt âm hiểm nhìn cô gái trước mắt nhắc nhở. Nhưng thật ra anh cũng không biết tại sao

chính mình lại hỏi câu hỏi như thế... chỉ là anh muốn nghe câu trả lời từ chính miệng của cô, một câu trả lời thú vị.

Cứ thế, thời gian trôi qua trong sự im lặng của sự tĩnh mịch, cô thì vẫn như khi nãy, khuôn mặt âm trầm như đang suy nghĩ điều gì đó. Sun khó hiểu nhìn cô, câu hỏi này khó đến mức cô không thể nói ư? Hay là cô có bí mật gì đó không thể nói ra cho họ biết kể cả cậu?

“Bốp” Kan đập mạnh tay lên mặt bàn khiến những con cờ chao đảo ngã đổ xuống:

- Thời gian là vô giá... tôi không muốn chơi trò im lặng với cô. Hay là bang chủ Ice cũng có...

“Đoàng!” bất quá lời nói của anh chưa kịp chấm dứt thì bất ngờ một tiếng súng thét tai vang lên giữa khung trời lồng lộng, mọi người kinh ngạc nhìn sự việc trước mắt. Rõ ràng thì cô chính là người bắt phát súng đó, một cánh tay cầm súng bạc đang chìa lên trên, tay còn lại thanh thoát để trên đùi, chân vắt chéo, cô lạnh giọng nói:

- Đúng... thời gian là vô giá nên tôi cũng không muốn chơi nữa.

- Cô... _ Kan tức giận.

“Đoàng! Đoàng...” những âm thanh ấy lại bắt đầu vang lên, nhưng người bắn lần này không phải cô hay Sun, mà chính là từ đội bắn tia của bang Angel Lycoris được sắp xếp ở khu công nghiệp bỏ hoang kia và đích đến của những viên đạn nhanh như sấm ấy cũng chính là bầu trời sắp ngả đêm kia.

Và chính tiếng súng ấy đã chứng minh đúng như lời nói của cô trước đó, người của bang Angel vốn đã đi lấy số báo danh gặp diêm vương rồi cũng như địa bàn ở khu công nghiệp đã trở thành lãnh thổ của Angel Lycoris. Mà cũng do bọn họ quá ngu ngốc, cô đã bộc trực nói ra tập trận của mình rồi mà vẫn không tin... đáng trách.

- Lycoris Ice... cô dám _ Ran đứng bật dậy gắt giọng.

- Ice đã nói rồi nhưng có lẽ lòng tin của các người dành cho chúng tôi không nhiều. Dù gì cuộc chiến cũng sẽ diễn ra... bắt đầu sớm một chút cũng không gây ra ảnh hưởng gì đâu nhỉ? _ Thanh âm của Sun vang lên với gương mặt nghiêm nghị chững chạc, cậu nhanh chóng rút súng bên trong áo ra, nhún nhả trút một tiếng lên trời... tựa như đang khiêu khích đám hồ dữ kia nhanh chóng vồ mồi, cậu biết cô không muốn trả lời hoặc khác là cô đang có mục đích gì đó.

Ken vốn là người bình tĩnh nhưng khi thấy hành động của đối phương, anh cũng không thể nhịn được tức giận, gương mặt anh tuấn thoáng chốc hiện lên sát khí, cánh tay đưa lên làm dấu hiệu, ngay lập tức, mặt bên các chiếc xe bị đổ xuống lộ ra những tấm trường kiên vững chắc, mũi súng cũng lần lượt được đưa ra ngoài qua lỗ ô vuông nhỏ nhắn... có thể nói đây chính là lớp trường bảo vệ an toàn nhất đối với những người ở bên trong xe.

Kan hùng hổ đứng bật dậy đá mạnh vào chiếc bàn khiến mọi thứ xung quanh trở nên hỗn loạn, anh kêu ngao:

- Dù không biết cô có chủ ý, âm mưu gì hay không nhưng thành viên trong bang Angel Lycoris chỉ tầm 30 người, huống chi người của chúng tôi được bảo vệ một cách tối tân như thế... lần này e rằng cô phải điện thoại cho đàn em đặt lấy quan tài, chọn đất tốt để đi về thế giới bên kia được rồi đấy._ Anh nhếch môi và kèm theo đây là một nụ cười thương hại.

- Người đồng thì làm được gì chứ? Không phải cũng chỉ là công cụ làm cho cuộc chiến này thêm tru tráo thôi sao? _ Tuy Sun nói vậy nhưng bên trong suy nghĩ của cậu thì lại đi theo một chiều hướng khác, hai chữ “quân số” đối với Angel Lycoris cũng là một rắc rối lớn a.

- Sun... cậu nói đúng vì số lượng vốn không bao giờ có thể thắng chất lượng được._ Ice giữ nguyên tư thế ngồi, tay vẫn mò mẫm chiếc súng bạc.

Theo như kế hoạch thì đàn em của ả sẽ nhanh chóng xử lý trước 25 tên bắn tia kia, còn cậu và cô sẽ do chính tay họ xử lý, và có một điều đặc biệt là chỉ giết chết Ice còn Sun thì bắt sống. Đơn giản vì họ muốn Đoàn thị sẽ cùng hợp tác với mình hay nói cách khác là kéo Sun về đội.

Ran tức giận đến run người bởi chính thái độ bất cần ấy, nhưng không sao cả, sau ngày hôm nay con người đáng ghét kia sẽ biến mất mãi mãi và không bao giờ xuất hiện trước mắt a nữa. Hai năm trước, vì muốn dạo những bước đầu đầu thăm các tập đoàn lớn mạnh, An Kiến Tông đã biến Ran thành một con cờ mạnh nhất của lão, nhưng đáng tiếc hai năm sau tình hình lại trở ngược đến bất ngờ khiến lão từ một người chơi cờ trở thành một quân cờ chết. Và điều đặc biệt là Diệp Băng Tuệ lại xui xẻo bị gán lấy cái nhiệm vụ làm bước đệm chân cho Ran...

- Diệp Băng Tuệ... tôi thừa nhận cô rất hoàn hảo và cuộc sống của cô sẽ hoàn hảo hơn nếu cô không đụng đến chúng tôi._ Ran.

Nghe ả nói như thế, cô nhè nhẹ lướt mắt qua khuôn mặt ả, một cô gái thông minh, xinh đẹp như thế... còn lại có tâm cơ, đúng là cực phẩm quý hiếm:

- Là cô đụng chạm tôi trước... xin nhớ rõ điều đó, lần cả họ của tôi là họ Hoàng._ Tuy Diệp Băng Tuệ trước kia nhận vai nữ phụ nhưng chỉ là một nữ phụ hão sắc, nhu nhược, hoàn toàn không có khả năng lập kế hại ả nên nguyên nhân dẫn đến những mối thù sâu sắc như ngày hôm nay vốn do Ran gọi ra hết thấy hay nói cách khác chính là màn kịch bắt cóc hai năm trước.

- Hừ... Ice tôi thật sự không nghĩ rằng cô có vấn đề về thần kinh đấy! Rõ ràng là do cô xấu xa định tính kẻ Ran trước... còn bây giờ lại trơ trẽn phủ định như thế này à? _ Koke nổi hứng, bắt lỗi trong câu nói của cô vì đối với suy nghĩ của các anh thì Ran là một “tiểu bạch thỏ” bị “cáo già” hãm hại, đương nhiên sự thật đáng sau như thế nào... thì họ vẫn mờ tịt.

Sun đứng sau quan sát cuộc đối thoại, thấy cô im lặng tỏ vẻ bình thản đến lạ thường và nhường như không có bất cứ cử chỉ nào gọi là muốn mình oan cho chính mình, cậu tức giận. Bỗng nhiên một tia sáng xoẹt qua tư duy của cậu...đúng rồi! Là nó, vũ khí tối tân nhất mà cô chuẩn bị cho ngày hôm nay, vì

nếu như để ý kĩ lại những câu nói, hành động trước đây của cô thì sẽ rất dễ dàng phát hiện ra chỗ không đúng và giờ cậu chắc chắn chính thứ đó sẽ đem họ đến sự chiến thắng mai sau.

.....

Hồi tưởng:

- Cậu muốn biết con dao đó là gì không? _ Băng Tuệ.
- Không... nhưng cậu có thể cho tớ gợi ý.
- Nó là thứ mà không ai cản lại được.
- Không cản được một gợi ý hóc búa đây! _ Sting. (trích chương 28)

.....

“Hoàng Băng Tuệ, Lycoris Aki, Lycoris Ice... cậu đúng là một kẻ nguy hiểm mà!” Sun cảm thán trong lòng khi đã nhìn thấu hết thảy mọi chuyện.

- Haha... _ Sun bật cười lớn rồi lấy tay che miệng để lấy lại sự phong độ như lúc đầu mà nguyên nhân cũng bởi suy nghĩ vừa rồi phá phách kích a.

Giữa không khí ngột ngạt như lúc này, nụ cười của cậu không được đúng hoàn cảnh cho lắm nên lập tức thu hút mọi ánh nhìn ngay cả cô. Nhận ra chỗ không đúng đây, cậu giả vờ ho khan vài tiếng rồi mở miệng nói:

- Khụ khụ... không khí có vẻ căng thẳng nên tôi... xin lỗi!

Mọi người cau mày bởi câu nói của cậu, cho đến khi Ken cất giọng:

- Bang phó Sun thật có cảm nhận hơn người thế nên chúng ta vẫn có thể nhàn nhạ ngồi xem đàn em của Angel Lycoris từ từ bại trận để giải trí trước khi chính thức cử động tay chân. _ Anh nói và kèm theo đây là một nụ cười tự đại, ý rằng đội đàn em của bang cô chết hết sau đó tiền cô đi theo cũng không muộn.

Sun bỗng nhiên mỉm cười, đưa mắt nhìn đồng hồ đeo tay rồi vờ cái giọng như thích thú với lời Ken:

- Được đây... thời gian vẫn còn sớm, xem như chúng ta sắp được thưởng thức một bộ phim bom tấn 3D đi. _ Nói rồi cậu nhanh tay sắp lại chiếc ghế, yên phận ngồi vào đúng vị trí của mình, môi vẫn giữ nụ cười tươi như vừa trút hết lo lắng trên người xuống.

Đối với bọn họ thì mọi cử chỉ của Sun là hết sức bình thường nhưng làm sao cậu có thể qua mặt cô được, khi nhìn thấy hành động đó của cậu, cô đã biết món bảo bối vũ khí của mình đã bị ai đó đoán ra. Cô lạnh lẽo nhếch môi cười, giới cho Sun nhanh như vậy đã nghĩ được, xem ra cuộc chiến ngày một trở nên thú vị hơn rồi a.

Vũ khí là thứ không một ai có thể cản lại được, điều đó chứng minh nó rất mạnh... nhưng chưa chắc nó có thể đem lại chiến thắng.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Thành Nữ Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Vũ khí mạnh nhất (2)

Kết thúc sự cảm thán trong lòng đối với Sun, cô cũng ngồi xuống ghế, ánh mắt nổi lên tia mong chờ:

- Ý kiến khá hay... vì nếu cho đàn em xuống dưới trước, quét sạch đường đi sẵn... nên có làm ma thì chắc cũng được vinh quang mà đi đầu thai.

Cách giao tiếp của cô chắc trong thế giới truyện này cũng lắm chỉ có hai người mới có thể nghe thông tai được và tức nhiên đó là Hoàng Lăng và Sun. Còn với những người khác thì nó thật sự rất đều trá và khó nghe nếu như nhận ra ý nghĩ thâm sâu trong câu nói đó.

- Có ai từng nói cô rất đều và xảo trá không, Ice? _ Ken đặt lại ghế, ngồi xuống nói.
- Có... một tên nịnh nọt nào đó. _ Cậu cảm thấy nhột người vì biết rằng kẻ “nịnh nọt” mà cô nói là mình.
- Khụ!... chúng ta đã khởi trận rồi vẫn nên chú tâm vào cuộc chiến thì hơn. _ Sun nhanh chóng đánh lạc chủ đề sau khi nhận được cái lườm sắc bén của cô. Tiếp đó, cậu bắt đầu thao thao:
- Bang Angel có hai trăm người, còn bang chúng tôi có 25 người, không được cân sức cho lắm. _ Sun vờ giọng lo lắng.

- Hừ... tôi chỉ đang sợ có kẻ mưu tính gì đó, biết đâu thứ ấy vốn còn mạnh hơn 200 người đấy._ Koke dùng giọng điệu nghi hoặc để trả lời cậu.

- Bingo... Koke cậu đoán trúng rồi đấy, súng mà đội bắn tia chúng tôi sử dụng không phải đơn giản a._ Sun trung thực.

- Ý cậu là sao? _Kun khi nghe đến vũ khí thì máu trong người bắt đầu nổi lên, anh là người duy nhất trong nhóm là sống an nhàn nhất bởi vì không có bang hắc đạo trong bóng tối, tuy nhiên ưu điểm khiến anh vẫn có thể lực mạnh như hiện giờ là bởi vì bán vũ khí. Chính vì thế, một người yêu vũ khí như anh bị đánh bại bởi một loại vũ khí mạnh hơn thì đó chính là một loại sỉ nhục đang trách.

- Còn ý gì nữa chứ... đương nhiên đội phải dọn đường đi xuống âm phủ là người của bang Angel rồi, phải không “ người mà tôi nịnh nọt”? _ Sun.

- Thêm nữa... người sẽ được đi trên con đường đó cũng chính là các người._ Cô cũng mỉm cười phụ họa với cậu.

Nhóm Ran nhìn cô và cậu mỉm cười khinh địch tâm trạng vốn đang tức giận lại càng nóng hơn, hai cá thể này sinh ra là để cùng nhau phối hợp chinh người a.

- Giết chết những người ở khu công nghiệp cho tôi._ Ran hét lên, tay vo thành nắm, gương mặt hiện lên những tàn sương lạnh lẽo vô cùng cho thấy cơn tức giận ấy vốn không thể kiềm chế lại được nữa.

Như một tiếng còi báo thanh, những người bên trong xe nhanh chóng nhắm vào khu công nghiệp nhưng thỉnh thoảng chỉ nổi lên một vài tiếng súng, vì họ vốn không thể nào ngắm được tầm nhìn một cách chính xác, khoảng cách khá xa, đối phương cũng không ngu ngốc lộ mình cho bọn chúng thấy, nên có thể người của Angel đang bị dồn vào thế thụ động.

- Haha... sợ tốn đạn sao? Thế chẳng có ai nổ súng hết vậy?_ Sun cười mỉa mai.

- Người ta là vì nghĩ tiết kiệm tài nguyên đấy mà... không hổ danh là các bang chủ mạnh nhất hắc đạo, làm việc cũng suy nghĩ sâu xa... nhưng hình như “ tiết kiệm” trong tình trạng này thì không được đúng cho lắm._ Cô một câu cậu một câu thành công chọc tức đám người kia.

Gân xanh trên mặt Kan đã hiện rõ lên, anh quát:

- Một lũ vô dụng.

- Kan... mày đừng nóng vội._ Câu nói này đích chính là của Kon, vì đối với suy nghĩ của anh bang Angel không bắn được thì Angel Lycoris cũng như vậy, vốn theo như kế hoạch vị trí ở khu công nghiệp vốn là của bọn họ nhưng không ngờ lại bị Ice xử lí trước nên tầm bắn bị sai lệch như hiện giờ... các anh hoàn toàn không nghĩ đến.

- Đúng... đối phương cũng không bắn được, mày mạnh động làm gì?_ Kun giễu cợt nói, lá chắn của anh được làm từ kim loại X nhằm bảo vệ người bên trong một cách tốt nhất, cho dù tầm ngắm có chính xác đến đâu thì chưa chắc đạn đã xuyên thủng lớp trường đó.

- Kun cậu dường như rất tự tin?_ Cô hỏi.

- Tôi tự tin... vì tôi có thực lực._ Anh kiêu ngạo nói, chế tạo vũ khí hay những thứ gì liên quan đến nó anh đứng nhì thì không ai đứng nhất nhưng đáng tiếc điều đó chỉ đúng nếu như thời gian quay ngược lại hai năm trước.

- Vậy để xem..._ Nói rồi, Sun ngồi an nhàn trên ghế, mắt mang theo ý cười vì cho dù đội bắn tia không làm được gì số quân của Angel thì cậu vẫn có thể dám đảm bảo rằng kết quả cũng chỉ có một... chính là Angel Lycoris sẽ thắng, tuy nhiên suy nghĩ kiêu ngạo sẽ mang đến cho cậu một bài học quý giá trong mai sau.

Vài giây sau đó, đội bắn tia của Angel Lycoris chính thức bóp cò, những âm thanh rợn người đồng loạt vang lên, nhanh như sấm đạn bay ra khỏi nòng súng hướng đến những chiếc xe hàng đậu bên đường cách xa vị trí của mọi người đang ngồi. Mặc dù với khoảng cách như thế, nhưng bọn họ vẫn có thể thấy được, nhiều hạt kim loại to bằng đầu ngón tay bị lúng sâu vào lớp trường bảo vệ của các chiếc xe, nhưng chẳng thể nào xuyên qua được. Điều đó khiến tâm trạng của nhóm Ran hiện lên một chút vui vẻ và mỉa mai vì khi thấy thái độ ngênh ngang của cậu, họ khá lo lắng, lo lắng rằng Ice thật sự có vũ khí gì đó có thể đánh bật lại tình hình của cuộc chiến nhưng có lẽ họ đã đánh giá cô quá cao ư? Nhìn tình hình trước mắt xem ra đội bắn tia ở khu công nghiệp kia cũng bị lâm vào thế bị động a.

- Hừ... đàn em hai bên cũng chẳng có thể làm gì được nhau, xem ra tới lượt chúng ta quyết phân thắng bại rồi đấy._ Koke.

- Khoan đã... cái gì cũng phải từ từ, các người vẫn nên ngồi tại chỗ đếm ngược năm giây đi._ Sun phản kích nói.

Đồng thời những đôi mắt quan xinh đẹp khép nhỏ lại, ngẫm nghĩ câu nói của Sun cuối cùng là có ẩn ý nhưng chưa kịp có câu trả lời thì đã... “ Bùm! Bùm!...” những tiếng nổ thét tai vang lên hay nói cách khác là các chiếc xe kia đều bị nổ tung thành những vụn nhỏ, không gian thoáng chốc nhiễm lẫn lộn một màu đỏ rực của lửa... nhìn thật kinh người! Do quá bất ngờ nhóm Ran đều đứng bật dậy, những tia lửa nhỏ bắn ra tung tóe kèm bụi bay mù mịt mù vương vào mắt khiến họ không nhìn rõ được đồng tro tàn phía trước... tất cả đều thành một đồng đen nhem!

Trong khi đội cuốn phim 3D kết thúc, Sun hoạt bát giải thích:

- Trong đạn có thuốc nổ đặc biệt... chỉ cần một nút bấm điều khiển từ xa... tất cả đều “bùm!”._ Cậu vừa nói vừa minh họa bằng bàn tay, ánh mắt của một con sói xảo huyệt hoàn toàn thay lấy đôi người âm áp như ánh mặt trời kia. Và điều này cậu cùng cô đã thảo luận trước đó để chọn ra vũ khí cho

các thành viên nhằm kết thúc một điểm yếu mang tên “số lượng” vì cô biết rõ với 25 người mà chơi lấy 200 thì cơ hội chiến thắng chỉ khoảng 5 phần trăm chính vì thế một chiêu công kích nào có thể hạ nhiều người nhất có thể kèm theo phạm vi lớn thì có thuốc nổ.

- Bang chủ đã xảy ra việc gì?_ Rony từ xa chạy đến liền thấy một màn kinh hãi trước mắt, phải chăng trong lúc rời đi đã xảy ra việc gì?

Nghĩ đến đây Rony nâng tầm mắt nhìn cô, con người này quá nguy hiểm, chính vì thế không nên giữ cô ta lại, cô ta chính là mối đe dọa lớn nhất đối với bang chủ Ran và các thiếu gia. Không chần chừ, à (Rony) liền nhanh tay lấy súng bên người ra hướng về phía cô và nổ súng.

Viên đạn cứ thế theo hướng đã nhắm mà lao đến, đáng tiếc lại bị chiếc áo khoác bạc của cô làm giảm tác động cơ học nên dần lệch sang một bên rồi rơi xuống... nếu không chỉ e rằng viên đạn ấy vốn đang nằm sâu trong lòng ngực cô. Sun thoáng chốc mở to mắt, con người tức nhìn chăm chăm vào Rony, cô ta hết nhắm vào cậu rồi lại chuyển sang cô à? Thật là muốn chết rồi phải không?

Thế là cậu nhanh chóng di chuyển sát à, nắm chặt bàn tay đang cầm súng kia của Rony, cổ bẻ tay à vặn ngược lại, ngón trỏ chuẩn bị bóp cò liền nghe thấy tiếng của Ran:

- Sun... dừng lại._ Rony là đàn em thân tín của Ran, thấy à sắp chết Ran vốn không thể bỏ mặc được.

- Cô không quản được đàn em thì tôi quản giúp... tôi chính là đang làm người tốt đó._ Trong mắt cậu hiện giờ hoàn toàn không để Ran vào mắt, cậu đã hứa với Hoàng Lăng là sẽ bảo vệ tốt cho cô... nếu như với tình cảnh khi này mà không có áo chống đạn thì...

Rony bị Sun bóp chặt tay đến nỗi cảm nhận được trận đau đớn đang ập tới, khuôn mặt thoáng chốc trắng bệch đi như bị mất máu.

- Lycoris Ice cũng chẳng sao? Cậu chỉ phải làm điều vô ích?_ Ken cau mày trong khi gương mặt kinh ngạc lúc chứng kiến vụ nổ vừa rồi vẫn chưa biến mất.

- Huống chi, các người có hàng chống đạn tốt như thế, chúng tôi cũng chẳng ai mặc áo chống đạn... như vậy thật không bằng._ Kun nói, ánh mắt cũng chẳng mấy khá hơn, lần đầu tiên anh cảm thấy mình thất bại như vậy!

Sun trầm xuống, buông tay Rony ra lập tức con người thất hồn kia liền ngồi ngửa xuống đất... trong à ta thật thảm hại.

Cậu lùi lại phía gần cô:

- Ý cậu là chúng tôi không được dùng súng?

- Đúng vậy. Chẳng lẽ hai người không muốn quang minh chính đại giành chiến thắng?_ Kun nghĩ rằng đàn em của Angel đã chết hết, tình hình hoàn toàn bất lợi với bọn họ... nên điều cần nhất bây giờ chính là giảm tới thiểu lượng nguy hiểm có thể gây trở ngại, đặc biệt là hai cây súng bạc của cô và cậu.

- Hừ... nực cười. Trong một cuộc đấu tranh sống còn, kẻ sống người chết và đối với tôi kẻ sống vốn là người hèn hạ, đoan tính, âm hiểm, biết tận dụng cơ hội, hoàn toàn không tồn tại bốn chữ “quang minh chính đại” còn kẻ chết là kẻ thông minh, thích kiêu đánh vinh quang, thích đường đường chính chính hạ gục đối phương trước chân mình... vì tôi sẽ là kẻ sống nên vụ thương lượng này chấm dứt tại đây.

Ice bắt đầu thể hiện tư tưởng của mình, với cô tình tiết như các phim, truyện siêu nhân, anh hùng... người tốt bụng luôn luôn chiến thắng cái ác hay đại loại là bất cứ thứ gì đều nghiêng về tích cực hơn là tiêu cực nhưng hãy nhớ... đó là một thế giới viễn vọng không có logic, những loại người tốt bụng như thế trên trái đất này còn lại mấy người? Nhân loại luôn đeo những chiếc mặt nạ hoàn hảo cho bản thân mình để che đi góc khuất tối tăm trong tâm hồn kia, tính tình họ thật sự như mắt ta thấy không?... chính vì thế cô thà lựa chọn kẻ sống “vô sỉ” hơn là kẻ chết “quang minh”.

Kun cứng họng trước lời nói của cô, tại sao cô cứ luôn khẳng định mình là kẻ sống chứ? Mặc dù anh đã khá kinh ngạc trước màn thuốc nổ vừa rồi... nhưng không lẽ cô lại định dùng nó với bọn anh. Nếu như vậy thì Ice cũng đã quá mạo hiểm chẳng? Vì khoảng cách của cô với bọn họ chỉ cách nhau vài bước chân, họ bị nổ tan xác thì cô cũng không tránh khỏi. Kun thậm chí nghĩ có lẽ anh đã nghĩ hoặc quá nhiều, Ice chỉ là đang hù dọa tâm lý của anh thôi. Vậy giá như khi Kun biết rằng cô vẫn đang nắm giữ trong tay một vũ khí tối tân khác thì suy nghĩ của anh sẽ như thế nào a?

Nhưng một sự việc bất ngờ diễn ra khiến cô không thể nào ngờ đến chính là Sun bỗng nhiên cướp lấy súng trên tay cô. Đôi người xanh thâm thu nhỏ lại nhìn bóng hình người con trai trước mắt, một tia sét lạnh chạy nhanh qua tâm trí cô... “Sun cậu làm gì vậy?”.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Thành Nữ Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Diễn biến

Nhưng một sự việc bất ngờ diễn ra khiến cô không thể nào ngờ đến chính là Sun bỗng nhiên cướp lấy súng trên tay cô. Đôi người xanh thâm thu nhỏ lại nhìn bóng hình người con trai trước mắt, một tia sét lạnh chạy nhanh qua tâm trí cô... “Sun cậu làm gì vậy?”.

- Sun... dừng lại ngay._ Ice hét lên khi thấy cậu đang chuẩn bị chĩa súng lên trời... không phải chứ cậu đang định xả hết đạn trong súng ra sao? Ngu

ngốc!

- Không sao đâu mà... vì tớ tin tưởng cậu._ Đôi mắt Sun hiện lên tia kiêu ngạo nhưng cũng do cậu quá tin tưởng vào cô, tin tưởng vào cái vũ khí bí mật đó, tin rằng chắc chắn họ sẽ chiến thắng nên mới chấp nhận thỏa hiệp “ công bằng” của Kun đưa ra... liệu quyết định của Sun là đúng đắn không?

Cứ như thế hàng loạt viên đạn từ nòng súng bay về hướng bầu trời vô định, tới khi xác định đã không còn đạn, Sun nhếch môi cười rồi ném hai khẩu súng ra xa:

- Như vậy công bằng rồi chứ?

- Cậu thật sáng suốt đấy, Sun._ Kun.

Nhanh sau đó, kịp nhớ ra vẫn còn một đối tượng cần giải quyết, cậu hướng ánh mắt về phía cô, nói:

- Ice, tớ nghĩ...

- Bốp! Bụp!..._ Những tiếng đau đớn run ngời nhanh chóng chấn ngang câu nói của cậu.

Cô lúc này gân xanh đã nổi lên hai cơ tay rắn chắc, không kiềm chế mà đánh thẳng vào gương mặt đang kiêu ngạo kia khiến cậu bất ngờ nhưng lại không dám đánh trả:

- Cái thằng ranh con này... có biết mình đang làm chuyện ngu xuẩn gì không hả?_ Ice nhìn cậu với ánh mắt không thể nào lạnh hơn được nữa, vì trong hoàn cảnh này súng là thứ vũ khí có lợi nhất tuy vậy cô cũng không muốn nhanh chóng kết thúc cuộc chiến này với vài phát đạn đơn giản như thế... nhưng lỡ không may phe bị đẩy vào thế bị động là cô và cậu thì sao đây? Lúc đó không có vũ khí tùy thân, con dao thứ hai chưa đến thời cơ sử dụng thì cả hai đã thành điểm vướng chỉ giáo rồi a.

- Ice... cậu... cậu không phải định đánh chết tớ chứ?_ Giọng cậu ngập ngừng ngay sau khi chịu đòn lên gối của cô.

- Đúng._ Cô vẫn tiếp tục đánh nhưng lực thì đã giảm đi khá nhiều.

- Cậu đang tự giảm lực chiến của mình xuống đấy._ Sun lúc này không còn ngoan ngoãn làm mềo ngoan chịu đòn nữa mà nhảy bèn né tránh các chiêu thức của cô, họ vốn là như thế đấy, bao giờ cũng có thể tươi cười trên nghèo nhau... nhưng trong tương lai liệu còn có thể?

- Tên nhóc này còn không biết hối lỗi à?_ Ice lại tăng biên độ nhanh hơn, đá vào người cậu... Sun đúng là đã làm cho cô tức chết mà.

- Tớ... cẩn thận._ Cậu hét lên, báo hiệu cho cô biết nguy hiểm đang lao tới từ phía sau.

Một chiếc phi tiêu bốn cánh đang bay về phía cô, chính xác thì Ran là người đã ném nó, nhanh như cắt đẩy Sun ra xa khoảng cách với cô để tránh nguy hiểm cho cậu, cô thật lùi về phía sau nhưng không kịp rồi, một vết thẳng đã làm rách chiếc áo khoác chống đạn. Bởi chức năng của những chiếc áo này chỉ có thể phản lại lực tác dụng cơ học thôi còn đối với những thứ bén nhọn như vừa rồi thì đây chẳng khác gì một chiếc áo bình thường cả.

- Hai người tưởng đây là sân nhà mình sao?_ Tức... nhóm Ran mới thật thấy tức giận, ngay trước mặt họ cô và cậu vẫn không màn đến hoàn cảnh mà vẫn vì vụ hành hạ đối phương... xem họ tượng đá ư?

Sun đứng thẳng người, phui phui quần áo, lao đi vết máu dính trên khóe miệng, đau... cô chẳng nhẹ tay gì hết:

- Ice... tớ xin lỗi mà, đợi xong cuộc chiến ngày hôm nay... tớ tùy cho cậu xử thế nào cũng được._ Đôi mắt cậu long lanh nhìn cô khiến Ice như bị đẩy vào tình huống mình đang ăn hiếp một đứa trẻ ngây thơ, thế sao cô lại nỡ đánh đứa trẻ dễ thương ấy bầm dập như thế... thật đáng trách mà.

- Được... và tớ hứa rằng trong tương lai cậu sẽ nằm viện khoảng một tháng trở lên._ Cô vừa đi đến gần cậu vừa nở một nụ cười khiến Sun lạnh tóc gáy, sau đó hai người áp sát lưng vào nhau, thủ thế cho một trận đánh sắp xảy ra. Vì dù cho khi cãi nhau chí chóe, phần thắng luôn luôn thuộc về cô nhưng rồi họ cũng sẽ sát cánh bên nhau thôi... chớ trêu thay đó lại gọi tình bạn.

- Tuy tôi chỉ còn nữa cái mạng già yếu này nhưng các người chớ đừng khinh thường đấy nhé... lên hết đi._ Giọng Sun hùng hổ tuyên chiến, nhớ lại trước khi gặp cô cậu là một người không màn đến xung quanh, cũng không phải dạng lạnh lùng đến nổi hóa đá, cũng không phải loại thích nói đùa châm biếm, nhưng bây giờ có lẽ cậu đã bị cô dạy hư rồi.

Kon nở một nụ cười thật đều, cảm giác của anh bây giờ rất lạ, lạ vì lần đầu tiên cảm nhận được sự thất bại đến thảm hại như vừa rồi, đây có lẽ là cuộc chiến nhục nhã nhất của anh, lúc giương đôi ngươi nhìn đàn em của bang Angel chết tan xác trong đồng khô lửa, anh đã biết rằng kế hoạch của mình đã thất bại... nhưng với lòng kiêu hãnh đó anh không cho phép mình thua thêm nữa, chính vì thế màn đối đầu lần này chính tay Kon sẽ tiễn cô xuống chận đường dài mà tâm tối kia.

Cả nhóm Ran lần lượt vây xung quanh cô và cậu ngoại trừ đàn em Rony đang quỳ sát đất kia... điều đó có phải đã chứng minh con thịnh nộ của Sun khi này thật sự đã đe dọa tâm hồn yếu đuối của một cô gái?

Tiếp đến những thanh gậy làm bằng kim loại được rút ra từ cặp sát ống chân của nhóm Ran, chúng không to chỉ đủ cầm vừa lòng bàn tay nhưng nếu dính phải một gậy không bại liệt thì cũng gây xương chớ đùa gi.

- A... thật trùng hợp, vũ khí của chúng ta giống nhau đấy._ Sun ngạc nhiên nói, rồi lấy ra bốn khúc kim loại đen được trang bị sau lưng, ước chừng khoảng một gang tay người, sau đó kéo ra từng lớp khiến chiều dài của cây gậy dài ra.

Đưa cho cô một cặp còn mình giữ lại một, cậu lấy tay vuốt nhẹ vũ khí thon gọn kia rồi vờ nói như mấy kẻ biến thái:

- Xin lỗi em nha... lần này hơi đau đấy! Cố chịu nha cục cưng.

- Sun... lo tập trung vào, bây giờ không phải lúc cho cậu đùa đâu._ Cô nghiêng đầu nói nhỏ vào tai cậu.

- Yes madam

Cuộc đánh nhanh chóng diễn ra và nếu như giả thuyết ban đầu đưa ra là cô và cậu luôn ở thế chủ động thì có lẽ đã hoàn toàn sai rồi a. Vì dù cho Ice có giỏi đến đâu thì ít ra cô vẫn là một người phụ nữ bình thường có giới hạn về thể lực, huống chi năm người kia từ khi sinh ra đã có bàn tay vàng của bà tác giả chen vào... nên hiện giờ thì tình hình có vẻ không được tích cực cho lắm.

Đặc biệt là Kan và Kun, hai người này chủ yếu đánh trực diện với cô, đôi lúc còn xuất đòn một lượt. Còn riêng với Ken thì anh âm hiểm hơn nhiều, toàn lựa lấy những chỗ dễ tổn thương nhất mà đánh. Số còn lại là Koke và Ran, họ vây lấy Sun nhưng nếu để ý kĩ thì họ chỉ muốn làm cậu bị thương chứ không muốn lấy mạng Sun bằng cách là chỉ nhắm vào tay và chân của cậu.

Kon né nhanh một gậy của Ice, anh thở gấp vì mệt mỏi rồi cắn môi rủa thầm hai người... tuy nhóm họ đang thuận lợi áp đảo đối phương nhưng sức lực hiện giờ vốn đã bị đôi lấy những giọt mồ hôi rơi rải xuống đất mà với số lượng người của mình tận năm, Kon cảm thấy thật đáng buồn cười tựa như đang ý thể hiệp yếu.

- Ice... bọn họ lợi hại hơn chúng ta nghĩ._ Sun áp sát lưng vào cô rồi thì thảo với giọng mệt mỏi.

- Nếu có súng trong tay thì không phải chỉ cần một phát là kết liễu được họ ư?_ Câu nói của cô mang theo một chút oai oán cứ như đang cố gọi lại việc khi này.

- Nhưng cái đó vẫn chưa sử dụng được sao?_ Sun vội nhớ ra cô vẫn còn trang bị một thứ vũ khí lợi hại khác.

- Tổ chịu... mà cậu nhìn xem tuy họ đã sắp cạn kiệt sức lực nhưng các đòn tấn công vẫn mang theo áp lực rất lớn... nếu bất cẩn sai sót thì trước khi sử dụng con dao thứ hai, rất có khả năng là chúng ta sẽ khép chặt đôi người đấy. Nên giải pháp tốt nhất cho chúng ta bây giờ là bảo toàn chút sức lực... lấy gà chọi gà._ Cô nói xong liền nhanh chóng rời khỏi trận mai phục của hai người hướng tới vị trí của Kan mà ra đòn.

Sun nhanh lao đi mồ hôi vã trên trán, cậu ngắm nghĩ biện pháp của cô rồi mỉm cười... lấy gà chọi gà.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Thành Nữ Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Diễn biến (2)

Cứ thế cô một hướng cậu một hướng, riêng Sun thì hùng hồn như một con hổ chuẩn bị vồ lấy mấy con mồi nhỏ, cậu thoăn thoắt vào ngay trận cầm của Koke và Ran, đánh đúng vai của ả khiến Ran cảm nhận được một trận đau đớn, liền phát hiện ra hình bóng của anh ở phía sau, Koke đang gờ gậy hướng tới cậu, không suy nghĩ nhiều, biện pháp lấy gà chọi gà, cậu gút người ngồi xuống, lườn nhanh qua hai chân ả, đứng lên ngay lập tức đẩy Ran một phát, khiến cả người ả nằm chổng lên Koke...

Còn đối với cô thì muốn lập chiến tích như cậu thật sự rất khó khăn, Kan cao hơn cô một cái đầu, ngoại hình đủ để lấp mắt bóng dáng nhỏ nhắn của cô, thế mà anh cứ đánh hướng từ trên xuống khiến cô cũng vật vờ trên đất này giờ để né tránh, thu gọn thanh gậy lại vắt nó vào một ống chân, Ice sử dụng ngay chiêu quay 180 độ trong Taekwondo rồi cổ đá vào bả vai anh, cú xoay người khiến lực đập cơ học gia tăng lên không ít nhưng bỗng nhiên một đòn đá khác xuất phát từ Kon diễn từ trên xuống, đè nặng chân của cô nhưng mặt khác vì chân đang ở gần vai của Kan nên khi bị Kon nhấn xuống, người thiệt hại nhất vẫn là Kan, xui xẻo trùng cùng một lúc lực đánh của hai người.

Bị một lực khác đè nặng ở trên thật chẳng thoải mái chút nào, Kan nguy xuống bởi đau đớn còn cô thì nhân cơ hội đó mà rút chân về sau đó cường hãn chống tay lên vai Kon lấy đà bật lườn chân còn lại, điểm nguy hiểm nhất chính là kẹp lấy cổ anh bằng đôi chân thanh mảnh mà rắn chắc kia, vật người anh đổ từ trên cao xuống, Kon không giữ được quán tính của cơ thể theo đó mà ngã nhào về phía sau, đôi tay thoăn thoắt nắm chặt chân của Ice cố kéo ra khỏi cổ mình, cô đương nhiên sẽ không giết anh, cũng lắm là đánh cho anh bất tỉnh nhưng khi chuẩn bị thực hiện bước tiếp theo là đánh ngất Kon thì dưới nền đất ngả màu của bóng đêm, ánh sáng hai bên ven đường phản phát hình bóng của một người khác đang cầm gậy định đánh vào đầu cô, tuy đáng người có hơi khom lưng và mệt mỏi, bước đi không vững nhưng nếu gậy mà đã đánh thì xác định khả năng cô chết là rất cao... Ken chính là anh.

Tình hình nguy hiểm.. chân cô đang kiềm cổ của Kon lại, người không thể dịch chuyển được bao nhiêu, nếu bỏ thời gian ra xử lí Kon trước thì không thể tránh được cú đánh của Ken. Sun thì đang chống trả với hai tên hơi tàn kia hoàn toàn không màn đến sự việc diễn ra bên cô có lẽ một phần cũng do Sun quá đề cao Ice. Còn cái thứ vũ khí tối tân kia không biết bao giờ mới có thể sử dụng được... nên bây giờ, phải làm gì đó để cùng lúc có thể giữ được Kon trong tình trạng bị động như hiện tại và khiến cho Ken mất khả năng chiến đấu. Lúc đầu cô không hề xem thường thực lực của họ tí nào bởi vì họ

được bảo bọc bởi đôi bàn tay vàng của người tác giả, nhưng để khiến cô lâm cùng khổ nạn như hiện tại... thể lực của họ chẳng thua kém Ice là bao. Cô thật là đang đứng trước vực thẳm rồi a!

Đến rồi!... Ken đứng ngay phía sau cô, nhìn bóng dáng nhỏ nhắn kia đang dùng sức kẹp chặt Kon, mà chẳng hề có phòng bị, môi anh theo phản xạ nhếch lên một nụ cười lạnh như muốn nói: Lycoris Ice... tất cả chấm dứt rồi!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Thành Nữ Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34: Diễn biến (3)

Ken... chính tay anh sẽ kết thúc tất cả, mọi rào cản rồi sẽ bị phá vỡ khi người con gái ấy chết đi, đó chính là những điều mà anh đã và đang suy nghĩ:

Hai năm trước đây, Diệp Băng Tuệ là người như thế nào chẳng lẽ anh không biết. Một đứa con gái vô dụng, hống hách, tình cảm luân phiên tựa thay áo như cô, vậy mà bây giờ lại trở thành kẻ thù không đội trời chung với anh, Ken đã từng nghi hoặc người trước mắt mình có phải là Diệp Băng Tuệ hay không? Từng ánh mắt, cử chỉ, hành động và lời nói của cô sao lại xa lạ đến thế? Lần đầu gặp lại sau khoảng thời gian dài ở khu vui chơi, cái anh nhận được là sự lạnh lẽo thấu người từ đôi người kia, còn khi giao chiến bóng rổ ở trường học, nhìn bàn tay nhỏ nhắn không nhanh không chậm cướp lấy bóng từ tay mình... Ken chỉ biết đứng ngây người tại chỗ mà lặng lẽ đặt câu hỏi: Đây mới chính là con người thật của cô sao? Đặc biệt là khi biết cô là Lycris Aki, Ken đã cố đè nén sự tức giận trong lòng đến cực điểm vì trong mắt người anh là vị hoàng tử luôn luôn đứng sau bóng lưng Kon, cái thứ hạng thua cuộc nhục nhã ấy... thế mà một con sói khôn ngoan khác mang tên Lycoris Aki đã tẩy rửa tất cả, đẩy anh thêm thật lùi về sau và cho dù có hơn Kon đi nữa thì anh vẫn cách cô một khoảng rất xa, xa đến nỗi không bao giờ đi đến được. Nhưng anh lại không biết rằng ngoài Kon ra, anh vẫn còn thua một người... đó chính Ran.

Nghĩ đến đây, đôi mắt anh đỏ ngầu, xiết chặt lấy thanh gươm trong tay... chỉ một chữ thôi “giết!”

- Yaa... tôi muốn làm người chiến thắng. Ken hét lên rồi dùng sức đập mạnh xuống, đúng lúc đó Sun cũng vừa phát giác được tình hình nhưng không kịp nữa rồi... cậu không thể di chuyển đến ngay đó được:

- Iceee... cẩn thận!_ Cậu hết lớn.

“Ken!” tiếng kim loại va chạm vang lên, chỉ nhận thức được rằng: cô đang nằm ngửa trên mặt đất, ngã lưng về phía anh, đôi chân vẫn cố sức kẹp lấy cổ Kon, hai tay cầm hai thanh gươm chắn hình chữ X để chống đỡ, nhưng thế vẫn chưa gọi là an toàn được vì Ken vẫn không chịu thua cuộc, anh ấn mạnh thanh gươm xuống kéo theo trọng lượng của cơ thể làm cho cánh tay của cô co lại do bị áp lực đè nén, hai mắt ánh giao nhau giữa không trung, một là cuồng vọng giết người, hai là sắc bén quan sát.

Rõ thì hiện tại cô không thể cùng lúc giao đấu với hai người được, như thế bất lợi sẽ nghiêng về phần cô, nghĩ đến đây, cô lấy sức đẩy mạnh Ken ra, rồi nhanh chóng xoay người né qua một bên đồng thời cũng đã giải thoát cho Kon khỏi chiếc kiềm xích nguy hiểm kia.

Vừa đứng bật dậy, liền nhận ngay mấy cú đánh của Ken đang di chuyển đến, Ice lùi về sau để tránh, mỗi lúc ẩn lúc hiện mỉm cười:

- Tôi thích kiểu đánh bất ngờ như thế lắm đấy!

Tiếp đến Ice không lùi nữa mà lách người ra phía sau anh, Ken nhanh chóng xoay người nhưng lại bị cô đá một phát vào bụng, dùng tay nắm vào hai bên hông còn kèm thêm vài đòn lên gối khiến anh gục người xuống vì đau đớn, cảnh tượng lúc này chẳng khác gì chính Ken đang quỳ trước mặt cô.

- Cậu có biết rằng bản thân mình đã thua cuộc với bao nhiêu người chưa?_ Ice nhìn anh bằng đôi mắt mang theo một chút gì đó thương cảm

- Cô... cô hỏi tôi để... để muốn chế nhạo tôi sao?_ Ken trầm mặt.

- Không... tôi chỉ muốn nhắc nhở cậu thôi._ Ice thật sự không muốn trêu anh, chỉ là cô biết rõ bản tính thật sự của người con trai này là gì, đặc biệt là cái tính cách không bao giờ cam chịu sự thua cuộc, thất bại thảm hại kia. Nhưng nó chỉ đúng về phía phương diện thực tại, còn sự thật là cả anh và Kon đều đã thua Ran, thua vì họ đã đem lòng yêu ả, tin tưởng ả mà không biết rằng chính Ran cũng là một người chơi cờ thực thụ...

Cô co gối ngồi xuống trước mặt Ken, tiếp tục nói:

- Đôi khi thứ cậu nghĩ đúng lại là một khẳng định sai hoàn toàn và hãy nhớ rằng cuộc đời này không phải do chính tay cậu gây dựng nên... hết thấy đều đã được một người thứ ba định đoạt và ghi chép cẩn thận. Số phận cậu cũng vậy, đều dựa theo những hàng chữ đó mà diễn ra...

Nói xong, cô đứng lên để chuẩn bị xử nốt Kon và Kan thì thanh âm của anh lại vang lên:

- Tại sao chứ?... Tại sao?... Đây là cuộc sống của tôi, tôi muốn làm gì thì làm, chẳng kẻ thứ ba nào có thể định đoạt nó được cả... tất cả đều phụ thuộc và tôi. Nên Lycoris Ice cô có quyền gì mà nói như thế?_ Ken quát lên, hai tay anh bấu chặt vào nhau thể hiện sự tức giận tột cùng.

Ice thở một hơi dài, không ngoảnh đầu lại nhìn anh, cô nói:

- Bởi cậu là một nhân vật được người tạo ra... mà một khi đã gọi là nhân vật thì chẳng bao giờ có thể thoát khỏi bút của tác giả được.
- Cô muốn... muốn nhấn mạnh bản thân mình là tác giả sao? Cô nghĩ cuộc sống của tôi là trang giấy trắng cho cô muốn viết gì viết ư? Nực cười..._ Ken.

Nghe anh nói thế, cô mỉm cười nhẹ, vờ nói:

- Không phải... vì tôi vốn chỉ là một nữ phụ mà thôi!_ Ice không quan tâm Ken có đang hiểu những gì mà mình đang nói hay không? Nhưng đó hoàn toàn là sự thật và những con người ở thế giới này đều bị người khác sắp đặt vận mệnh còn cô... thì vốn không thuộc về nơi đây... nên mọi thứ của Lycoris Ice này đều do cô tự định lấy cho bản thân mình, hiện tại và tương lai cũng thế.

Cuộc chiến vẫn tiếp tục diễn ra, nhưng thế đánh lại chuyển sang một kế hoạch mới: cô và Sun lần này không đánh riêng lẻ nữa mà cùng nhau phối hợp ăn ý để hạ gục đối phương, cho đến khi từ thế bị động trở thành chủ động đàn áp nhóm Ran, Sun liền khoai trái:

- Đi khắp hết thế gian này thì cũng chỉ có một mình tớ... mới có thể kẻ vai sát cánh bên cậu thôi.
- Ủ... nhưng tớ vẫn sợ cậu sẽ làm gãy đi đôi cánh đầy mắt._ Cô.
- Cậu yên tâm... vì nếu cánh có gãy thì tớ sẽ ở dưới âm phủ trước để đón cậu xuống sau.
- Tớ có nên cảm kích vì lòng tốt của cậu không nhỉ?_ Cô phì cười.
- Không cần... vì nhiệm vụ bảo vệ cậu là trách nhiệm của tớ mà._ Giọng điệu cậu rắn chắc khẳng định nhưng liệu mai sau lời hứa đó giữ được hay không mới là điều quan trọng!

Nhóm Ran đứng tụ tập lại nhau, trông ai cũng thăm hại hơn lúc ban đầu, đặc biệt là Ken, gương mặt anh lạnh toát bởi đôi mắt vô hồn, có lẽ những câu nói của cô đã phân nào tái tạo lại suy nghĩ của anh chăng? Rồi bỗng nhiên, Ken cười phá lên:

- Haha... chúng tôi thắng rồi.

Và chính câu nói đó đã làm cho cô và cậu cau mày... tên này không nhận thức được tình hình trước mắt mình ư? Hay là ẩn sâu bên trong nó có một ý nghĩa gì khác?

- Cậu nói vậy là có ý gì?_ Sun không kiềm được thắc mắc mà hỏi ngay.
- Bang phó Sun nghe không rõ sao? Tôi nói là chúng tôi thắng rồi._ Ken lại cười, thái độ như đang mỉa mai đối phương.

Cậu nghe thế liền chuyển tầm mắt sang nhìn cô:

- Tớ cảm nhận được thứ gì đó đang không ổn. Chúng ta có nên...

“Cẩn thận!” khi cậu chưa kịp nói hết thì Ice đã hét lên, rồi đẩy Sun ngã ra xa, Rony đang nằm dài người trên đất, bí hiểm tiếp cận hai người, thì ra đây chính là mối đe dọa nằm ngoài dự tính của cô... Rony ngay từ khi trận đánh bắt đầu đã tưởng như là kẻ thua cuộc, sự sống của ả dường như chẳng được ai quan tâm tới. Và hiện giờ, cô đã hiểu tại sao Ken lại nói thế, mục đích là thu hút sự chú ý của cô và Sun mà quên đi cảnh giác ở sau nhằm tạo cơ hội cho Rony tấn công.

Mặt khác vũ khí Rony sử dụng lần này không phải là gậy hay súng mà chính là hai chiếc còng tay chuyên dụng bắt tội phạm của cảnh sát, do phản ứng quá chậm cả cô và cậu đều không tránh khỏi... kết quả là mỗi chân đều bị xích dính với một tay của Rony. Hay có thể hiểu rằng hai tay của ả chính là sợi dây buộc mỗi chân của hai người lại với nhau. Điều đó dẫn tới di chuyển sẽ bị hạn chế một cách tối thiểu nhất có thể và với tình trạng này hai người sẽ chẳng có một tia cơ hội nào để chiến thắng cả vì nhóm của Ran sẽ rất dễ dàng để đánh trúng Ice và Sun.

Tay Sun vo chặt thành nắm, nghiêng răng tức giận nhìn Ran:

- Đàn em của cô cũng không thực dụng như tôi nghĩ nhỉ?
- Hừ... tôi thấy cậu vẫn là nên lo cho bản thân của mình trước a._ Ran cố kiềm chế cơn đau từ khoang bụng truyền đến, đứng thẳng người ra oai, rồi lại tiếp lời:
- Nhưng Sun... tôi hi vọng cậu có thể suy nghĩ lại điều mà chúng tôi đã đề cập trước kia.
- Suy nghĩ? Là việc bỏ rơi Ice để gia nhập bang nhóm của các người ư? Không bao giờ._ Tuy thứ vũ khí tối tân kia vẫn chưa thấy bóng đâu nhưng cậu vẫn tự tin nói.
- Cậu nên biết... chúng tôi chính là chỗ dựa hoàn hảo nhất cho mọi sự lựa chọn của cậu._ Kun đi hướng đến vị trí của Sun, tay lấy từ trong túi ra một cặp chìa khóa nhỏ và đó cũng chính là thứ để mở chiếc còng xích kia cho hai người.
- Kun... bộ cậu nghĩ những câu nói đó sẽ làm tôi phản bội Ice sao? Đây chính là chuyện cười hài hước nhất mà tôi từng nghe đấy..._ Sun gằn giọng.

- Tôi có thể cho cậu thêm thời gian để...

- Tin tưởng? Sun... cậu thật sự tin tưởng tôi sao? _ Chưa kịp để Kun nói hết lời, Ice đã ngắt ngay giọng anh, ánh mắt xanh bỗng nhiên chuyển đổi một cách lạ thường.

- Ice... cậu sao thế? _ Sun nhận ra được sự khác lạ trong ngữ điệu, cách xưng hô, ánh mắt... và hầu hết mọi cử chỉ của cô lúc này.

- Hừ... dù gì cũng đã bị dồn đến hoàn cảnh này rồi nên tôi cũng chẳng muốn lợi dụng cậu nữa. _ Cô nhếch môi cười đều.

- Lợi dụng?... cậu nói gì tớ không hiểu? Cậu đang diễn kịch phải không? _ Sun run vai, đôi ngươi cũng hiện lên sự bất ngờ cùng lo lắng tốt cùng.

- Đúng vậy là diễn kịch nhưng không phải hiện giờ... mà là trước kia. _ Cô thần người buông xuôi thanh gậy xuống đất, gián tiếp muốn nói bản thân mình khi ấy làm bạn với cậu đều là giả... còn đây mới chính là thái độ thật sự của cô.

- Ice... _ Sun cứng giọng.

- Cậu nên biết rằng sống trong cái thời đại này cả lớn nuốt cá bé, lợi dụng và tin tưởng vốn là hai thứ đi song song với nhau. Con người sẽ chẳng bao giờ xem ai là bạn cả, họ chỉ là đang lợi dụng nhau thôi... và tôi cũng thuộc trường hợp đó, tí nữa biến cậu thành một con cờ cho bản thân mình... điều đó thật hoàn hảo phải không? _ Cô nhìn cậu bằng ánh mắt khinh thường.

Đôi vai cậu vẫn không ngừng run lên nhưng... cậu không hiểu rằng tại sao lại thế? Điều kì lạ là không phải Ice vẫn còn một vũ khí bí mật nữa sao? Cũng như hai người sẽ chiến thắng với một cú loại ngược dòng đó... thế tại sao cô lại nói như thế? Và chính suy nghĩ này đã nói lên rằng cậu không tin những lời cô vừa nói là thật, cô chỉ là đang diễn cho bọn người kia xem nhằm một mục đích gì đó thôi?

Khoan đã... mục đích ư? Một tia sáng chợt hiện nhanh qua tâm trí cậu, là nó, “con dao thứ hai”, “thứ mà không ai có thể cản lại được”... Giờ thì cậu đã hiểu tại sao cô lại làm như thế, Sun cười thâm trong lòng... giới cho một loài hoa đẹp nhưng lại đầy gai nguy hiểm như cô: bao giờ cũng tính lối đi trước cho chiến thắng của mình, mỗi câu nói, cử chỉ của cô đều được đặt lấy những ẩn ý mà chẳng ai có thể hiểu được... và chính nó sẽ tạo lập nên một Lycoris bất bại.

* Tiên tri: chiến thắng mà không phải là chiến thắng, thua cuộc cũng không phải hoàn toàn là thua cuộc... vậy bạn có bao giờ thấy trong một cuộc chiến cả hai đội đều có chiến thắng và thua cuộc chưa? Tức là thắng ở một phương diện này nhưng lại thua ở một phương diện khác... liệu kết quả của nó có thể khiến bạn mỉm cười được không?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Thành Nữ Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35: Thua ngay từ đầu

Khoan đã... mục đích ư? Một tia sáng chợt hiện nhanh qua tâm trí cậu, là nó, “con dao thứ hai”, “thứ mà không ai có thể cản lại được”... Giờ thì cậu đã hiểu tại sao cô lại làm như thế, Sun cười thâm trong lòng... giới cho một loài hoa đẹp nhưng lại đầy gai nguy hiểm như cô: bao giờ cũng tính lối đi trước cho chiến thắng của mình, mỗi câu nói, cử chỉ của cô đều được đặt lấy những ẩn ý mà chẳng ai có thể hiểu được... và chính nó sẽ tạo lập nên một Lycoris bất bại.

Sun cuối mặt xuống trầm ngâm, sau hồi cậu mới giương lên môi lên mỉm cười:

- Haha Lycoris Ice thì ra tôi mới chính là bị cô lừa, thế nào?... Cậu nghĩ tớ sẽ nói như thế phải không? Thôi thôi... tớ chẳng thể nào nhập vai nhanh như vậy được đâu, vì vậy vẫn nên hạ mào thì tốt hơn. _ Chính câu nói đó đã chứng minh rằng cậu không muốn đi theo sự tính toán của cô, Sun cũng không dạng ngoan ngoãn mà làm việc... cô thích sự thú vị như vậy thế cậu sẽ không ngần ngại mà tạo thú vị cho cô.

Ice quét cho Sun một đạo mắt cảnh cáo, tên ranh con đã biết rõ cô muốn làm gì rồi, vậy mà cậu lại đi ngược so với kế hoạch, tuy nhiên nếu cậu đã muốn thế thì cô cũng chịu, chỉ cần kết quả cuối cùng nằm trong dự định của Ice là được.

Ran tiến lên gần cô, dùng ánh mắt kiêu ngạo như đang chế giễu:

- Mãn kịch chán như thế này mà cô cũng diễn cho được sao? Bộ cô tưởng chúng tôi sẽ cảm động cho Sun vì bị bạn thân phản bội, rồi tốt bụng cời còng cho cậu ta, sau đó Sun lại tìm cách cứu cô...thế là hai người quay lại tháo bỏ lớp mặt nạ kia, cùng nhau xử lí cả đám chúng tôi? Đáng tiếc mục đích của cô lại bị sơ hở trầm trọng như thế, chẳng khác gì đang múa rìu qua mắt thợ... nhằm chán!

- Đúng rồi là vậy đấy. Ran, cô xem Ice thật ngu ngốc phải không? Cái tình tiết này trải dài trên các phim truyền hình, ai mà chẳng biết, huống chi tình bạn giữa chúng tôi lại tốt như vậy, nói là đang lừa dối nhau, chỉ có trẻ dưới ba tuổi mới tin. Điều đó chứng minh cô ấy thật sự đang có mục đích đáng gờm. _ Lời Sun nói như trực tiếp vạch áo cho người xem lưng.

- Hừ... mục đích lấy lòng thương cảm của các người vốn không nên sử dụng trên người của chúng tôi._ Ran lạnh giọng.

Cô đứng gần cậu, thu hết những gì cậu nói trước đó vào tai, Sun... hẳn ta trở nên đầu trá như vậy từ bao giờ nhỉ?

- Rốt cuộc cậu ở phe nào thế?_ Cô âm hiểm mỉm cười, nói nhỏ và tai cậu.

- Tự nhiên là phe Angel Lycris rồi._ Sun khẳng định.

Cô thờ dài một hơi, đưa mắt quan sát Kun đang đứng gần hai người, tay đang đưa chìa khóa mở còng nhưng nếu nhìn kĩ lại thì sẽ dễ dàng phát hiện ra, môi anh đang tái dần từ đỏ nhạt chuyển sang màu tím, gương mặt điển trai thì càng lúc biến sắc như mặt máu, đương nhiên cả năm người còn lại cũng có dấu hiệu tương tự, chỉ khác là trong Kun có vẻ nghiêm trọng hơn. Thấy thế, cô mới thờ phào nhẹ nhõm, chuyển ánh mắt sang nhìn cậu, cậu vừa lúc cũng nhìn vào mắt cô, hai ánh mắt giao nhau giữa không trung, như nhìn thấu cả tâm tư của đối phương, hai đôi người dường như đang biết cười, biết nói, nói rằng: “Đã đến lúc kết thúc rồi!”

Thêm khoảng chừng vài giây sau, bất lực nhanh chóng ập tới, hết thảy ngoại trừ cô và cậu thì ai ai cũng mệt mỏi ngã nhào xuống đất, chưa kịp nhận thức được sự việc, à cô lay cơ thể đứng dậy nhưng lại cảm thấy cơ thể mình giống như chẳng còn một chút sức lực nào cả, cứ như thế mà nằm yên trên mặt đất, gương mặt trắng bệch ngược lên nhìn cô bằng ánh mắt căm tức:

- Lycoris... Ice... mày đã làm gì?

- Độc tính... tại sao lại thế được?_ Giọng Ken trầm xuống, rõ ràng đã giám sát kĩ như thế rồi, cô cũng không có giờ trò ở bãi đất trống, khi đánh nhau càng không có điểm đáng nghi... vậy bọn họ bị như thế là từ lúc nào?

Sun cúi xuống vươn tay nhặt lấy chìa khóa mở còng cho hai người, đá Rony ra xa, quan sát xem cô có bị thương hay không rồi mới chú ý đến câu nói của Ken:

- Không chuyện gì là không thể xảy ra.

- Mày..._ Koke bực tức hét lên, muốn đứng dậy cho Sun vài cú đánh nhưng lại không thể.

- Đám sau lưng người khác... thật hèn hạ, lũ khốn._ Kan.

- Một khi đã lao đầu vào hắc đạo thì vốn đã không còn sự phân biệt giữa tốt và xấu nữa rồi, đám sau lưng thì thế nào, Lycoris Ice tôi vốn là một kẻ bỉ ổi, vô liêm sỉ như thế đấy... tuy nhiên sự thật hiện giờ đã chứng minh rằng bỉ ổi cũng có thể làm kẻ chiến thắng. Và các cô các cậu hãy nhớ rằng dù bản thân mình có tài giỏi đến đâu, có oai phong cỡ nào thì khi ghép vai vào bản cờ cũng chỉ là những lớp quân dưới sự sắp xếp của tôi._ Ice thần nhiên nói.

Kon nhắm nghiền hình ảnh Lycoris Ice vào trong mắt, giọng nghi vấn vang lên:

- Sắp xếp?

Ice không nhanh không chậm đi đến trước mặt Kon, một chân co gối ngồi xuống, đưa tay vuốt lấy khuôn mặt đẹp kia, giọng mang theo một chút đùa cợt:

- Có lẽ cậu vẫn chưa biết mọi chuyện được tôi sắp xếp như thế nào phải không? Vậy... Sun nhờ cậu nhé.

- Thật ra những gì Ice nói này giờ hoàn toàn không sai một chút nào cả, cả sáu người các người vốn đã được yên vị tại một vị trí nhất định trên bàn cờ... đúng là các người bị trúng độc đấy nhưng có lẽ bản thân lại không biết mình bị từ bao giờ phải không? Và câu trả lời là... vào ngày ra mắt của Lycoris Aki cũng chính là ngày hôm qua.

- Là rượu?_ Kon bất mãn.

- Bingo... cậu đoán đúng rồi đấy, sử dụng một liều lượng thuốc dẫn cơ phù hợp, sắp xếp phục vụ chuẩn bị cho các người, Ice đã ước tính gần chính xác thời gian thuốc phát huy tác dụng để tiện lợi đưa tất cả vào đây, đó là con dao thứ hai của Lycoris Ice, thứ mà không ai có thể cản lại được... thời gian._ Sun mỉm cười, tự tin nói ra suy luận của mình, sau đó mới hỏi cô để đảm bảo lại:

- Tổ nói vậy có phải không, kẻ nguy hiểm kia?

Ice đứng dậy, xoay người đối diện với cậu, đôi người hiện lên tia sáng hài lòng:

- Cậu đi guốc trong bụng tớ rồi đấy.

- Vậy... việc cô ra quyền lợi cho chúng tôi chọn địa điểm còn mình chọn thời gian là 5 giờ... hết thảy điều là để khoanh vùng khoảng thời gian cho thuốc phát huy tác dụng?_ Ken.

- Đúng._ Ice.

Nghe xong câu trả lời, nhóm Kon như mới bừng tỉnh, trước đó họ cũng đã từng thảo luận về vấn đề này rồi, việc cô cho bọn họ chọn địa điểm khác gì tăng thêm vũ khí cho họ nhưng không ngờ mục đích mà cô nhắm đến lại chính là thời gian. Như vậy là ngay từ khi bức thư khiêu chiến được gửi đến, bọn

họ vốn đã bị tính kế.

- Haha... các người ngu ngốc hơn tôi tưởng đấy, lẽ nào không nhận ra trong suốt quá trình cuộc chiến xảy ra, tôi và Ice luôn tìm cách kéo dài thời gian, việc tôi chấp nhận không sử dụng súng cũng bởi vì tôi biết thế nào độc tính cũng sẽ phản ứng, tôi làm vậy là để giúp cho cuộc chiến thêm chút thú vị, ngay cả màn kịch trẻ con khi này nữa, mục đích không phải là lấy cảm tình của các người mà là níu kéo thêm thời gian chờ đợi cái gì đến rồi sẽ đến... tóm lại ngay từ khi cuộc chơi bắt đầu thì chúng tôi vốn đã định là người chiến thắng.

Tiên tri: Kết quả trên phải chăng thật sự là cánh cửa cuối cùng của sự hồi kết? Hay là vẫn còn những điều bí ẩn, nguy hiểm khác đang chờ đợi... vì cuộc đời vốn không bao giờ dễ dàng như những câu chuyện tiểu thuyết ngay cả nhân vật chính mà tôi tạo ra cũng như vậy

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Thành Nữ Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Lật ngược tình thế

Đó chính là sự tính toán của Ice, sự tính toán bằng cách đem những con mồi của mình vào trận chơi và giăng bẫy họ một cách lặng lẽ khiến họ tưởng chừng như không có chuyện gì xảy ra mà vẫn vì vụ chơi hết chặng đường còn lại cho đến khi cách đích thắng một bước thì bấy bỗng nhiên sẽ tự biết mà quần lấy họ khiến họ chỉ nhìn được cánh cửa chiến thắng mà không bao giờ mở được.

Có lẽ đối với cô đây không phải là một cuộc đối đầu quá khó khăn, mọi việc cô làm nhường như chỉ là muốn trả thù cho Diệp Băng Tuệ, có đôi lúc cô lại chán nản với những cô cậu nam chính kia, vì họ trẻ con và vô cùng nóng nảy, bất cần hoặc là do cái tuổi ba mươi trưởng thành khiến cô có sự nhận thức như vậy nhưng cô lại không biết rằng trẻ con không phải bao giờ cũng vô tích sự như thế, tựa như cô nhóc An Thần Hạ kia...

- Tôi thua rồi! _ Ken cúi đầu, hốc mắt đỏ lên, anh không thể đánh bại được Kon càng thể vươn tay chạm lấy Ice được, mọi thứ thật xa vời...

Sun mỉm cười trước thái độ của những kẻ thua cuộc, giây phút làm người chiến thắng thật sáng khoái làm sao! Nhưng khi vội nhớ ra chuyện người đứng sau vụ ám sát Kon chưa được đưa ánh sáng cậu liền nhanh nhào:

- À... hình như tôi quên mất một điều thì phải. Một điều mà có thể gọi là kinh thiên động địa, đủ chìm chết trái tim của các người.

Ice nâng mi mắt nhìn cậu sau đó lại chuyển sang nhìn các anh, đám nhóc ngây thơ này sẽ có biểu cảm như thế nào khi biết người bên cạnh mình cũng chính là người cầm dao gián tiếp đâm chết bọn họ đây? Thật khiến người khác mong chờ...

Nhưng lời chưa kịp nói ra đã bị tiếng cười của Ran nuốt trọn lấy:

- Haha... một lũ ngốc! Lycoris Ice là ai chứ? Là người chiến thắng sao?... Không... không bao giờ xảy ra được vì cuộc chiến này vốn vẫn chưa kết thúc... _ À hết toán lên mặc dù cả người đang nằm dài một mồi trên đất, đôi tay kia bầu lấy những ngọn cỏ xanh rồi ghì chặt trong tay, đôi mắt ả hần lên từng tia máu.

- Chưa kết thúc? _ Ice nhỏ giọng lặp lại câu nói ấy trong miệng, hai mắt nhìn chăm chú vào khuôn mặt ngạo mạn của ả.

Sun thì hùng hổ hơn, cậu vờ như đấy là câu nói đùa của những kẻ sắp chết:

- Làm người thì đôi khi nên biết tự lượng sức mình, tự biết nhìn sự thật, hoàn cảnh trước mắt còn như...

Đáng bất ngờ là khi cậu chưa kịp thốt lên lời tiếp theo thì cô đã lao nhanh như tên, cúi người, tay trái bóp chặt lấy cổ Ran, gằn giọng:

- Cô đã làm gì?

Ran như con thỏ đuổi sức muốn vùng vẫy nhưng lại không được, bất quá chỉ mở khoan miệng ứ ớ vài tiếng, Sun vô cùng bất ngờ với thái độ của cô vì cậu chưa bao giờ nhìn thấy vẻ mặt lo lắng đó, vẻ mặt vốn không nên xuất hiện trên con người mang tên Lycoris Ice. Mặt khác cô cũng không rõ cảm xúc hiện tại của mình là như thế nào? Nhưng với khả năng cảm nhận tinh tế rèn luyện bao lâu kèm thêm điểm kì lạ mà cô nhận ra trước khi cuộc chiến bắt đầu, đó chính là số người bên bang Angel mất đi khoảng mười đến hai mươi người, bởi vậy khi thấy những chiếc xe hàng đậu bên ven đường cô đã ước tính xem bọn họ đem theo bao nhiêu quân, câu hỏi hỏi Sun lúc đó chỉ mang tính chất xác định lại cho chính xác và thật bất ngờ khi Ice phát hiện ra Ran thật sự không dốc toàn bộ lực lượng mà bang Angle có, đứng ra ả phải dùng hết mọi nguồn lực vào trận chiến này chứ... vậy tại sao hai mươi tên đàn em kia không ra trận? Nhưng cô nhanh vội đi thắc mắc trên vì cô nghĩ rằng Ran chưa thực sự xem trọng cuộc chiến này! Và hiện tại... câu nói đó của ả đã chèn ép trong đầu cô một suy nghĩ tiêu cực khác: Ran đang dùng hai mươi người đó vào mục đích gì?

- Buông cô ấy ra. _ Kan vươn tay, trườn người về phía cô.

- Ice... có chuyện gì sao? _ Sun hoang mang hỏi.

- Chuyện gì... haha... có chuyện thật rồi đấy! Các người tưởng mình là người chiến thắng sao? Nực cười... mà cho dù chiến thắng thì đã thế nào? Rồi cô

cũng sẽ mất hết tất cả mọi thứ như tôi thôi... ngay cả người ba mà cô yêu thương nhất._ Ả nghẹn giọng vừa cười vừa nói.

Ran không phải là một người đơn giản, ả là nữ chính, đứa con vàng của tác giả, nói đánh bại thì không đơn giản như thế vì trước đó, ngay sau khi buổi ra mắt của Lycris Aki kết thúc, thân phận được phanh phui, ả đã cho đàn em theo dõi Hoàng Lăng để tìm ra nơi ở của hai người sau đó thì cho họ dàn trận xung quanh biệt thự, ngay khi cô và Sun vừa rời khỏi để đến địa điểm hẹn thì lập tức mai phục hay nói cách khác mục tiêu mà ả nhắm đến chính là... Hoàng Lăng.

Chính kế hoạch âm hiểm đó của ả đã phần nào đánh bay đi suy nghĩ vừa rồi của cô, Ran không phải không xem trọng trận giao đấu vào ngày hôm nay mà còn hơn cả cái gọi là xem trọng, vì đối với ả đây như là một bước ngoặt, một cánh cửa để quyết định cuộc đời sau này của mình...

Đầu cô "ong" lên một tiếng, đôi ngươi phủ đầy sương lạnh, mạnh tay ném ả xuống đất, phản phó cho đàn em nhốt sáu người bọn họ lại rồi cùng Sting nhanh chóng rời đi. Chiếc xe phóng nhanh như điện, vượt qua mọi rào cản của màn đêm, cái rét giá lạnh như xông vào da thịt, len lỏi qua hốc mắt xanh thẳm kia, Sting cũng lo lắng không kém, nhìn cô đang tự mình cầm lái, không nói tiếng nào, gương mặt lạnh như băng, cậu cô mở miệng an ủi cô:

- Băng Tuệ... cậu yên tâm đi vì không phải trước đó cậu đã phản phó cho chị Sara sắp xếp vệ sĩ đến bảo vệ bác Lăng sao? Mọi thứ rồi sẽ ổn thôi mà..._ Tuy lời nói như vậy nhưng Sting biết đám vệ sĩ kia làm sao có thể chống chọi được với người của bang Angel.

Và đáp trả lại cậu là tiếng gió thổi hù hù đập vào cửa kính... một sự im lặng đến đáng sợ!

Tác giả:

Hoàng Băng Tuệ, cô đã thấy chưa? Lũ nhóc mà cô khinh thường đã lật ngược tình thế rồi đấy và không thể phủ nhận sự thật rằng là cô đã chiến thắng tuy nhiên nếu cái kết của cuốn truyện dở hơi này đem Hoàng Lăng rời xa cô mãi mãi thì sao nhỉ? Liệu về một phương diện nào đó cô cũng đã thua? Tôi là người viết nên cuộc đời của cô, tôi cho cô mọi thứ huy hoàng thì cũng có thể lấy đi tất cả những thứ đó, điều đó đã chứng minh không ai là hoàn hảo ngay cả một nhân vật được xây dựng dưới ngòi bút của sự tưởng tượng cũng như vậy... và đã đến lúc tôi nên chấm bút kết thúc mọi thứ ở đây rồi nhỉ? Kết HE hay SE cô điều không có quyền lựa chọn vì nó chẳng bao giờ phụ thuộc vào cô, chính vì thế tôi sẽ tùy hứng quyết định vậy! Và hãy nhớ rằng cho dù cô là một người chơi cờ chuyên nghiệp, mưu tính giỏi đến đâu thì mãi mãi vẫn thua người sáng tạo ra trò đánh cờ đó thôi. Tựa như con người tồn tại trong xã hội này vậy...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Thành Nữ Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37: Đêm kinh hoàng

Giữa màn đêm u tối, chiếc xe cứ như vậy vượt qua mọi rào cản của khoảng cách, lao nhanh về phía biệt thự. Nhưng trong đôi ngươi xanh thẳm ấy hiện lên một đốm sáng rực rỡ, lấp lóe... Đúng vậy! Biệt thự Hoàng gia cháy rồi.

Thắng phanh xe gấp khiến động cơ tạo nên tiếng thét chói tai do ma sát với nền đường, hai người vội vàng bước ra khỏi xe liền bắt gặp ngay cảnh tượng kinh hoàng: cả căn biệt thự dường như đang chìm trong biển lửa, không gian lạnh khốc đe dọa những loài côn trùng khiến chúng không dám ngân nga câu hát. Đặc biệt những dãy hoa bí ngạn xung quanh đều khép mình sợ hãi mà rũ cành tàn úa. Thật là một bức tranh kinh dị khiến con người ta rung mình...

Băng Tuệ nắm chặt tay, gương mặt lạnh lùng nhưng không thể giấu được sự lo lắng đỉnh điểm, cô lập tức không chần chừ mà tiến thẳng vào trong nhưng lại bị cánh tay của Sting cản lại:

- Tớ đã gọi xe cứu hỏa rồi cậu không nên vào... rất nguy hiểm!

- Thời gian không cho phép tớ chờ đợi. Ngay cả một giây cũng vậy..._ Cô gạt mạnh tay cậu ra nhưng Sting nhanh chóng chắn người trước mặt cô:

- Tớ có nhiệm vụ bảo vệ cậu nên xin cậu một lần này thôi... hãy nghe lời tớ. Bên trong rất nguy hiểm! Xe cứu hỏa sẽ mau đến thôi, cậu... um...

Chưa kịp dứt câu Sting liền nhận ngay một cú đá vào bụng từ cô khiến bụng thoáng chốc đau lên âm ỉ. Băng Tuệ lướt nhanh qua người con trai ấy, đi vào trong ngôi nhà "tử hình" kia mặc cho cậu đang cố giương tay níu lấy:

- Băng Tuệ... đừng... đừng đi...

Con lửa dường như đang nuốt chửng hết tất cả, biến mọi thứ dần dần thành tro bụi. Băng Tuệ cởi áo khoác ra, thấm ướt nó bằng tất cả nước trà có trên bàn sofa rồi che mũi đi lên lầu tìm kiếm Hoàng Lăng:

- Ba... Ba đang ở đâu? Ba ơi...

Mỗi một tầng cô đi lên điều bắt gặp những xác người nằm dưới sàn: người giúp việc, ông quản gia, những gã to lớn vạm vỡ tay cầm súng... Tuy khác rõ về khuôn mặt, giới tính nhưng lại có điểm chung là đều không còn hơi thở. Chứng kiến điều đó khiến tim Băng Tuệ nhói lên một nhịp, gương mặt xinh đẹp

bỗng bị thấm ướt bằng nước mắt:

- Ba ơi... con là Băng Tuệ đây, ba đang ở đâu?

Khói hun lên ngày càng nhiều khiến cổ họng và mũi cô bị nghẹn ứng, ho lên vài tiếng.

Tiếp tục phá hỏng cửa phòng làm việc của mình cô hốt hoảng khi trong mắt hiện lên bóng hình của Hoàng Lăng đang ngồi tựa vào chiếc bàn gỗ, tay che lấy phần bụng ướt đầm máu, gương mặt trắng bệch như bị trút hết sức sống:

- Ba ơi ba sao rồi? _ Khuyết gôi xuống trước mặt ông, giọng cô run lên bần bật, hai tay liên tục lay động vai Hoàng Lăng.

Cảm nhận được hơi ấm truyền đến từ đôi tay thân thuộc nhưng Hoàng Lăng thể nào thể nào nâng mắt lên được, cổ đưa tay lên tìm kiếm gương mặt nào đó để vuốt ve yêu thương lần cuối cùng cũng vô cùng khó khăn đối với ông. Nhận thức được tình trạng không mấy khách quan của Hoàng Lăng, Băng Tuệ xoay người đỡ ông lên lưng nhằm đưa ông ra ngoài sớm nhất có thể, đôi chân nhỏ hơi run rẩy nhưng vẫn gắng sức nâng thêm một người trên lưng vì đời này Hoàng Băng Tuệ xuyên không, người cô yêu thương nhất đó chính ông tuy không có mối quan hệ ruột thịt về thật chất nhưng cái vốn được gọi là tình phụ tử sớm đã nảy sinh giữa hai con người ấy và đó là một mối quan hệ bền bỉ và vững chắc nhất trong các mối quan hệ giữa con người với con người.

Hơi thở Hoàng Lăng ngày càng yếu dần, sự tỉnh táo cuối cùng trong lí trí của ông lúc này cho ông biết rằng chính mình đang làm vương vãi cô con gái kia, ông khiến cô ấy không ngại nguy hiểm nhấn mình vào biển lửa, ông khiến cô ấy vì món nợ của gia tộc mà phải trả thù vô nghĩa... Là ông đã sai, sai khi kéo cô ấy vào trò chơi này và trao chức vụ người chơi cờ cho cô... Hoàng Lăng, ông vốn không xứng đáng có được như thế!

- Tuệ nhi... Ta không... Ta không xứng... đáng...

- Ba... ba đừng nói gì hết, tình trạng của ba đang rất xấu. Hãy nghỉ ngơi đi _ Cô gất giọng.

- Thả ta... thả ta xuống _ Ông không muốn làm gánh nặng cho cô nữa và nếu cô cứ cố chấp cố ông thì khả năng rất cao là cả hai đều sẽ không ra ngoài được. Nhìn những ngọn xung quanh đang cháy bùng như dần dần chiếm không gian mong muốn nuốt chửng bọn họ, Băng Tuệ cũng biết tình hình đang vô cùng bất lợi nhưng nếu để ông lại mà rời đi... chuyện này không bao giờ cô làm được.

" Cầm" một thanh gỗ tay cầm cầu thang đỏ rực lửa từ trên rơi xuống trực diện ngay hai người, nguy hiểm, Băng Tuệ lùi ra phía sau tránh cho thanh gỗ rơi trúng ông, nhưng tình thế bắt buộc cô đưa hai tay lên chặn cho nó không trúng đầu, thanh đỏ rực bào sát vào lòng bàn tay, cô nhắm mắt, hai cánh tay rung rẩy ném nó ra một bên, do vậy mà Hoàng Lăng trên lưng cô cũng bị trượt xuống.

Cô khom người đỡ ông, nhưng lại bị ông cự tuyệt:

- Mau đi... đi... đi nhanh...

- " Bùm! Bùm! " _ Tiếng nổ bắt đầu tàn phá những gì có hiện hữu trong ngôi biệt thự, ánh lửa cũng ngày một sáng hơn, nhấn mạnh cho một đêm kinh hoàng thật sự!

- Ba chỉ đang giết chết mình thôi. Nhanh... chúng ta mau ra ngoài... _ Băng Tuệ cô hoàn toàn không hiểu tại sao Hoàng Lăng lại như thế? Chẳng lẽ đây chính là cái tình cảnh éo le thường xảy ra trong các bộ phim sao? Ngu ngốc! Thật sự rất ngu ngốc! Vì trong phim ảnh đó là kịch bản là diễn suất là những cảnh quay còn hiện tại chỉ cần vài phát nổ nữa thôi thì tính mạng bọn họ sẽ mất mãi mãi và không thể nào quay lại như cái thể loại viễn tưởng đó được.

- Đi... ngay... _ Giọng Hoàng Lăng khe khẽ như sắp đứt quãng.

- Ba...

- Băng Tuệ... nhanh đi thôi _ Sting bỗng xuất hiện từ phía sau nắm lấy tay cô kéo đi. Vì ngay sau khi cô lao vào biển lửa, cậu cũng đã chạy theo chỉ là do nãy giờ tìm kiếm cô ở nơi khác nên đã đến trễ. Với lại cậu đã hứa với Hoàng Lăng là sẽ bảo vệ tốt cho cô... cho dù hi sinh cả tính mạng.

- Sting buông tớ ra... Tớ không thể để...

- " Bùm! " _ Lại một tiếng nổ chói tay vang lên nhưng lần này là ngay phía trên chỗ ngồi của ông, những viên gạch và khói bụi đổ xuống người đàn ông ấy... che lấp nụ cười cuối cùng của ông và ngay cả câu nói: " Hoàng Băng Tuệ... con gái của ba, ba yêu con".

- Baaaa... _ Cô hét lên, nước mắt không kìm chế được mà chảy xuống liên tục. Cô đã không bảo vệ được người mà cô yêu thương nhất, người cha thứ hai của cô... Cô thua thật rồi! An Thần Hạ mới là người chiến thắng! Á ta mới người chiến thắng!

Hoàng Băng Tuệ người chơi cờ vĩnh viễn vẫn kém người sáng tạo ra trò chơi ấy một bậc có phải không?

Gửi con yêu: Tuệ nhi, xin lỗi con về tất cả những phiền phức mà ba đã đem đến cho con, ba thật không phải là một người cha tốt phải không? Và ba cũng cảm ơn con vì tất cả, cảm ơn vì con đã đến bên cạnh, xuất hiện và tồn tại trong cuộc sống nhàm chán này của ba. Cũng chỉ tại ba không biết tôn trọng thứ tình cảm ấy và tựa như chính mình đang lợi dụng con để trả thù cho Diệp gia... Ba là người đàn ông vô vụng nhất trên thế giới này, ba không bảo vệ được ai cả, tất cả người thân của ba đều ngoảnh đầu quay đi và ba rất sợ, sợ một ngày nào đó con cũng sẽ như họ mà bỏ rơi lại ba một mình. Cái ba có thể làm cho con là thể hiện sự lo lắng, quan tâm... những cảm xúc tình cảm chẳng có gì đặc biệt, chúng thật tẻ nhạt! Ba chỉ biết đứng từ xa quan sát hành động của con, hướng ánh mắt thân yêu cho con nhưng có lẽ ngay từ khoảnh khắc này trở đi ngay cả việc tầm thường ấy... ba cũng thể nào thực

hiện được. Rồi trong tương lai cũng sẽ có người yêu thương con còn hơn cả ba nữa, ba mong cho đến đó và mãi mãi về sau... xin con, hãy chờ trong góc khuất tìm mình về một hình bóng người ba thực dụng này được không? Hoàng Băng Tuệ... Con gái của ba, ba yêu con..

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Thành Nữ Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38: Sau đêm khuya là một bầu trời sáng?

Từng ngọn lửa lấp dần đi bóng hình người đàn ông ấy, cái màu khói xám xịt thật đáng ghét làm sao. Nó cản trở đôi mắt xanh thẳm của cô dõi theo Hoàng Lăng, không chỉ bây giờ mà mãi mãi về sau.

Băng Tuệ tựa mắt hờn đứng trơ người ra, đôi người cô như chỉ muốn khép lại nhằm tìm kiếm sự yên tĩnh và thanh bình... chỉ một chút thôi.

Cơ thể cô như đang bay, lại ảm áp và dịu dàng biết bao...

“Hoàng Băng Tuệ... cậu phải sống cho thật tốt đấy!”

Đó là một ngày cách trận chiến ấy không lâu, bầu trời như đang giận dữ trút từng cuộc vũ bão kéo ào đến, tiếng mưa đập thẳng vào cửa sổ đánh thức cô dậy. Một khoảng trắng hiện ngay trước mắt cô, không gian khắc họa nên một căn phòng trắng dành cho bệnh nhân, Băng Tuệ lay lay mắt, dùng tay che đi rồi im lặng mà khóc, cô biết chuyện gì đã và đang xảy ra... bao gồm việc Hoàng Lăng...

- Tiểu Tuệ, đừng khóc._ Một âm thanh trầm ấm vang lên.

Cô như cứng người, chính là ông ấy, là giọng nói của Hoàng Lăng, người ba kính yêu của cô. Ngay lập tức, cô bật ngồi dậy, thanh âm bị kiềm nén bao lâu bỗng bật lên nước nớc:

- Ba... Ba ời.

Hoàng Lăng ngồi cạnh giường bệnh, gương mặt ông đầm đìa, trắng nhợt nhưng vẫn giữ được vẻ yêu chiều đầy sùng nịnh. Đôi tay gầy guột của ông nhẹ đưa lên vén từng sợi tóc cho Băng Tuệ, ông mỉm cười, nụ cười tựa như cái nụ cười mà cô cho rằng nó chính là lần cuối cùng cô được nhìn thấy vào cái đêm định mệnh đấy.

- Tiểu Tuệ, nín nào. Con già đầu rồi chớ còn nhỏ đầu mà khóc._ Nói xong ông cốc lên trán cô một cái.

Băng Tuệ như bỏ ngoài tai những lời tránh mớc của ông, cô chỉ biết vươn tới ôm chặt lấy Hoàng Lăng, khóc thật lớn để vơi đi những đau khổ đã xảy ra.

Cô lúc này không còn là Lycoris Aki hay Ice nữa, sự mạnh mẽ sắc bén trong từng cử chỉ thái độ dường như đã biến đi mất và bây giờ cô chỉ một Hoàng Băng Tuệ nhỏ bé đợi chờ được ba mình ôm lấy vỗ về.

Trong cuộc đời cô, sai lầm lớn nhất trong suy nghĩ đó chính là đã đánh giá một quyển truyện giống như cuộc đời thật sự của chính mình, đúng vậy nó không giống, không giống một tí nào cả. Trước kia cô chưa hề cảm nhận được cái cảm giác khi bị người khác không chế là như thế nào, tựa như một con rối vậy, bị dính lấy những sợi dây xích độc ác, chúng vẽ nên cuộc đời của cô, bắt Băng Tuệ phải đi đúng hướng và mãi không được quay đầu. Phải chăng đó chính là số mệnh mà người đời vẫn hay gọi?

Và trong tư duy của Hoàng Băng Tuệ kiên cố chỉ có một câu duy nhất: “Cuộc đời của cô phải do chính cô định đoạt” chớ không phải hình thành dưới ngòi bút tùy ý của người khác. Tuy nhiên giống như mọi sinh linh vạn vật đều được chúa sinh ra và ban cho một câu chuyện, họ là nhân vật chính mà một khi đã là nhân vật chính rồi thì không thể nào làm trái tình tiết truyện của chúa được. Con người vốn là sinh vật đáng thương nhất trên thế giới này a...

Băng Tuệ xiết chặt lấy ông, miệng mấp má như đang cầu khẩn, xin “hắn” đừng đem Hoàng Lăng rời xa cô. Ông chính là người cô nhìn thấy đầu tiên kể từ khi cô xuyên vào cuốn tiểu thuyết này, là người đầu tiên nói chuyện với cô, là người đứng đằng sau lúc nào cũng dõi mắt theo Băng Tuệ, ông là tất cả là nguồn sống cho cô... nên đừng... làm ơn đừng mang Hoàng Lăng đi...

Đây có lẽ là khoảnh khắc Hoàng Băng Tuệ cảm thấy mình yếu đuối nhất, phải thâm cầu khẩn vào một người khác, mặc cho số phận của bản thân bị phá hủy hoàn toàn cũng chỉ mong... Hoàng Lăng mãi bên cạnh cô. Thì ra đó tưởng chừng là lớp mặt nạ cuối cùng... nhưng lại không phải!

- Ba ời... con không muốn chơi trò chơi nữa, con biết sai rồi! Xin ba đừng bỏ con đi! Con cũng không cần làm Hoàng Băng Tuệ nữa, con muốn bản thân mình mang họ Diệp, là con gái ruột của ba. Con ghét cái tên ấy lắm... cái tên đáng ghét Hoàng Băng Tuệ ấy!

“Hoàng Băng Tuệ” nguồn gốc của mọi hậu quả nghiêm trọng như ngày hôm nay, cái tên đó vốn không nên tồn tại trên đời này. Nếu lúc đầu cô không đổi tên, quay lại trả thù mà cùng Hoàng Lăng có một cuộc sống thanh bình, hạnh phúc thì vui biết mấy. Cũng chỉ vì cô mượn xác của Diệp Băng Tuệ thì nhất thiết phải trả thù cho cô ta ư? Cái tình tiết như bao câu truyện trọng sinh, xuyên không ấy... thật nực cười nhỉ? Đúng là sống trong cơ thể của người khác, bạn sẽ mãi mang trên người một món nợ mà có lẽ cả đời cũng không thể trả nổi.

Hoàng Lăng nghe cô nói thế, gương mặt đậm chất buồn bã, ông vuốt nhẹ lên lưng cô đầy ảm áp:

- Không! Con không phải Diệp Băng Tuệ mà là Hoàng Băng Tuệ, là đứa con ta thương yêu nhất, là món quà lớn nhất trong cuộc đời ta. Tên của con là đẹp nhất... đẹp nhất trên trần đời này. Khoảnh khắc ta có con cũng là khoảnh khắc ý nghĩa nhất mà ta đã trải qua. Con là con, không phải ai khác, hãy là chính bản thân mình. Phải là Hoàng Băng Tuệ...

Cô khóc nức lên, mọi điều ông nói hoàn toàn sai hết, đúng vậy sai tất cả... cô ghét chính bản thân mình, ghét tính cách của mình đặc biệt là chính cái tên mà cô luôn tự hào... Hoàng Băng Tuệ.

Bỗng phút chốc... đôi tay cô bơ vơ giữa không trung, trống rỗng và tĩnh lặng...

Cô ngược mắt lên nhìn, Hoàng Lăng đang khuất dần sau cánh cửa sắp đóng lại, đặc biệt bên cạnh còn có cả người con trai ấy... cậu ta đang nhìn cô và mỉm cười, miệng nói thầm "Hoàng Băng Tuệ... cậu phải sống cho thật tốt đấy!"

Thật quen, câu nói ấy cô đã nghe đâu đó rồi...

Thế rồi xung quanh cô là một không gian tối mịt...

"Sting... là cậu phải không?"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Thành Nữ Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39: An Thần Hạ... Vở kịch của cô, kết thúc rồi!

- Dừng đi!

Cô bật ngồi dậy, đôi mắt xanh ướt đầm nhìn ra hướng cửa... không có ai hết.

Chỉ là một giấc mơ, một giấc mơ buồn vô vị!

Đúng lúc đó cánh cửa phòng mở ra, Sara bước vào với khay đựng thuốc, gương mặt cô vẫn trưởng thành và xinh đẹp như ngày nào, tuy nhiên đôi mắt cô lại mang theo một nỗi buồn chất chứa khó có thể che giấu được mặc dù đôi môi đỏ kia đang mỉm cười.

- Băng Tuệ... em tỉnh rồi! Bác sĩ...

- Sara... không cần gọi người tới đâu, em ổn rồi.

- Không được! Phải kiểm tra thật...

- Ba em... _ Giọng cô khề thâm, ánh mắt như đang muốn trốn tránh một cái gì đó.

Nghe cô hỏi thế khiến Sara rói rầm cả lên, giọng cô ngập ngừng:

- À... em nghe chị nói nè, bây giờ em uống thuốc trước đi nhé rồi ngủ...

"Xoảng..." Băng Tuệ đột ngột khóc lớn lên, đưa tay gạt đồ khay thuốc Sara đang cầm:

- ÔNG ẤY MẤT RỒI chị phải nói thế đấy Sara! Nói đi nào, nói ba em đã bỏ em đi mãi mãi và em sẽ không bao giờ được nhìn thấy ông nữa... chị nói đi. Hic! Hic...

- Không... Băng Tuệ chị... chị...!

- Ba... Ba em đang ở đâu?

- Tang...Tang lễ đã được lo xong hoàn toàn... chị xin lỗi, xin lỗi vì không thể để đợi đến ngày em xuất viện được... _ Hôm nay đã là ngày thứ 5 sau màn biến lửa ghê gợn ấy, thân xác Hoàng Lăng vốn đã bị tường gạch và khói lửa nghiền nát, nếu không mai táng liền sợ rằng không được.

- Vậy... vậy sao? _ Cô thần người ra, đôi mắt vô hồn như bị đánh mất đi nhãn lực, một đôi mắt của kẻ không còn cảm xúc.

Sara ôm lấy cô vào lòng, nước mắt cô chảy xuống phủ nước vai áo của Sara, Sara chưa bao giờ thấy cô tiểu thư nhỏ của mình yếu đuối như thế này cả. Phải chăng em ấy đã tạo dựng cho mình một chiếc mặt nạ mạnh mẽ quá hoàn hảo để rồi khiến mọi người xung quanh quên mất em cũng chỉ là một con người bình thường, biết yêu, biết hận, biết đau lòng... và rồi Sara đã nhận ra điều đó nhưng giờ đây cô chỉ có thể ôm lấy Băng Tuệ mà dỗ dành... mọi thứ

vốn đã trẻ mất rồi!

Băng Tuệ đẩy Sara ra khỏi người, đôi chân bước xuống nền gạch lạnh lẽo, cô chạy đến cửa, cầm khóa định mở ra thì cô đột ngột đứng lặng người, mặt cô trầm xuống:

- Còn Sting... cậu ấy vẫn ổn phải không?

- Ừm... Sting vẫn ổn, cậu ấy chỉ bị hôn mê thôi, bác sĩ nói Sting sẽ tỉnh lại sớm thôi.

Nghe thấy thế cả người cô tuột xuống, ngồi bệt xuống sàn, đầu cô tựa vào cánh cửa, một gánh nặng khác như được tháo xuống... cô thầm cảm ơn chúa vì đã không mang Sting đi khỏi cô, thật sự... rất cảm ơn.

Nhanh sau đó, Băng Tuệ liền rời đi. Sara không cần cô lại, chị ta chỉ đứng đấy hướng mắt ra cửa sổ nhìn bầu tối kia, khẽ thở:

- Băng Tuệ... xin lỗi vì lại nói dối em!

Tại trụ sở của bang Lycoris:

Sáu người kia đã bị giam giữ kể từ ngày hôm đó, bọn họ bị nhốt trong một căn ngục tối, nhưng toàn bộ đàn em trong bang dường như đều không gây bất lợi gì với họ, còn đặc biệt chăm sóc tốt... có lẽ đó là lời căn dặn của bang chủ.

- 5 ngày rồi đấy!... Bộ dòng họ cô ta chết hết cả rồi hay sao? Bận đám tang rồi bỏ chúng ta ở đây? _ Kenji, người duy nhất còn mạnh mẽ.

- Mày im đi. _ Hàn Quân hét, anh vẫn chưa thể chấp nhận được là mình đã thua, thua một cách nhục nhã.

- Kenji... anh nói đúng rồi đấy. _ An Thần Hạ ngồi ở một góc phòng, gương mặt cô ta gầy gọt và xanh xao, duy nhất nụ cười trên môi lại ác độc đến tận độ, tức nhiên à biết cô đang bận chuyện gì và đang làm gì.

- Em nói vậy là có ý gì? _ Thừa Thiên lên tiếng, ngay sau trận đấu ngày hôm đó khi thấy thái độ vội vã và lo lắng của Hoàng Băng Tuệ và Đoàn Gia Minh, anh đã biết An Thần Hạ đã giờ trò gì đó.

- Chỉ là một kế hoạch giúp chúng ta thắng trận thôi. _ Á cười.

- Thắng trận? Hừ... em xem giờ chúng ta ngồi đây là thắng trận sao? _ Hàn Quân tức tối.

- Anh không biết sao chúng ta vốn đã chiến thắng và... ngay cô ta chần chẫn cũng đã biết rằng mình là kẻ thua cuộc.

Tư Phong sau hồi im lặng cũng đã lên tiếng:

- Đừng nói là em đã cho người giết...

Bỗng một giọng nói lạnh lẽo vang lên chắn ngang câu nói dở của Tư Phong:

- Vâng... tôi thừa nhận mình là kẻ thua.

Bóng dáng nhỏ nhắn ấy từ từ hiện ra trong màn tối, cô vẫn còn đó bộ đồ của người bệnh, chân trần không mang giày, người thì có chỗ băng lại do bị thương, mái tóc bạch kim buông xõa phủ trên hai vai, gương mặt trong cũng không có sức sống là bao, đặc biệt là đôi mắt sưng đỏ nhưng lại mang đầy hàm ý lãnh đạm, vô tình, dường như người con gái này với cô gái khóc suốt mấy ngày nay không phải là cùng một người.

Cô phẩy tay, kêu đàn em vào trong ngục mang An Thần Hạ ra:

- Mang kẻ chiến thắng ra đây cho tôi.

- Các người định làm gì? Buông tôi ra... _ Á hét lên.

- Buông cô ấy ra. _ Hàn Quân xông đến thì bỗng một tên đàn ông thô kệch khác rút súng chĩa về phía anh.

- Hàn Quân... cứu em _ Đôi mắt ả ngấn nước.

- Các người...

- Sao nào? Muốn làm anh hùng cứu mỹ nhân? _ Cô đi đến trước ngục, hai tay chạm lấy thanh gươm, gương mặt đều cợt hiện ra.

- Cô đúng là bỉ ổi. _ Hàn Quân.

- Hừm... cậu nói tôi bỉ ổi? Sao không nhìn lại cô bạn gái nhỏ của cậu còn đề tiện đến mức nào.

- Diệt Băng Tuệ... Hoàng Lăng chết rồi phải không? Hahaha... sao nào? tang lễ xong hết rồi phải không? Tôi còn chưa....

“Chát! Chát!” Hai cái tán không hện mà rơi xuống trên má ả khiến chiếc má trắng kia hiện lên vết tay rõ rệt chứng minh người đánh dùng không biết bao nhiêu lực.

- Câm miệng!

- Hahaha... vậy là đã chết thật rồi! Tôi thắng thật rồi... thắng rồi...

“Chát!” lại một bạt tay rơi xuống, đôi mắt Băng Tuệ hằn lên từng tia máu, nếu cô không kìm nén cơn giận thì chắc gì ả còn sống ở đây mà đối chứng với cô.

- Thần Hạ... em thật sự đã cho người giết Hoàng Lăng? _ Tư Phong kinh ngạc, việc này trước đây ả không bao giờ bàn bạc với các anh mà nếu có bàn bạc thì chắc chắn mọi người đều sẽ không đồng ý.

- Đúng vậy... em đã cho người theo dõi nơi ở của ông ra sao đó cho người... xử lí.

- Em...

Băng Tuệ đi vào trong ngực, đứng trước mặt Tư Phong, cô dùng tay choàng qua cổ cậu kéo xuống gần mặt mình, còn anh như con rối nhỏ cứ để bản thân mình bị điều khiển:

- Tư Phong nhỏ bé à! Mới vậy thôi đã khiến cậu kinh ngạc rồi sao vậy để tôi tặng cho cậu thêm một bí mật khác... đảm bảo thú vị đến nỗi cậu cũng không dám nghĩ tới.

Sau đó liền có người đem một chiếc laptop đến, chiếu một đoạn video vốn đã bị lãng quên:

- Giết chết hán sao đó ném xác xuống đèo.

- Dạ vâng.

- Xử lí cho gọn vào sau đó để lại một cành hoa bỉ ngạn.

- Dạ.

Nói chính xác hơn đó chính là sự việc mà An Thần Hạ đã cho sát thủ hãm hại Tư Phong cách đây không lâu, đó cũng chính là nguyên nhân dẫn đến việc lâm tường là do Hoàng thị hại nên Tư Phong mới đồng ý hợp tác với ả để diệt trừ Hoàng thị... bây giờ mọi thứ đã rõ ràng... An Thần Hạ mới chính là kẻ đứng sau tất cả.

Năm người con trai đó đứng như trời chồng, họ không thể tin những gì đang diễn ra, cô nói tiếp:

- Cùng với người cha thân yêu của mình An Kiến Tông, lập nên biết bao nhiêu mưu mẹo mà mấy người không biết... để rồi một ngày nào đó chiếm lấy thị trường thế giới, khiến An thị lên vị trí hàng đầu trong kinh doanh, làm bá chủ toàn cầu. Cô ta sẵn sàng hi sinh người yêu thương mình... thật sự khiến tôi cảm động đấy!

Kenji không tin nổi vào mắt mình:

- Hạ nhi... đó... đó là sự thật phải không?

Biểu cảm của An Thần Hạ lúc này biến đổi một cách khác lạ so với lúc tự cho mình đắc thắng, môi ả run run:

- Không... không phải. Là cô ta... cô ta hãm hại em. Em không có làm gì hết.

- Im đi. _ Trương Dương hét lên vì khi ngẫm nghĩ lại ngày hôm ấy, ả nói mình đi mua nước, khi mọi người muốn đi chung, ả lại không đồng ý, nhưng khi quay lại thì chẳng có chai nước nào. Lúc đó vì Tư Phong nhận được cuộc gọi bí ẩn nên không ai để ý việc đó ngoại trừ anh. ả đã làm gì và đi đâu... không phải đoạn video trên đã quá rõ ràng rồi sao.

- Dương... anh...

- An Thần Hạ... tại sao cô lại làm như vậy? Phải chăng mục đích của cô là muốn cướp lấy vị trí của Trần thị sao? _ Thừa Thiên.

- Không có... mọi người hãy tin... tin em.

- Tin cô? Cô nói làm sao chúng tôi tin được một người vì danh vọng của bản thân mà chút nữa giết đi một người bạn thân thiết của chúng tôi. _ Kenji gần giọng, nội tâm anh cực kì bất loạn, anh cứ tưởng ả là người ngây thơ, đến với họ là vì tình yêu chân thành nhưng có lẽ cánh cửa bảo mật cao cấp cuối cùng cho sự che giấu bí mật đã đổ xuống... và chúa đang bắt họ phải đối mặt với chúng.

- Không phải em... là ba em, ông ấy ép em làm như vậy, em không muốn thế đâu... chỉ vì Phong không đồng ý liên hợp lại... nên... Phong, Quân... hai người tin em mà phải không? Em... em... _ An Thần Hạ khóc nức lên, nước mắt chảy dài trên khuôn mặt ấy... thật đáng thương!

Tư Phong nghiêm mặt từ khi nhìn video cho đến giờ, ánh mắt anh vẫn nhìn mãi gương mặt tuyệt vọng của ả, Hàn Quân cũng vậy, anh không nói lời nào chỉ im lặng với đôi mắt lạnh lùng băng giá.

- Có lẽ như những cậu bé của tôi khá là sốc nhỉ? Nhìn gương mặt của các cậu... bất ngờ, đau khổ, vụn vỡ trông đến khó nhìn. Tôi bỗng nhớ đến... Diệp Băng Tuệ của ngày trước.

Ánh nhìn của cô đảo qua một vòng, bọn họ hình như vẫn còn đắm chìm với cú sốc khi nãy a... liệu đã sẵn sàng cho một cảnh hạ màn khác, một sự việc đã bắt đầu nên câu chuyện này.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Thành Nữ Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Tôi sai rồi...

Trong cuộc sống, đau khổ có thể do nhiều nguyên nhân đem đến: gia đình, tình yêu,... và chính sự phản bội sẽ là cuộc cách mạng mạnh nhất để đẩy những mối quan hệ đó nhanh đến sự chia rẽ. Đúng vậy, không ai có thể chịu được những thương tổn đó, mặc dù họ mỉm cười thì cũng sẽ chẳng ai biết họ thật ra đang đau đớn như thế nào...

Gương mặt cô hiện lên sự dứt khoát và kiên định, hôm nay chính là ngày cô lột sạch bộ mặt của An Thần Hạ, làm những gì nên làm để trả ơn cho... Diệp Băng Tuệ.

- Lãnh Hàn Quân, cậu từng nói tôi rằng, mọi việc trở nên như ngày hôm nay là một tay Diệp Băng Tuệ gây ra ở quá khứ, cô ta tìm cách hãm hại bảo bối của cậu, bắt cóc rồi sai người ức hiếp?... Chính vì vậy... cậu nói tôi không có tư cách trả thù các người? _ Giọng cô vang lên đều đặn một cách nhẹ nhàng nhưng lại khiến cho người nghe sinh ra một cảm giác lạ lẫm, thật như Diệp Băng Tuệ ở quá khứ chẳng phải người đang đứng trước mắt họ.

Hàn Quân ngẩng mặt nhìn thẳng vào mắt cô:

- Đúng... nhưng cô đừng tự đắc, cho dù An Thần Hạ đã phản bội chúng tôi nhưng trước kia là cô có lỗi... nên cô không có quyền trách phạt chúng tôi?

- Không có quyền? _ Cô nhắm thắm trong miệng câu nói của Hàn Quân nhưng lại theo một ý nghĩa khác, chính là: cô không phải Diệp Băng Tuệ nên không có quyền chen vào thù hận của người khác. Và... hiện giờ, cô làm tất cả là vì cái gì? Vì cô ở trong thân xác của cô ta? Nên cô phải gánh những gì cô ta mong ước đạt được?

“Diệp Băng Tuệ... tôi chỉ có thể giúp cô trong sạch trở lại và không thể làm gì hơn vì tôi không vốn không phải cô. Xem như đây là sự trả ơn của tôi...” _ Băng Tuệ thừa nhận mình không phải là một người tốt, cô không hề rộng lượng hay có lòng nhân ái gì cả, cô là Hoàng Băng Tuệ, là một người qua đường vô tình vướng vào những rắc rối... cô không phải là nhân vật chính!

- Tôi sai rồi...

Chỉ vậy thôi đã thể hiện sự buông bỏ thù hận... đó là tiếng lòng thật sự của cô.

- Hoàng Băng Tuệ... cô nói cái gì? _ Hàn Quân.

- Nhưng... có một chuyện, tôi cần nói rõ a.

- Con khốn... mày cảm miệng cho tao._ An Thần Hạ mặc sự giam giữ của những tên to lớn, ả vẫn cố gào thét.

- Người nhà họ An đều có tật giết mình hết ư? Chưa gọi hồn mà đã tự mình nộp mạng rồi._ Tuy nhiên... chỉ riêng An Thần Hạ... cô sẽ đầy chết ả vì qua sự việc của Hoàng Lăng, ả chính là đắc tội với Hoàng Băng Tuệ.

- Quân, anh đừng nghe những gì cô ta nói... xin anh đấy... đừng nghe._ Gương mặt ả ngày càng xanh xao, đôi môi nhợt cần chặt đến bật máu.

....

Băng Tuệ bước ra khỏi tòa nhà liền tựa người ngồi xuống cửa, mái tóc phủ lấy gương mặt của cô, cô co gối ngồi rụt người lại:

- Ba ơi... trò chơi kết thúc rồi...

.....

Đây là một câu chuyện dài và vô bổ, tôi nghĩ mọi người sẽ nghĩ thế! Nhưng tôi muốn tạo ra một cái gì đó đột phá và mới lạ hơn hay nói cách khác là tôi đang khai phá một con đường mới. Tôi đã từng đọc rất nhiều truyện xuyên không, trọng sinh hoàn hồn... nhưng tôi luôn thắc mắc rằng tại sao nhân vật

mượn xác hoàn hồn luôn phải sống vì thân chủ chứ? Có thể đó chính là cái giá của việc được sống lại nhưng tôi không muốn đi theo con đường đó nữa nên tôi đã quyết định cho Hoàng Băng Tuệ buông bỏ tất cả nhưng chỉ là hận thù của Diệp Băng Tuệ còn những gì thuộc về cô thì tất nhiên cô phải nắm lấy. Giống như vậy... thật ra cô có thể sống hạnh phúc với Hoàng Lăng và Sting nhưng cô lại lựa chọn trở về để rồi mọi việc xảy ra thật chất vẫn có lỗi của Hoàng Băng Tuệ trong đó. Hay nói cách khác... đó là cái giá phải trả cho sự lựa chọn của mình. Tôi không ngược nam chủ vì họ cũng chỉ là những người bị dắt mũi, họ không chính thức có lỗi, những gì tôi tạo ra cho đứa tinh thần của mình là tốt đẹp nhưng cũng không kém đau buồn... Nên đừng nghĩ bạn sẽ là một nhân vật chính trong truyện xuyên không đầy sự tuyệt vời vì nếu có thật thì ngay khoảnh khắc bạn mở mắt ra, mọi sự việc về sau có tốt hay xấu đều là trách nhiệm của bạn. Cuối cùng... xin lỗi nhiều vì tôi đã đi ngược lại với nội dung chính của thể loại “trọng sinh hoàn hồn” nhưng đây là một khía cạnh suy nghĩ khác của tôi. Thật sự rất cảm ơn...

.....

Truyện ra từ 2017 đến giờ là 2019 rồi mà chưa end. Cảm thấy có lỗi với độc giả nên ad sẽ chăm chỉ kết truyện nhanh. Và thật sự đang phân vân HE hay SE...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Thành Nữ Vương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 41: Sting ngốc...

Sắp xếp hết tất cả, cô trở về bệnh viện, An Thần Hạ thì có dấu hiệu phát điên sau khi bị bại lộ, những người còn lại thì khi biết được việc năm đó chính Diệp Băng Tuệ mới bị à gầy bầy thì bất ngờ và cảm thấy có lỗi. Đặc biệt là Lãnh Hàn Quân, anh nhớ đến việc mình nói cô không có tư cách trả thù vì mọi việc do cô tự làm tự chịu thì giờ hồ thẹn không thôi... nhưng ý nghĩa sâu xa của nó như thế nào thì có lẽ anh sẽ mãi không thể nào biết được.

Băng Tuệ đi trên dãy hành lang của bệnh viện, đôi chân lạnh đến mức nhẩn nha, môi cô nở một nụ cười thật tươi nhưng đôi mắt thì vô hồn không cảm xúc...

Lúc này... không biết tại sao cô lại cảm thấy bản thân mình yếu đuối đến nỗi... không dám đi gặp Hoàng Lăng, cô sợ mình sẽ thấy hình ảnh ông tươi cười, cô sợ bản thân mình phác giã ra được và ép buộc bản thân mình phải chấp nhận việc ông đã rời xa cô. Nhớ khi này, lúc An Thần Hạ đề cập đến việc mai táng Hoàng Lăng, cô đã nhìn đến cỡ nào, cô nhắc nhở rằng bản thân phải cứng rắn lên, không thể để nước mắt rơi ra được và vô bọc ấy đè nén, ép chặt cô trong những đau đớn mất mát... “Ba... con xin lỗi! Con sợ... hic!hic”

Cô ngồi bệch xuống nền gạch, nước mắt thấm ướt trên khuôn mặt khiến cả tóc cũng bết vào trông vô cùng nhếch nhác. Đúng lúc đó Sara chạy đến đỡ cô:

- Băng Tuệ... em không sao chứ?

- Sara... em không... không muốn gặp ba... Cô khóc nức lên.

- Ừ... không gặp. Nào đứng lên đi... sẽ không gặp đâu... Sara dìu cô vào phòng, lấy khăn ẩm lau mặt cho cô, giọng chị mềm mại:

- Chị biết em đang cố gắng mạnh mẽ... nhưng em không cần làm thế đâu. Con người vốn được quyền yếu đuối mà... em còn rất nhiều bên cạnh không phải sao? Họ sẽ đối tốt với...

- Người bên cạnh? Sting? Em muốn gặp cậu ấy... Sara, cậu ấy đang ở đâu?

- A không cần đâu. Chị mới thăm Sting, cậu ấy ổn rồi... Sara rói tí cả lên.

- Không... em muốn gặp Sting, phòng cậu ấy ở đâu?

- Nhưng bác sĩ nói Sting cần nghỉ ngơi không cho ai vào thăm cậu ấy.

- Sara... chị nói dối em? Chị mới nói chị vừa thăm Sting rồi bác sĩ không cho? Chị...

- A..._ Sara tự thừa nhận mình đứng là nảo cá vàng mà.

- Đã có chuyện gì xảy ra?_ Băng Tuệ gằn giọng lên, đôi mắt chứa đầy sự lo lắng và phẫn nộ.

- Sting... cậu ấy... chị..._ Sara run người, cắn môi, cô không dám nhìn thẳng vào đôi mắt Băng Tuệ bởi vì... cô sợ, sợ sự xanh thẳm kia sẽ nhìn thấu tất cả.

Bỗng lúc đó, một giọng nói ầm ập vang lên trong đầu cô:

“Hoàng Băng Tuệ... cậu phải sống cho thật tốt đấy!”

Mọi hình ảnh kéo ủa vào tâm trí cô, thời gian như chạy ngược lại và bắt đầu công chiếu đoạn phim ngắn ấy: sau khi Hoàng Lăng bị đám tro tàn vùi lấp, Băng Tuệ chỉ đứng lặng người nhìn mảnh không gian cực kì kinh khủng, từng tiếng nổ vang vọng bên tai cô kèm theo những tia lửa cháy xén rục rờ. Băng Tuệ lúc này nào còn tư duy để biết mình đang nguy hiểm thế nào, căn nhà giống như vườn mình bùng nổ xé tan không khí... còn cô chỉ trơ mắt nhìn vị trí Hoàng Lăng bị chôn vùi. Một bóng hình cao lớn ôm chầm lấy cô, hai tay cậu kéo cả người Băng Tuệ vào lòng mình, lao nhanh phá vỡ cửa sổ bằng kính. Tiếng thủy tinh vỡ ra thật gắt tai, từng mảnh vỡ đâm vào da thịt cậu khiến màu máu như góp phần khắc họa thêm cảnh tượng kinh hoàng ấy. Sting dùng tất cả những gì mình có để che lấp cho cô, gương mặt cậu thập phần lo lắng nhưng sẽ có ai biết được sự lo lắng đó hoàn toàn dành cho cô gái kia? Phải chăng cậu làm thế là vì lời hứa với Hoàng Lăng là sẽ dùng cả tính mạng để bảo vệ cô hay tình yêu thương mà cậu vốn chưa bao giờ chôn cất ấy...

Người ta nói thần linh sẽ không ngược đãi con người nhưng chúa thì luôn tuân theo một luật nhân sinh để định đoạt số mệnh của nhân loại và... đương nhiên sẽ không có việc ai đó có thể vượt qua được nó...

Dưới sự nóng lên của không khí tạo ra một phản lực đẩy hai người bay ra xa nhưng đây lại là tầng 3 và họ đã có thể thoát được sự nuốt chửng của lửa. Tuy nhiên, vốn cái quy luật được sinh ra từ khi sự sống hình thành... trọng lực sẽ không tha cho họ dễ dàng như thế.

Sting ý thức được rằng bản thân mình hiện tại vô dụng như thế nào huống chi là Băng Tuệ đang vô thức vùi đôi mắt không hồn kia. Cậu hướng bản thân xuống dưới ôm chặt cô trong lòng, bàn tay lạnh lẽo kéo chặt gáy cô vào ngực mình, Sting thoát mỉm cười đau khổ, cậu thật sự không cam lòng, cậu còn rất nhiều điều muốn nói với cô, cậu muốn chính thức mở lời tỏ tình Băng Tuệ một cách lãng mạn nhất, muốn xin lỗi cô vì những lần trêu ngoe, muốn cảm ơn cô vì đã bước chân vào thế giới tẻ nhạt của cậu... nhưng thời gian lại tàn nhẫn không cho cậu cơ hội đó nên Sting chỉ có thể nói:

- Hoàng Băng Tuệ... cậu phải sống cho thật tốt đó.

Chỉ là câu nói mang lời nhắn nhủ... nhưng lại khiến cho người nghe phải mang một gánh nặng cực hình trên vai.

Thân thể Sting rơi mạnh xuống, đề lên những dãy hoa bi ngạn tàn gục nhưng vẫn còn đó sắc đỏ kiêu kì buốt giá, sự đau đớn như xâm nhập vào từng mảnh da thịt, Sting dần khép hờ mắt... đôi tay vẫn ôm chặt Băng Tuệ.

.....

Băng Tuệ mờ to mắt, mạnh bạo đẩy ngã Sara, cô lao người chạy về phía trước, ánh mắt gắt gao tìm kiếm từng phòng bệnh, mãi lâu sau đó, cô thấy trước cửa một phòng bệnh thoáng thoáng bóng dáng hai người lớn tuổi, người phụ nữ ngồi trên ghế khóc trông vô cùng đau thương, mái tóc đen của bà xơ rối trên hai vai còn người đàn ông thì dựa trán vào thành tường, đôi mắt nâu không đáy chứa bao niềm ưu thương không nói lên lời... Băng Tuệ nhận ra đó chính là chủ tịch Đoàn Chính Trường và phu nhân của ông Phương Cẩm hay nói cách khác là ba mẹ của Sting.

Cô đi đến, đôi chân ngày càng nặng trĩu:

- Bác Trường... Sting cậu ấy sao...

- Hoàng Băng Tuệ... cô... cô còn dám đến đây? _ Băng Tuệ lập tức bị lời nói đầy tức giận của Phương Cẩm cắt lắt.

Bà đứng bật dậy, lao vào nắm lấy đôi vai cô, từng ngón tay bấu chặt vào khiến Băng Tuệ cảm nhận được sự tê dại.

- Bác gái... con xin lỗi._ Băng Tuệ nhỏ giọng, đôi mắt gắt gao nhìn vào phòng bệnh nhưng lại bị tấm kính mờ che mắt.

- Xin lỗi? Cô nghĩ chỉ xin lỗi thôi là được? Cô xem con trai của tôi thành ra như thế này chẳng phải do cô sao? Cô thì đứng đây còn nó... hu!hu._ Phương Cẩm như khủy cả người, Sting là đứa con trai duy nhất của bà, bà thương yêu cậu biết bao nhiêu.

- Sting... _ Lòng Băng Tuệ lo lắng ngày càng nhiều, cô lập tức định mở cửa vào trong xem cậu nhưng lại bị Phương Cẩm kéo ra.

- Cô mau cút đi đừng đến gần con trai tôi.

- Thôi... bà đừng nháo nữa._ Đoàn Chính Trường lớn tiếng quát, kéo Phương Cẩm đang rơi nước mắt vào người, an ủi bà.

Đối với gia đình họ, Băng tuệ tức nhiên không phải người xa lạ, đôi khi họ còn ngầm ước rằng cô sẽ là con dâu nhà họ Đoàn, Hoàng gia cũng giúp đỡ họ không ít, hai bên hợp tác vô cùng ưu hòa nhưng việc xảy ra với Sting hiện tại khiến họ không thể không tức giận.

- Chết nào tạm thời... _ Ông đau lòng nói.

Không khí như bị ngưng lại, cô khép hờ mắt, đôi tay cầm nắm cửa run lên bần bật.

Đoàn Chính Trường tiếp tục:

- Bác sĩ nói nó còn sống đến giờ đã là kì tích nhưng sau này có thể sẽ mãi không thể tỉnh dậy... là người thực vật.

....

“Sting... sao cậu ngốc thế!”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Thành Nữ Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.